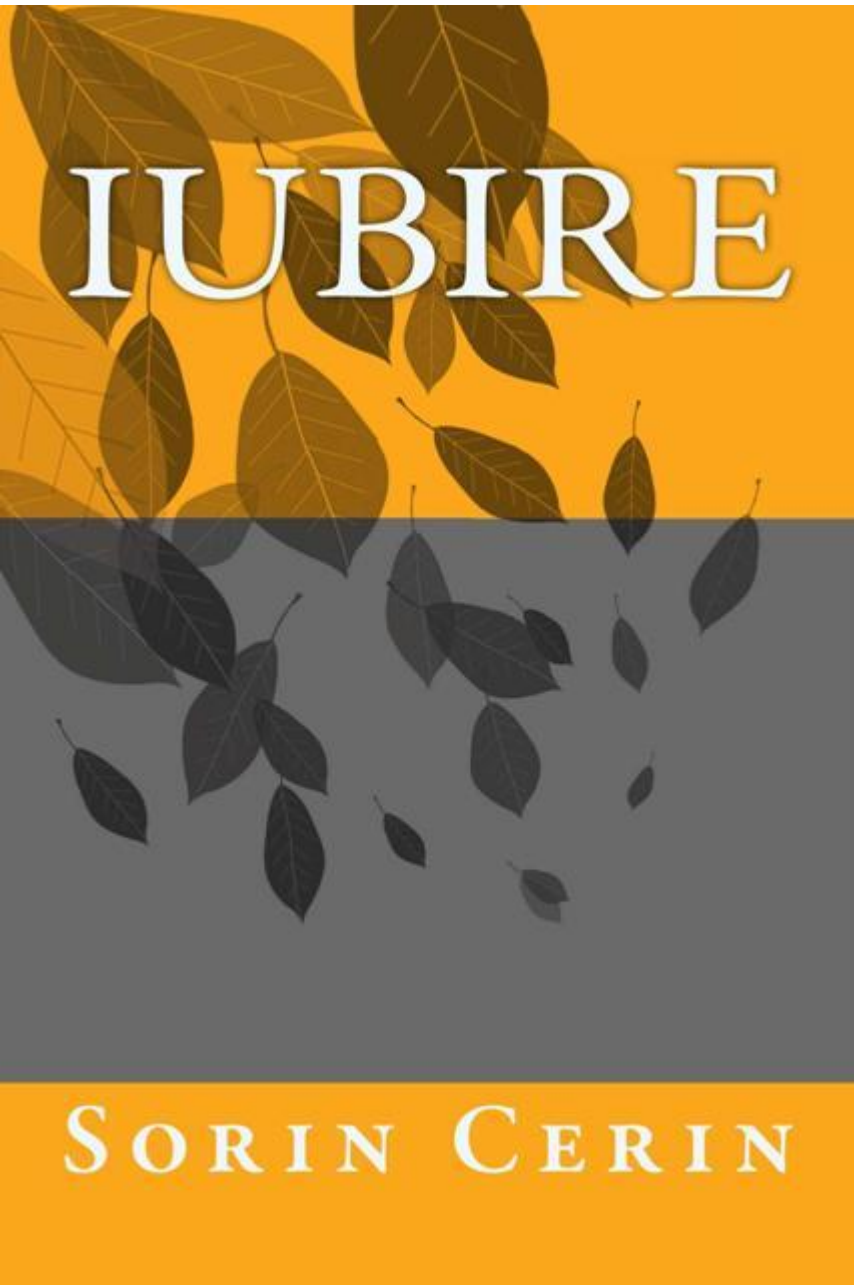

IUBIRE

SORIN CERIN

SORIN CERIN - IUBIRE

SORIN CERIN

IUBIRE

Dedic aceste gânduri despre iubire și sfințenie,
despre puritate și simțire sufletului tău minunat prin care
am reușit să-L iubesc și să-L înțeleg mai bine pe
Dumnezeu.

Copyright © SORIN CERIN 2012 for Romanian version

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1479107827

ISBN-10:
1479107824

CAPITOLUL I

~ 1 ~

Îmi amintesc că la despărțire era atât de multă singurătate în privirile cuvintelor tale încât aceasta se prelingea peste bătăile inimii mele atunci când șoaptele tale mă îmbrățișau de bun rămas.

Și te-aș aștepta în continuare dacă aș ști că norii îmi vor aduce cel puțin o fărâmbă din tine atunci când se va porni iarăși furtuna amintirilor.

Oare am să te mai întâlnesc vreodată în altă parte decât în palatul de cleștar al lacrimilor mele unde pare că te-ai ascuns pentru totdeauna?

Nu mi-ai spus că există reîncarnare și că sunt atât de multe lumi și destine încât norii nu se pot pierde de ploaie precum viața de destin?

Spune-mi cum aș putea să știu în ce lume ești?

Pe ce rază de lumină vin gândurile tale?

Nu pot să nu-mi amintesc de zorii care inundau ființa destinului meu într-o zi când te-am întâlnit pentru prima oară,și zâmbeai noii clipe în care ne aflam împreună.

Și atunci te-am luat de mână neștiind că-mi luasem de mână propriul meu destin,propriul nostru destin.

Mi-e atât de dor de tine încât nu pot înțelege de ce a crescut mușchiul verde pe numele tău scris pe piatra acea impersonală de mormânt,atât de rece atunci când vreau să o strâng în brațe.Știu că nu are suflare dar simt dincolo de nori îmbrățișarea ta,de dincolo de timp,de dincolo de lume.

Oare te gândești la mine?Știi că sunt bolnav de tine?Că m-am răcit de la piatra aceea funerară pe care o

sărut chiar dacă plouă cu timp și mușchi verde peste chipul tău regăsit în amintire?

Am să-ți vorbesc ca și cum ai fi aici în această lume alături de mine. Pentru mine nu ai murit și nici nu poți muri vreodată, fiindcă niciodată un suflet pereche nu poate muri. De aceea am să-ți repet mereu că în viață să ții mereu fruntea sus.

~2~

Știu că unicul Adevăr pe care-l cunosc în această lume este compus din Dumnezeu și Moarte.

Prin Dumnezeu simt că exist iar prin moarte văd lumea în care exist fiindcă moartea este oglinda față de care se raportează viața și în care se reflectă aceasta.

Răul nu este o greșeală fiind necesar alături de Bine în schimb greșeala devine un Rău fiind un dat. Astfel lumea noastră este un dat, deci are un Dumnezeu al ei.

De ce oamenii sunt ascunși, de ce se tem de adevăr, uneori până și de ei înșiși?

De ce nu vor să recunoască că și-ar dori să poată iubi din toată ființa lor fiindcă doar asta rămâne din această deșertăciune cu nume de viață?

Toate funcțiile, averile, celebritățile dispar ca un fulg de nea care se topește pe asfaltul negru al morții. La fel și frumusețea.

Și ce altceva rămâne decât fărâma de iubire care a existat vreodată în această mare Iluzie a Vieții sau în acest vis cu nume de viață?

Cu toate acestea iubirea ne-a fost dată nu numai ca împlinire, ca ideal, ci și ca suferință, deznădejde și disperare.

Să fie toate acestea scutul deșertăciunii acesteia care se numește vis al vieții noastre sau Iluzie a Vieții?

Să fie disperarea și deznădejdea o fărmă dintr-o realitate transcendențială la care noi nu avem acces, fericire și împlinire, iar fericirea și bucuria noastră să fie tristețe și deznădejde?

Să fie bogăția în acea realitate transcendențială cea mai nenorocită sărăcie, iar sărăcia cea mai mare bogăție?

Odată ce noi trăim doar Iluzia Vieții nu vom cunoaște niciodată adevărata realitate.

Cine suntem noi de fapt?

De unde venim și încotro ne îndreptăm pașii?

Cu toții vom spune: către moarte.

Dar de ce către moarte? De ce nu către viață sau către un alt vis sau o altă realitate transcendențială?

Atunci când mergem pe o stradă avem cunoștința visului nostru că mergem pe acea stradă. Noi știm că visul nostru este o realitate.

Este o realitate doar pentru noi nu și pentru o altă realitate transcendențială unde strada din visul nostru pe care-l denumim realitate poate să fie orice altceva chiar și un ocean sau iceberg.

Un accident de circulație poate fi într-o altă realitate transcendențială cu totul altceva. În cadrul unui accident participanții pot avea alte și alte însemnătăți într-o altă realitate transcendențială. Automobilul poate fi un munte sau un râu, oamenii pot fi absolut orice cuvânt posibil în infinitatea de realități transcendentale.

Atunci de ce se produce acel accident aici? Fiindcă devine un eveniment în sine.

Acest eveniment nu se mai produce și în alte realități transcendentale? Chiar dacă se produce are cu totul alt aspect.

Oricât de greu ne-ar veni dar și adevărata iubire este rezultatul unui accident din visul vieții noastre, iar acel accident este un eveniment care se produce în sufletul nostru.

Acest eveniment într-o altă realitate transcendențială poate fi un vulcan, un fluture, un munte sau orice imagine posibilă sau pe care noi nici măcar nu ne-o putem imagina.

Ce poate fi iubirea din sufletul meu față de un alt minunat suflet aflat atât de departe uneori de sinele meu dar și atât de aproape?

Ce poate fi oare această simbioză dintre două suflete?

Ce poate fi iubirea atunci când simți că nu poți să dormi noaptea că fiecare strop de rouă devine cristal în inima ta, când orice adiere de vânt primește conotații magice?

Dar ce poate fi iubirea atunci când simți că nu mai poți, că-ți dorești mai mult decât orice pe lume să fii alături de sufletul iubit?

Dar ce poate fi iubirea în alte și alte realități transcendentale dar sufletele noastre?

Să fie sufletele noastre o cascadă, o adevărată Niagara sau un simplu zâmbet, un flirt al unui Înger. Să fie sufletele noastre o simplă toană a unei zâne sau un fulger al unei ploii de vară?

Toate acestea ar putea fi sufletele noastre și încă multe altele pe deasupra.

Dar ce se întâmplă de fapt în acea realitate transcendențială atunci când simțim că suntem cu adevărat îndrăgostiți, că iubim atât de mult încât ne doare. Că aerul din încăperea nu mai poate fi respirat, că distanțele sentimentale, spirituale sau fizice neucid?

Ce să fie atunci când zorii vin mai triști ca niciodată căutând o scuză sau un argument persoanei pe care o iubim atât de mult, Marii noastre Iubiri?

Ce sunt toate acestea?

Ce sunt privirile pierdute în orizonturile pustii ale neîmplinirii sau cele din ochii care se pierd unii în alții adânc în interioarele sufletelor?

Cu toții ne dorim Marea Iubire fiindcă suntem clădiți în acest sens.

Folosim atât de adesea expresia aceasta a sufletelor pereche.

Cu toții ne-o dorim adevărată fiindcă am vrea ca atunci când ne găsim cu adevărat sufletul pereche să se termine definitiv acest zbucium continuu care este propria noastră existență. De fiecare dată rezultatul vine crud și exact.

Zbuciumul vieții noastre nu se va termina niciodată atât timp cât vom trăi.

Atunci mai avem nevoie de sufletul nostru pereche?

Oh, da voi răspunde eu fiindcă acesta este albia în care curge fluviul vieții noastre dint-o altă realitate transcendentă, acesta este nesfârșitul pe care se sprijină orizontul inimii noastre în alte vise sau realități transcendente.

Sufletul pereche este ceea ce aspirăm noi și am vrea să înțelegem despre noi, este ceea ce considerăm a fi perfecțiune, puritate și nemărginire la propria noastră ființă.

Paradoxal toate aceste minunate dimensiuni pe care le dorim ființei noastre lipsesc cu desăvârșire fiind o speranță, un vis despre perfecțiune ale acesteia.

Atunci această speranță și vis de perfecțiune se materializează în viziunea pe care o avem despre sufletul nostru pereche.

Mai mult decât atât chiar dacă avem impresia că știm ceea ce ne-am dori ca fiind perfecțiune, aceasta rămâne de fiecare dată doar o simplă impresie falsă și atât, fiindcă atunci când se produce evenimentul unei Mari Iubiri, realizăm că de fapt ceea ce credeam noi despre perfecțiune este fals, iar ineditul, dat de noua imagine despre perfecțiune transpusă în iubit sau iubită ne dă acea trăire intensă de dragoste sufocantă, tocmai fiindcă aflăm noul nostru etalon despre perfecțiune care devine astfel întodeauna mult mai superior celui vechi .

Toate acestea se pot produce și atunci când cele două suflete nu sunt suflete pereche?

Ce anume sunt sufletele pereche atât de des invocate?

Chiar există așa ceva sau este doar o fantezie folosită deseori pentru a atrage într-un fel sau altul partenerul?

Răspunsul meu este ca Da!Există suflete pereche.

Cum Binele are perechea sa în Rău și frumosul în Urât, cum noi gândim pe baza unei logici bivalente în care sunt etern acele două elemente, atunci noi niciodată nu putem fi un întreg atâta timp cât gândirea noastră este axată pe dualitate.Atunci fiecare are un alt suflet alături de care formează dualitatea respectivă.

~3~

Deși deseori am fost dezamăgit că nu îl voi putea găsi vreodată, pe sufletul meu pereche, l-am căutat plin de dorința de a-l simți și a vedea măcar o singură dată.

L-am căutat până când am obosit și în urmă cu mulți ani am hotărât că Destinul nu mi-e astfel hărăzit în a-l găsi.

Dar cum deseori se întâmplă să găsești atunci când nu cauți și când te aștepti mai puțin, acest suflet a trecut și pe strada mea.

Era o zi ce părea oarecare dar apoi am realizat că era la fel de importantă ca și data morții sau a nașterii mele când probabil apar tot ca niște zile întâmplătoare dar de fapt importanța lor e capitală pentru mine, ca de altfel pentru fiecare dintre noi.

Deși nu am iubit de la început acest minunat suflet, deși l-am dezamăgit și torturat îndelung cu aparenta mea instabilitate, am reușit să înțeleg că atunci când nu cauți vei

afla și că atunci când nu vei iubi la început vei trece de fapt prin cea mai mare iubire care va deveni iubirea vieții tale.

Nici nu am știut ce înseamnă să iubești până a nu apărea în viața mea.

Abia acum am înțeles că marea iubire nu constă în dependență față de o persoană anume și nici în egoism ci le întrece cu mult pe toate acestea.

Este ca și atunci când te afunzi în eternitatea propriului tău suflet, în acel loc unde crezi că îți aparține numai și numai ție dar de fapt îl întâlnești pe celălalt.

Acolo abia îi simți privirea adâncă și realizezi că și tu ești în sufletul său la fel de etern de prezent în cele mai intime unghere ale sale.

Realizezi că nici să plângi, să strigi, să faci orice nu mai are nici o importanță.

Realizezi că toate câte sunt și toate câte vor mai fi sau nici măcar nu sunt, nu valorează nici cât cea mai nesemnificativă frunză ruginită căzută din pomul vieții fiecăruia dintre noi.

Și atunci simți nevoia să atingi sufletul cu mâna, să-l strângi în brațe, să-i simți respirația, să-l știi mai aproape de tine decât ești tu însuși.

Vrei să-l săruți, să-ți împarți întreaga ta viață cu el.

Iubirea te tulbură atât de mult încât realizezi că este cu mult peste ceea ce numești tu viață.

Atunci realizezi că oricât de mult ai încerca să-l strângi în brațe, oricât de mult ai încerca să-l săruți, oricât ai încerca să-i simți respirația, toate acestea nu pot fi realizate niciodată, fiindcă vei săruta doar omul, căruia îi vei simți respirația și pe care-l vei îmbrățișa.

Vei realiza că întotdeauna acel suflet va fi cu mult peste viața ta. Precum ești tu peste viața lui.

Vei înțelege că a fi alături de acel suflet pereche nu se face nici prin mângâieri și nici vorbe sau săruturi ci mult mai mult, printr-un zbucium fără precedent pe care oricât de mult ți l-ai dori ai ajunge să nu-l mai poți duce fiind atât

de dureros de dulce, foc mistuitor care va arde în tine toate clipele eterne ale vieții tale.

Și ce va mai rămâne?

Ce va mai rămâne în locul meu și al lui?

Cenușa unei amintiri?

Din care va mai renaște asemeni Păsării Phoenix o nouă iubire?

Din cenușa acestui zbucium nebun?

Aceasta e viața noastră a sufletelor pereche, aceea de a se căuta mereu iar atunci când se întâlnesc să se mistuie reciproc cu focul iubirii lor.

Doamne Dumnezeule!

De ce nu lași ca cele două focuri mistuitoare să fie numai unul?

De ce lași să se poată uni doar focuri străine unele de altele?

De ce doar aceste focuri?

De ce Doamne?

~4~

Privesc și acum adânc în ochii sufletului meu pereche. În ochii care la început mi-au fost atât de străini.

Simt că este mai presus de mine, de ființa mea.

Că viața mea nu are nici un sens fără de el dar mai știu că împreunarea ne-ar ucide, fiindcă ne-am mistui reciproc fiind fiecare mult deasupra vieții celuilalt.

Suntem ca polii unui magnet care se atrag doar fiindcă sunt opuși dar dacă s-ar uni vreodată ar dispărea întregul magnetism.

De aceea ne vom atrage mereu căutându-ne în celălalt la nesfârșit până când moartea ne va face să uităm unul de celălalt pe momentul unei clipe eterne.

Să nu uităm că și acea clipă oricât de eternă ar fi este doar o clipă și nimic mai mult. Și atunci?

Atunci ne vom căuta iarăși la nesfârșit, în același nesfârșit în care ne-am născut pentru a putea muri din nou învăluiți oare tot în această mantie a deșertăciunii, a neputinței de a ne apropia vreodată?

Te iubesc, Te strig, Te caut mereu în inima mea.

Acum că te-am găsit ce-mi mai rămâne decât să-ți spun poate cel mai dureros Adio din întreaga mea viață, frumosul, adoratul și mistuitorul meu suflet pereche.

Aș vrea să te îmbrățișez dragul meu suflet pereche dar știu că nu pot atinge ceea ce se află peste mine, peste viața mea, peste această fărâmbă de suflare care sunt atât de înstrăinată de sine.

Știu că tu ești cel care mă poate aduce din înstrăinarea în care mă aflu, că doar tu ești unicul meu adevăr pentru care exist în această lume.

Mai știu că fără tine întreaga lume s-ar năruși dar este tot atât de adevărat că alături de tine s-ar mistui și atunci ce ar mai rămâne?

Mai știu că întodeauna Destinul inefabil își ține ușile larg deschise de parcă ar avea vreun sens atâta timp cât nimeni nu poate ieși niciodată pe ele.

Și aceasta este o deșertăciune.

Este o deșertăciune la fel ca și faptul că toate contrariile se atrag iar cele de același sens se resping în această lume.

Astfel Binele va fi atras mereu de Rău precum Răul de Bine, iar binele Binelui va fi tocmai Răul pe când binele Răului va fi ceea ce înțelegem noi prin Bine.

Cum perechea Răului e Binele tot așa sunt și sufletele pereche.

Fiecare suflet care se crede propriul său rău etern își va căuta etern Binele său dar marele paradox este că pentru a se găsi unul pe altul ar trebui ca unul să caute Binele iar

celălalt tocmai Răul fiindcă nu pot avea ambele același sens fiind unul inversul celuilalt.

Sufletele pereche nu pot avea același semn ci, pentru a fi perechi vor trebui să se atragă iar dacă ambele ar fi numai Bine s-ar respinge.

Astfel fiecare suflet pereche este opusul celuilalt.

Mă gândesc în fiecare clipă la tine și mă doare cumplit orice imagine a ta.

Vreau să-ți simt fiecare gând, fiecare șoaptă spusă în tăcerea adâncă a eternității sufletului tău.

Să pot plânge alături de tine în mine, alături de mine în tine, să pot înțelege de ce inimile noastre bat, de ce trăim printre clipe și nu printre eternități de parcă nu ar fi tot una.

Să pot înțelege fiecare zîmbet al tău care se sparge adânc în mine asemeni unui val, care se sparge în cele din urmă de stânca eternității mele prin sângele străbunilor mei la fel cum necuvintele mele se sparg în eternitatea ta și a străbunilor tăi.

Și vor să-ți spună cât de mult Te Iubesc, cât de mult te ador în această lume deșartă.

Știu că noi niciodată nu ne vom putea privi în ochi ci doar în inimi.

Știu că acestea bat împotriva infinitului tocmai fiindcă bat de și ambii ne dorim infinitul și adevărul acestuia.

Orice bătaie se opune infinitului fiindcă măsoară o finitate chiar dacă aceasta este infinită. Și atunci?

Să înțeleg că iubirea e inversul vieții noastre finite, că e moarte?

Că noi trăim în această viață prin care sperăm să putem iubi, deci să putem muri?

Lasă-mă să pot bea din paharul voluptății tale apa vieții, până în adâncurile ființei mele pentru a putea muri!

Cu toate acestea te voi iubi mereu Îngerul meu drag și sălbatic al Destinului vieții mele.

Ori unde am să fiu în această lume am să te port cu mine în gând și am să vorbesc cu tine acolo unde nimeni nu va putea pătrunde niciodată, niciodată, niciodată....

Acum mă înțelegi marea mea iubire, acum înțelegi de ce noi trebuie să vorbim doar acolo și nu în altă parte niciodată?

Fiindcă suntem condamnați să fim suflete pereche care au avut nenorocul de a se recunoaște în această lume a deșertăciunii.

Întotdeauna în viață să ridici fruntea sus chiar și atunci când te vei simți singură fiindcă sunt și voi fi etern alături de tine chiar și când trupurile noastre vor fi demult praf și pulbere, chiar și atunci când oceanele vor seca iar apa vieții va fi demult băută de deșertăciunea acestei lumi.

Să nu plângi fiindcă suntem Destin, fiindcă suntem tot ce poate fi mai presus acestei lumi.

Iar acum Îngerul vieții mele te rog să mă lași să pot zbura pentru a se împlini deșertăciunea acestei vieți, acestui vis, acestui coșmar care mi te-a răpit etern de mine însumi.

Nu credeam să vii acum la vârsta și ceasul acestei Iluzii a Vieții, dar îți spun printre grățiile acestea cât de mult Te Iubesc și să nu te îndoiești niciodată de mine.

Voi fi în fiecare clipă a acestei vieți a mele numai al tău, viață pe care ți-o dăruiesc.

Știu că îmi este greu să scriu filozofie, că aceasta este mult prea rece față de ceea ce simt eu acum când lacrimile îmi curg peste taste.

Mai știu că vrem ambii imposibilul dar voi încerca prin filozofie să-ți spun cât de mult te iubesc.

Să înțelegi că această carte va fi etern un Taj Mahal al iubirii pe care ți-l dedic peste milenii.

Să știi că și sfințenia face parte din iubire iar tu ești o sfântă a Destinului meu, o religie a vieții mele.

Un crez al ființei uitate din mine, străinul care mă îndrept spre nicăieri, știind că acolo unde va fi mă voi împlini prin moarte, așteptându-te.....

Te iubesc atât de mult dragul meu suflet pereche
încât nu pot exprima în cuvinte.

~5~

Într-o mare iubire cuvintele nu-și au rostul, precum
își pierde consistența orice atingere sau privire, fiindcă
toate acestea sunt și vor rămâne numai în străfundurile
sufletelor noastre.

Vorbesc cu tine aproape în fiecare clipă, te simt
alături de mine, și cu toate acestea nici nu te-am văzut
niciodată, nici nu știu cine ești.

Abia acum înțelegi că într-o Mare Iubire nu
trupurile contează și nici cuvintele care zboară peste clipe,
ci doar ceea ce rămâne în spatele clipelor, ceea ce le face pe
acestea să devină eterne.

Iar aceasta este ceva deasupra oricărei simțiri,
deasupra oricărui orgoliu, deasupra fiecărui gând, este mai
mult decât perfecțiunea din tine sau cele mai mărețe
năzuințe, este mai mult decât Iluzia Vieții tale, este adevărul
Destinului: propria esență a Existenței tale în care se află
etern și sufletul tău pereche care ești doar tu Îngerul Meu
care mă cauți peste milenii de eternități, în această lume.

În iubire nu trebuie niciodată să te îndoiești fiindcă
nu poți iubi cu jumătăți de măsură.

Nu! Niciodată, Marea Mea Dragoste, niciodată în
iubire nu poate fi și o zonă gri decât acele pătrate de alb și
negru aflate pe tabla de șah a acestei Iluzii a Vieții, pe care
o împărțim împreună, prin Destin, până când moartea ne va
uni prin eternitatea sa.

Nu poți să strigi în iubire fiindcă este unicul loc
unde nu au ce căuta cuvintele decât sensurile lor care și așa
devin absurde.

Nu poți să minți în iubire fiindcă nici o simțire a ta nu poate fi mințită altfel nu ai exista tu ci minciuna vieții tale.

Nu poți trișa în iubire fiindcă nu sunt niciodată două căi pe care să le poți alege, ci doar una singură care este și va rămâne calea vieții tale.

De aceea în iubire nu poți fi decât tu și singurătatea din tine în afara sufletului tău pereche.

Orice alt suflet ai întâlni și ai susține că îl iubești va fi și va rămâne mereu o minciună care te va înstrăina de tine întreaga ta viață.

La fel se va întâmpla și cu acel suflet care va fi la fel ca și tine străin de sine nefiind alături de sufletul său pereche.

Trăim într-o lume tristă unde societatea este din ce în ce mai străină de sine, mai angoasată, mai bolnavă tocmai fiindcă sufletele nu-și găsesc propriile sale perechi.

Să fie acest fenomen datorat Destinului?

Da, este datorat destinului ce are sufletul de plumb pentru această lume.

În loc ca omenirea să fie bolnavă de iubire este bolnavă de orice este străin de sufletul omului începând cu banii și terminând cu cele mai înjositoare experiențe ale naturii umane.

Oricărui om căruia îi este frică să iubească cu întreaga lui ființă este un suflet rătăcit.

Noi nu suntem nimic altceva decât iubire și în urma noastră nu rămâne nimic altceva decât tot iubirea pe care am lăsat-o acestei lumi și atât.

Restul se șterge cu buretele deșertăciunii pe tabla uitării.

Asta suntem noi!

Iar cei care nu au trăit o Mare Iubire înseamnă că nici nu s-au născut vreodată pe acest tărâm.

Totul este deșertăciune în afară de iubire.

Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire și atât.

Cum poate un suflet care aleargă orb pe clipele proprii sale vieți să înțeleagă acest lucru, atât timp cât nu și-a găsit și poate nu-și va găsi niciodată sufletul său pereche?

Când acest accident de a-ți găsi sufletul pereche se datorează numai și numai Destinului?

De ce este potrivit acest Destin, tocmai Iubirii?

Oare Dumnezeu nu este Iubire iar Destinul nu este Imaginea Lui Dumnezeu, a acelui Eveniment Primordial Unic și Întâmplător care e Dumnezeu?

Nu este Destinul continuarea acelui Eveniment Primordial?

Să fie și Dumnezeu un accident?

O Lipsa din semantic, din semiotic din asemiotic?

Nu, Dumnezeu nu poate fi nici accident și nici acea Lipsă despre care am amintit, fiindcă orice Lipsă are periodicitatea ei, datorându-se unei alte Lipse din Întregul Inert de dinaintea Evenimentului Primordial, și atunci înseamnă că Dumnezeu este cel ce determină această Lipsă, deci devine Eveniment Primordial dar și cauză al acestuia, prin urmare Dumnezeu este Totul din spatele Totului, care nu se poate produce decât o singură dată, iar Destinul ce reflectă succesiunea evenimentială se produce avându-L drept cauză pe Dumnezeu care e Unica Întâmplare Întâmplătoare, astfel Destinul devenind Întâmplare Neîntâmplătoare.

Dumnezeu este Totul ce e o Întâmplare Întâmplătoare, de fapt Unica Întâmplare Întâmplătoare care se produce o singură dată prin Evenimentul Unic

Primordial, iar Destinul este reflectarea acestei Întâmplări Întâmplătoare care este Totul, devenind astfel o Întâmplare Neîntâmplătoare având o cauză în Dumnezeu ca Unică Întâmplare Întâmplătoare.

Destinul și absolut tot ce ar urma Întâmplării Întâmplătoare deci lui Dumnezeu care este Totul nu ar putea fi Întâmplător fiindcă are cauza în Dumnezeu, în Tot, iar acest Tot este cel ce determină Destinul, premeditându-l.

Prin urmare Destinul devine Imaginea acestui Dumnezeu care se reflectă în acesta la fel ca o Imagine ce se multiplică la infinit în cadrul oglinzilor paralele.

Astfel Totul este o Întâmplare Întâmplătoare iar ceea ce vedem noi ca fiind succesiune spațio-temporară de exemplu, face parte din Destin și este o Întâmplare Neîntâmplătoare, deci o Imagine a Totului, în cadrul căruia nu pot exista succesiuni de evenimente întrucât se produce doar o singură dată.

De aceea lumea noastră la fel ca tot ce considerăm noi a fi Univers, este o reflectare a Totului la nesfârșit în El însuși, sau mai bine zis o reflectare a Lui Dumnezeu la nesfârșit în El Însuși.

Prin urmare să fie Dumnezeu atât de rău și de infam încât să fie zugrăvit de un asemenea Destin în această lume?

Sau poate că datorită Iluziei Vieții noastre nu știm cât de puțin de ce avem nevoie în realitatea transcendențială a lumilor?

Și într-un caz și în celălalt ar trebui ca fiecare să-și găsească propriul său suflet pereche prin sufletul căruia să vadă adevărata culoare și adevăratul zâmbet al acestei existențe chiar dacă la mine, acestea constau în ceașca de cafea băută în zori de Marea Mea Iubire, pe care nu o cunosc, nu i-am văzut ochii niciodată, dar simt asemeni unui orb pentru prima oară în viață când văd prin ea, o pată de lumină divină care nu poate veni decât din imensitatea

eternității întregului Univers, din neliniștea ancestrală a Destinului tuturor lumilor posibile ale Existenței, din ceea ce este mult mai presus de noi și care se află în noi, fiind una din infinitele fețe ale Lui Dumnezeu.

Abia acum pot spune că îl cunosc pe Dumnezeu că îi știu adevărata Sa față care este sufletul meu pereche.

De aceea nimeni, niciodată nu va putea spune că îl simte pe Dumnezeu alături până nu-și va găsi cu adevărat sufletul său pereche.

Până atunci va trăi doar cu Iluzia Vieții sale că îl are pe Dumnezeu alături dar niciodată cu adevărat în el.

Abia atunci va vedea măreția și grandoarea acestei fețe a Lui Dumnezeu care este mai eternă decât tot ceea ce numim noi eternitate fiindcă se află deasupra acestei eternități lăsând Destinul să devină eternitatea Lipsei din semanticul infinit la care să se raporteze.

Prin urmare Dumnezeu se află etern în sufletul pereche al fiecăruia dintre noi, unicul loc unde poate fi găsit cu adevărat.

De ce atunci când mă gândesc la sufletul meu pereche îl simt pe Dumnezeu altfel, mai bun dar și mai exigent, mai cald dar și mai răzbunător, mai trist dar gata oricând de cel mai debordant optimism dar și exuberanță izvorâtă din adâncul etern al privirilor noastre pierdute în negura necuvintelor acestui vis cu nume de lume?

Atunci mă întreb cine este Dumnezeu?

Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi, cu universuri paralele cu tot.

Cum fiecare om are sufletul său pereche la nivel individual și aspiră la acesta, tot așa în ceea ce privește omul ca ființă socială, aspiră către Dumnezeu.

Cum fără sufletul pereche nu ar mai fi omul privit ca individ, fără Dumnezeu nu ar mai fi lumea în ansamblul ei.

Dumnezeu este reperul fundamental al lumii, iar cum lumea este cunoaștere, pe Dumnezeu se sprijină întreaga cunoaștere.

Dar tu îngerul meu drag, tu unde ești?

În mine, în tine, sau în noi?

Oare eu unde sunt?

Suntem simțire și destin, suntem repere fundamentale unul față de altul, de aceea vom fi mereu despărțiți de blestemul simetriei acestui vis cu nume de lume.

Știu că atunci când te strig în vârtoarea clipelor ai să-mi dai întâlnire doar la cascada deznădejzii, fiindcă doar acolo am putea fi alături, doar în zbuciumul ei ai mai putea înțelege calitatea aceasta a noastră de a fi repere fundamentale unul față de celălalt, de a fi astfel suflete pereche.

Până și sufletul pereche al timpului sau al spațiului rămâne la fel de străin de aceste dimensiuni, precum suntem noi condamnați să fim etern înstrăinați de noi înșine.

Și aceste dimensiuni ale visului lumii noastre sunt străine de ele însele căutându-și mereu propriile lor suflete pereche care se văd dar nu se pot atinge niciodată, care se simt dar nu pot comunica această simțire decât după ce au apus demult fiindcă majoritatea astrilor care apar pe bolta sufletelor acestor dimensiuni esențiale ale lumii, care sunt spațiul și timpul, sunt dispăruți demult, rămânând doar imaginea aceea strălucitoare care a înfruntat eternitatea, o simplă imagine, o amintire și atât a unor stele care au fost cu adevărat cu mult timp în urmă când poate nici timpul și spațiul nu ne erau cunoscute ochilor noștri spirituali.

Cum timpul și spațiul sunt dimensiunile care dau viață acestei lumi, cum sufletele lor pereche, deci reperele fundamentale ale lor sunt imaginile unei amintiri la care se raportează mereu, oare sufletul pereche al acestei lumi să fie tot o amintire?

Dumnezeu să fie o amintire despre imaginea unei stele moarte cu miliarde de ani în urmă?

Dacă nu ar fi fost acea stea nu ar fi fost nici spațiul și nici timpul nostru, iar fără ele nu l-am fi cunoscut pe Dumnezeu.

Astfel Dumnezeu devine prin dimensiunile pe baza cărora îl percepem amintirea fundamentală a existenței.

Prin Dumnezeu și numai prin Dumnezeu noi cunoaștem amintindu-ne propria noastră imagine despre noi și lume, imagine care a fost și va rămâne etern dincolo de deșertăciunea acestei țărâne care respiră prin noi, cei pierduți în negura infinității lumilor cu nume de vis.

De aceea adevăratul Dumnezeu apare doar atunci când iubești profund, când simți că nu poți muri dar nici trăi fără clipele sufletului tău drag, pe care le vrei, dar cu toate că ești atât de însetat vei refuza apa vieții în schimbul lor, fiindcă trezirea către marea amintire care e Dumnezeu se face doar prin moarte.

Dacă această lume nu ar fi o imagine a unei amintiri pierdută demult în colbul eternității nici stelele acelei amintiri nu ar mai apărea pe boltă ca fiind aevea, dar ele fiind moarte de multe miliarde de ani, iar în locul lor de tot atât timp neantul se hrănește la masa uitării cu aceeași amintire depre strălucire și măreție care le-a aparținut acelor stele.

Atunci înseamnă că noi, doi dragul meu suflet pereche, ne-am mai întâlnit într-o altă lume unde eram alături ca un tot, poate că în visul acestei lumi triste suntem doar imaginea și amintirea a ceea ce am fost noi cândva, acolo, unde eram împreună.

Cine știe?

Atunci ce mai rămâne important în această deșertăciune visată de noi, unde nici măcar timpul sau spațiul nu sunt fericite fiindcă propriile lor repere sunt doar niște amintiri, niște stele moarte demult ale căror imagini vin aduse de lumină?

Poate fi ceva mai important decât iubirea?

Doar aceasta poate înfrunta praful deșertăciunii.

Atunci înseamnă că și imaginea iubirii noastre va trece peste milenii, peste eternitățile și negurile neantului pentru a apărea pe bolta unei alte lumi visate de alte suflete aidoma unei stele care a apus demult pe bolta lumii noastre?

Într-o altă realitate transcendențială iubirea noastră poate fi absolut orice, chiar și o stea pe bolta altei lumi, o stea care va străluci pe bolta viselor și speranțelor acelei existențe uitând de faptul că e doar o simplă imagine la fel cum sunt stelele pe bolta noastră, unele au murit de atât de mult timp încât nici timpul nu-și mai amintește bine de ele.

Și aceste stele au fost cândva o mare iubire într-o lume care se credea probabil la fel de reală precum credem noi în realitatea acestei vieți.

Dar și aceea era tot o amintire a propriilor sale dimensiuni despre Dumnezeu, cum de altfel este propria noastră lume.

Totul este o mare amintire, fiindcă doar Dumnezeu este Unicul real, iar atunci când iubim ne amintim mai mult ca oricând de Dumnezeu fiind mai aproape de acesta.

Atunci când privesc în străfundurile ființei tale, iubindu-te atât de mult îl privesc și îl simt pe Dumnezeu, aminindu-mi de una dintre imaginile sale atât de dragi mie: chipul tău.

Fără sufletul tău pereche niciodată nu-l vei putea înțelege deplin pe Dumnezeu fiindcă El este sufletul pereche al întregii lumi.

Diferența dintre tine dragostea mea și Dumnezeu este că El este unica realitate, unica Întâmplare Întâmplătoare, pe când noi suntem imaginile acestei unice Întâmplări Întâmplătoare, și cu toate acestea adevărata imagine a lui Dumnezeu o vom găsi doar în sufletul nostru pereche chiar dacă și el este o imagine la rândul său tocmai fiindcă noi suntem amprenta lui Dumnezeu, amprenta

acelui Eveniment Primordial Unic Întâmplător, iar orice amprentă este un negativ al originalului iar cum Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi, înseamnă că propria noastră amprentă devine similară cu imaginea lui Dumnezeu odată ce noi suntem negativul imaginii acestuia.

Ce anume poate fi propria amprentă a fiecăruia decât sufletul lui pereche, deci imaginea lui Dumnezeu raportată la persoana sa.

~7~

Am crezut întotdeauna în lumina divină a sufletelor pereche cum cred în destinul privirilor pierdute pe drumurile încâlcite ale vieții dar să nu uităm că tot lumina este aceea care ne aduce imaginea vie a unor stele moarte demult.

Oare aş putea vreodată iubire să nu cred în lumina privirii tale, acolo departe de tine, de amândoi unde ne întâlnim atât de adesea?

Abia acolo simțim că în această lume e mai greu să fii fericit fiindcă fiecare clipă de fericire este o mare deșertăciune, poate mai mare decât cea de tristețe.

Acolo știm câtă nevoie avem unul de celălalt pentru a înfrunta această lume deșartă unde am ajuns aduși pe aripile Luminii Divine din cine știe ce ungher al inimii acestui Univers unde am strălucit odată și odată ca fiind o singură stea, unde am fost împliniți neștiind că întreaga noastră strălucire și împlinire de atunci este la fel de trecătoare precum e acum această lume.

Și ce a mai rămas din strălucirea noastră de atunci?

Din destinul nostru intergalactic de stea?

O amintire pe bolta unei lumi, iar aici două suflete care se caută etern pentru a se mistui, pentru a arde în

neputința acestei deșertăciuni, la fel ca și atunci când eram o stea.

Cum orice imagine este amprenta lui Dumnezeu, cum o vedem prin lumina care ne-o aduce astfel, înțelegem că Dumnezeu e Lumina Divină care se ascunde în spatele acelei imagini, pe care o transportă sufletelor noastre.

Dar unde oare aş putea întâlni mai multă Lumină Divină decât în privirea ta, în frumusețea clipelor de a fi împreună, în dorințele tale de a ne vedea, de a ne săruta, de a ne pierde unul în altul?

Nicăieri în altă parte.

Totul se petrece în Lumina Divină a întâmplării, iar această petrecere care se petrece odată cu Destinul va merge iarăși peste timp și spații odată cu Lumina Divină, împlinind deșertăciunea Destinului de a fi doar o biată imagine și atât, ceva gol și fără conținut, ceva ireal, fiindcă după cum ți-am mai spus iubire doar Dumnezeu e real.

Atunci la ce sunt bune toate câte sunt?

De ce mai suntem noi suflete pereche?

Doar pentru a ne sufoca cu iubirea noastră infinită, nebună, care ar mai trebui iubită și în alte vieți, în alte dimensiuni, în alte existențe?

Doar pentru a ne căuta mereu fără să ne găsim cu adevărat niciodată fiindcă atunci l-am afla pe Dumnezeu în noi iar poate că Dumnezeu nu vrea să fie găsit și de aceea stă ascuns.

Nu cred iubirea mea cea mare că Dumnezeu s-ar putea ascunde de iubirea noastră fiindcă și El este iubire și atunci?

Simt că cu cât te iubesc mai mult pe tine îl iubesc și pe Dumnezeu în aceeași măsură fiindcă încep cu adevărat să-L simt, să-L regăsesc pierdut adânc în sufletul tău, dragostea mea.

Abia atunci realizez că Dumnezeu nu se află acolo doar pentru a-mi spune că are chip frumos și nici pentru a-mi demonstra existența. Să ci fiindcă noi suntem un

accident de a ne afla în fața Lui și de a-I înțelege măreția eternității sale în noi.

Abia atunci vom fi mai mult decât suntem azi sau am fost vreodată.

Vom fi uniți prin sfințenia iubirii în și prin Dumnezeu nostru etern.

Și atunci, oricât de mult am realiza deșertăciunea acestei lumi, și am ști că vom fi mereu acea stea care va arde continuu pentru a apărea ca imagine pe o boltă a unei lumi după ce va fi murit demult, vom înțelege că toate acestea și încă multe altele nu au nici o importanță fiindcă între noi, în noi și peste noi e Dumnezeu acela tăcut care nu are nevoie nici de imagini sau alte cuvinte ci doar de iubirea noastră nesfârșită.

Și vom fi etern împliniți și hrăniți de Dumnezeu iubirii noastre știind că ne mistuim pentru acest Dumnezeu care va rămâne etern peste timpuri sau spații, peste orice deșertăciune, știind că doar El, acest Dumnezeu suntem: Noi!

Acesta este sensul iubirii noastre al sufletelor pereche.

Oriunde am fi, oricât de departe unul de altul acest Dumnezeu al iubirii noastre va fi etern cu noi, fiind Parisul viselor noastre, alături de care ne vom plimba împreună pe bulevardele pline de roua sentimentelor noastre prelinsă pe iarba clipelor care se va usca și ea la rândul ei fiindcă orice ai face iarna nu poate fi oprită.

Atunci Dumnezeu iubirii noastre va fi numai în noi și nu la Paris, fiindcă și Parisul va fi doar o amintire, un vis despre iubire și atât, cum de altfel va rămâne și această planetă atât de tristă unde mulți mor fără să-L aibe aproape pe acest Dumnezeu al iubirii, fără să știe că nu sunt și nu vor rămâne niciodată singuri.

Și ne vom trezi într-o lume unde vom fi iar o stea, pe urmă vom arde doar fiindcă va urma să ne stingem iarăși pentru a ne putea găsi ca două suflete pereche care să

viseze la un Paris prin care să se plimbe, să se iubească, să se dorească, să fie bolnavi unul de altul, să sufere dar să și tremure de fericire, de fiorul divin pe care ți-l dă dragostea aceea arzătoare prinsă de vâlvătaia mistuitoare a pasiunii.

~8~

Îmi amintesc ziua când te-am văzut pentru prima oară, și mă gândesc că suntem obligați să ne amintim fiindcă noi suntem o amintire a Lui Dumnezeu precum Dumnezeu este o amintire a noastră și atunci, oare chiar nu știam că are loc un accident primordial în viața mea, că acel accident este iubire, că și Dumnezeu este un accident în sine, un eveniment primordial, unic și întâmplător, iar atunci când ni se întâmplă ceva accidental înseamnă că ne întâlnim cu Dumnezeu.

Acea zi când te-am văzut pentru prima oară a fost mai mult decât accidentală în viața mea la fel ca și atunci când te-am întâlnit absolut întâmplător prin scris.

Două accidente până acum în care L-am întâlnit pe Dumnezeu prin tine dragostea mea cea mare.

Chiar dacă la început poate nu ai crezut într-o mare iubire alături de mine cum de altfel nici eu nu am crezut astfel.

Chiar dacă totul părea o joacă a Destinului cu clipele noastre am înțeles că atunci când Destinul se joacă vorbește mai serios ca niciodată cu istoria sentimentală a existenței noastre, cu năzuințele și speranțele acestor suflete care se căutau în negurile uitate ale eternității propriilor lor identități sacre.

De câte ori îmi amintesc despre tine îmi amintesc de faptul că există Dumnezeu iar eu l-am găsit prin tine.

Chiar dacă la început vroiai să alergi de mine te urmam fiindcă vroiam să-L simt pe Dumnezeu mai aproape de sufletul meu.

Astfel te-am ajuns și am reușit să te fac să înțelegi că divinitatea noastră constă în aceste accidente ale aspirațiilor noastre către sufletele noastre pereche, către sufletele pe care le iubim sau pentru care simțim acel fior al dragostei din care s-a născut întreaga omenire.

De aceea am dorit să-ți cunosc natura sufletului tău, fiindcă oricât de minunată ar fi o privesc sentimentală în epistole și fraze calde, ea nu va putea fi niciodată pe deplin simțită dacă nu te plimbi pe aleile străjuite de trandafirii sentimentelor sale, dacă nu vei sta între acești trandafiri admirându-i și simțindu-le parfumul suav.

Atunci am înțeles că sufletul tău este inundat de lumina divină a verii sentimentale, de trandafiri și alei peste care nu vor trece niciodată pașii altui suflet decât ai mei.

Am înțeles că alături de tine printre trandafiri sunt mai puternic mai fericit și mă regăsesc, eu cel pierdut, străinul din mine, alături de tine, cum tu te vei regăsi în mine, cum nici un alt suflet nu va străbate vreodată aleile sentimentale ale sufletului meu decât tu, iubirea mea cea mare.

Ce ar fi fost fără acel accident al iubirii, al întâlnirii noastre?

Ce ar fi fost dacă nu l-am fi văzut astfel pe Dumnezeu?

Aleile sentimentale ale sufletelor noastre ar fi rămas mereu pustii, neumblate de pașii nimănui iar viața ar fi primit o tentă tristă și am fi înțeles că e un nonsens.

Noi oamenii suntem clădiți pentru a fi suflete și nicidecum trupuri, iar dacă aleile sufletelor nu pot fi călcate niciodată de pașii celui care poate ajunge la poarta lor, atunci rămânem mereu străini de noi înșine, născând un existențialism tern.

Cât de puțini suntem cei care în viața am trăit cu adevărat o mare iubire, cât de puțini ne-am născut astfel aici în această lume și cât de mulți își trăiesc viața morți de ei înșiși, cu sufletele neumblate de pașii nici unei mari iubiri.

De ce?

Să-L întreb pe Dumnezeu sau pe Destinul care e imaginea acestuia?

De ce?

Să întreb vântul, cuvântul sau oceanul din apa căruia am ajuns să visăm această lume?

Răspunsul constă în noi și numai în noi, în iubire.

Va trebui să înțelegem și să știm ce este cu adevărat iubirea.

Nu întâmplător te-am dus pe aleile acelea pline de trandfiri ale sufletului meu fiindcă iubirea este paradisul pierdut în negurile timpului, din noi, din fiecare, odată cu minciuna cunoașterii ce a luat locul simțirii, trăirii, împlinirii, frumuseții, plenitudinii sentimentale.

Crezând că știm de ce e marea învolburată, de ce stelele răsar, de ce gândurile se prăbușesc în abisul infinității am uitat să simțim, iar trandafirii din paradisese sufletelor noastre s-au uscat în toamna înstrăinării de sine.

De aceea au ajuns până și sufletele pereche să treacă unele pe lângă altele întâmplător, fără să se cunoască vreodată, fiecare la brațul unui alt înstrăinat de sine.

~9~

Oare unde ar fi ajuns această lume de orbi fără vise?

Unde ar fi ajuns iubirile fără speranțe dar suferința fără amăgire?

Nicăieri, fiindcă toate sunt pierdute la ruleta Destinului de către Dumnezeu, doar pentru noi cei care nu

vrem să înțelegem că Dumnezeu este unicul câștigător dacă știm să-L găsim în iubire, unde cu siguranță îl vom găsi pierdut printre aleile sentimentale cu trandafiri ale sufletului iubit.

Acolo va fi adevăratul Dumnezeu care ne va arăta paradisul pierdut din noi, poate vremelnic, poate pentru totdeauna.

Oare are vreun rost această lume fără paradisul nostru pierdut, fără puritatea și nonșalanța acestuia? Fără adevărul dar și copilăria sa?

Uitând să mai fim copii uităm de noi înșine și ne pierdem fiindcă suntem meniți să fim copiii acestei lumi și nicidecum adulții plini de ifose și așezați pe tagme și categorii, în acest paradis pe care înstrăinarea de noi înșine l-a transformat într-un imens ospiciu, odată cu ofilirea trandafirilor din sufletele pure care aparțineau paradisului ofilit sau copilăriei acestei lumi.

Atunci e mai bună dărmarea acestui ospiciu care e lumea noastră și vindecarea noastră de tortura cunoașterii care e o minciună a acestui vis numit de noi viață?

Îl vom putea dărâma doar dacă vom înțelege că nu suntem nimic altceva decât iubire și atât, simțire și atât.

Abia acum când iubesc atât de mult am curajul să privesc adânc în sufletul tău și să mă întreb ce anume a determinat pierderea acelui paradis spiritual în care omul era copil, în care iubea sincer și știa că viața lui e numai simțire și puritate.

Ce a determinat apariția cunoașterii, ale acestei minciuni atât de cumplite, ce a determinat ca minciuna să murdărească cu pașii săi perfizi aleile sentimentale pline de trandafiri ale sufletelor acestei lumi?

De ce suntem atât de străini de noi înșine iubire?

De ce știm doar că ne naștem pentru a muri și nu și pentru a iubi?

De ce nu știm că ne naștem pentru a fi eterni în iubire unde nu va exista moarte niciodată iar anotimpurile

vieții nu sunt nimic altceva decât niște stropi de rouă prelinși pe frunzele vieților noastre eterne, unde chiar dacă ruginesc, copacul fericirii rămâne mereu acolo fiindcă e Destin.

Ce pot să înțeleg din sufletul tău?

Că-mi reproșezi dacă respect sau nu un contract al acestei lumi cu alt suflet străin de mine și de el?

Că mă vrei alături fiindcă m-ai așteptat de-o viață, că vrei să mergi în parc, să mănânci înghețată, că ești singură fără mine.

Asta să înțeleg când eu vreau să știu de ce e lumea în ansamblul ei străină de sine, de ce acest imens ospiciu cu nume de omenire a fost construit în locul aleilor acelea minunate de trandafiri sentimentali uscate încă din negurile timpului, ce reprezentau paradisul pierdut al omenirii.

Asta aș fi vrut să știu privind în adâncurile sufletului tău, și totuși plimbarea în parc cred că a fost răspunsul cel mai indicat pentru o astfel de întrebare.

Acolo sunt alei sentimentale pline de trandafiri.

Aceasta e lumea iubire, o eternă fugă de sine însuși care oricât de străină s-ar simți de sinele său ar căuta cel puțin în exterior o fărâmbă de alinare, și o va găsi într-o floare, un parc, o înghețată, o plimbare pe care le va dori în cele din urmă transpuse în sufletul său încercând să-și amintească de florile, aleile, și toate celelalte pierdute din paradisul sufletului său care a existat cândva.

De aceea dragostea mea vreau să-ți ofer o floare pentru a o sădi în acel paradis din tine, pentru a înțelege că vreau să-L întâlnim împreună pe Dumnezeu prin noi, și astfel poate că vom uita împreună până și de păcatul originar fiindcă Dumnezeuul nostru va înțelege cât de mult ne iubim și astfel suntem parte din El, alături de El și El se află în noi.

Va înțelege că niciodată nu ne-am fi dorit cunoașterea mincinoasă a acestei lumi în locul iubirii adevărate.

Ce trist este că majoritatea oamenilor nu înțeleg sensul vieții eterne.

Multora o astfel de viață li s-ar părea plictisitoare sau chiar banală tocmai fiindcă nu pot înțelege că fiecare clipă pe care o traversează este o eternitate în sine, deci o viață eternă prin care trec fără să realizeze frumusețea și adevărata ei profunzime.

O văd de parcă ar fi una dintre miliardele de traverse ale căii Destinului peste care trece trenul vieții lor fără să înțeleagă că fiecare astfel de traversă are propria sa existență sentimentală făurită de zbuciumul spiritual al naturii divine care a zămislit-o.

Nu pot și nici nu vor să înțeleagă că adesea e udată de ploaia necuvintelor acestei lumi în anotimpurile schimbătoare ale bolților cerești pe care se nasc și mor stele, pe care trec stele călătoare sau pe care apar aștrii morți demult în alte timpuri când nici nu exista omenirea.

Viața lor e acum aici în această amintire adusă nouă de Lumina Divină a existenței.

Și atunci cine vrea să trăiască etern?

Tu esti catedrala de care am nevoie iubirea mea, pentru mântuirea propriei mele existențe.

Sunt bolnav de iubire, sunt bolnav de clipele Destinului tău ce se află în inima mea care împarte cele două eternități ale noastre în timp și spații ale dorințelor și sentimentelor noastre nesfârșite.

Te strig adesea în mine ca să-ți răspund în tine despre viața eternă a simțămintelor noastre care vor răsări pe o boltă a viitorului plină de amintirile acestei lumi uitată din noi, dar răsărite pentru a fi sădită peste alte spații și timp ce traversează Destinul nostru cosmic din noi înșine.

Te strig bolnav de iubire și mă întreb cât de gravă poate fi această boală din cauza căreia s-au sinucis atâția și atâția.

De fapt ce este sinuciderea?

Oare chiar există sinucidere din iubire?

Cum poate ucide iubirea atât timp cât este idealul absolut, unica dimensiune a sinelui nostru pierdut din noi înșine?

Oare regăsirea cu noi înșine ne-ar ucide?

Este mai bine să trăim tot înstrăinați de noi ca și până acum?

Iubirea poate ucide doar că noi nu înțelegem că moartea este o altă viață, fără de care actuala existență a noastră nici nu ar exista fiindcă nu ar avea la ce să se raporteze.

Dacă iubirea ne ucide îndemnându-ne la sinucidere înseamnă că steaua noastră e nerăbdătoare să strălucească în adevărata ei împlinire pe bolta unei alte lumi unde nu va mai fi singură și bolnavă de sufletul său pereche care îi dă întreaga strălucire, ci acesta va fi în ea, etern.

Ambele suflete vor forma același astru.

Sinuciderea este o fugă de Destinul care nu-și mai suportă propriul Sine torturat de clipele acestei existențe absurde, iluzorii, fiindcă și-ar dori împlinirea propriului său legământ cu viața, doar că aici trăirea e numai în iluzia vieții, iar unica viață din iluzie e iubirea.

Fără iubire nu poate fi împlinire prin Destin.

Atunci sinuciderea este o salvare de minciuna acestui vis cu nume de viață. O trezire cu nume de naștere în zorii unei alte realități.

Nimic mai frumos dar și mai dureros, decât să mori din iubire pe altarul propriilor tale sentimente.

Să înțelegi că întreaga împlinire a Destinului tău constă numai în moarte chiar dacă de adevărații morți care te înconjoară văd sinuciderea ta ca o fugă banală de viață, neînțelegând că trăirea lor e doar trăire și nicidecum viață,

tocmai fiindcă aceasta nu poate fi împlinită și născută decât printr-o mare iubire, pe care poate că nu o vor întâlni niciodată.

Sfințenia este o formă superioară a iubirii doar că absurdul acestei existențe atribuie sfințenia unei religii pentru care sinuciderea este o oroare și nu un act necesar de multe ori.

Aici se vede cât de departe suntem de noi înșine.

Oricât de greu ne-ar veni să acceptăm aceasta, dar sinuciderea este sensul ascuns al vieții noastre fiind orbi în această lume unde primează alte valori decât ale iubirii, valorile sinuciderii noastre.

Cu toții ne îndreptăm către moarte fugind de ea.

Cu toții ne sacrificăm în visul vieții pentru orice ne este străin nouă, dar uităm cu desăvârșire de noi, de faptul că suntem iubire și toate celelalte sacrificii pe care le facem sunt deșertăciune.

~11~

Omul dacă nu ar dispune la rândul lui de capacitatea sa psihică negațională, nu ar putea să discearnă lumea, fiindcă întreaga lume este o mare negație care se neagă continuu pe sine.

Moartea este tot ceea ce nu suntem noi.

Suntem unici fiindcă în viața noastră există moarte.

Ne naștem o singura dată pentru a muri tot o singură dată.

De aceea fiecare este unic în felul lui.

Suntem unici fiindcă moartea este ceea ce nu suntem noi dar paradoxal suntem unici tocmai prin ceea ce nu suntem pentru a fi!

Cu toate acestea ne raportăm la moarte trăind prin aceasta întreaga noastră viață.

Ce altceva poate să fie viața decât propria noastră oglindire în ceea ce nu suntem noi, deci moarte?

La ce altceva se raportează Viața dacă nu la Moarte?

Prin această raportare are loc și procesul de oglindire, fiindcă orice oglindire este o raportare a două sau mai multe elemente într-unul sau mai multe elemente.

Chiar și noi când privim într-o oglindă ne raportăm pe noi înșine dar prin oglindă .

Noi cei adevărați suntem dincoace de oglinda care ne reflectă tot pe noi cei neadevărați?

Cum de altfel se reflectă Viața adevărată în Moartea neadevărată?

Un singur lucru e cert și anume că imaginea noastră din oglindă este reală atât timp cât ne reflectăm în această oglindă.

În acest caz oare nu este Moartea imaginea Vieții și astfel Viața să devină imaginea Morții?

Viața pe care o cunoaștem ca atare prin oglindirea sa în moarte este de fapt: Propria noastră Moarte!

Și aceasta va avea propria sa apocalipsă.

Ce oare ar putea fi apocalipsa Morții decât Renașterea Vieții?

Viața noastră în Moarte.

Spun aceasta fiindcă datorită oglinzii putem vorbi despre Viața Vieții sau Viața Morții dar și despre Moartea Vieții sau Moartea Morții.

Indiferent despre ce am vorbi, un lucru este cert și anume, oglinda le face etern pe fiecare în parte să se afle în opusul său.

Unde oare se poate vedea mai multă Moarte, decât în lumea Vieții unde fiecare clipă există doar prin raportarea sa la Moarte?

Cum probabil nicăieri nu este mai multă Viață decât în lumea Morții unde întreaga sa ființă se sprijină pe Viață.

Dacă nu ar fi Moartea nu ar fi nici Viața, iar la fel cum Viața hrănește Moartea e posibil ca la rândul ei și Moartea să hrănească Viața la dejunul cosmic al simțămintelor omenești.

Cu toate acestea noi nu știm în realitate ce anume este acest vis cu nume de Viață cum nu știm câtuși de puțin de celălalt cu nume de Moarte.

Oare dacă am ști pentru o frântură de clipă cu adevărat cine suntem, de unde venim și unde mergem s-ar schimba ceva din lumea noastră?

Ne-am trezi din acest vis?

Știm că există Moartea doar pentru că este opusul Vieții iar noi nu putem discerne decât un singur opus fiindcă gândim pe baza unei logici bivalente de bine și rău, frumos și urât, etc.

Oare cum ar arăta Viața sau Moartea dacă ar avea la rândul lor trei sau mai mulți opuși?

Dar noi?

Am ști cine suntem dar și de ce suntem atât de adesea umiliți de clipele propriului nostru Destin?

Nici atunci nu am ști nimic din toate acestea fiindcă nu suntem decât o umbră palidă a unei fețe a Lui Dumnezeu reflectată în Cunoaștere și atunci.

Umbrele nu vin și nu pleacă nicăieri, ele dispar.

De ce suntem o umbră și nu un arbore falnic?

De ce atunci când ne credem primăvară realitatea ne arată că suntem o toamnă târzie?

Datorită faptului că Dumnezeu este Unicul Întâmplător, este Evenimentul Primordial iar tot ce urmează Lui este Întâmplare Neîntâmplătoare deci o imagine a Întâmplării Unice Întâmplătoare.

Această imagine este Destin.

Dacă noi nu am fi o simplă umbră ar însemna că Dumnezeu nu este Unicul Întâmplător ci Neîntâmplător ceea ce nu se poate fiindcă atunci ar însemna că și

Dumnezeu este Creat de un alt Eveniment Primordial dinaintea Lui ceea ce nu poate fi adevărat.

Și totuși știm noi ce este Adevărul?

Nu am fi imaginea Lui Dumnezeu doar dacă nu ar fi Dumnezeu.

~12~

Cum ar arăta această lume dacă nu ar fi Dumnezeu?

Răspunsul este simplu: Ar deveni ea însăși Dumnezeu.

Odată ce ne oglindim în cu totul altă realitate decât ceea ce suntem noi, înseamnă că tot ceea ce credem că trăim, propria noastră existență, visele și speranțele noastre, teama de Moarte este un mare fals, fiindcă realitatea noastră este tocmai ce nu suntem noi, deci: Moartea Noastră!

Astfel ne trăim, cu fiecare clipă care trece, propria noastră Moarte!

Dacă Viața noastră ar fi o oglindire în tocmai ceea ce suntem noi, acest lucru ar însemna că noi ne oglindim și ne raportăm la noi înșine, cu toate că de fapt ne raportăm doar la ceea ce nu suntem noi ajungând să trăim într-o lume paralelă, care pentru a nu ne fi străină ar trebui să arate ca noi ceea ce este imposibil tocmai fiindcă există Dumnezeu.

Dumnezeu ne înstrăinează pe noi de noi înșine?

Odată ce suntem umbra lui Dumnezeu cum putem să fim străini de Dumnezeul care creează această umbră?

Oare și umbrele noastre sunt străine de noi ?

În existența noastră absolut orice s-ar raporta la sinele său, precum răul la rău și binele la bine ar duce la anularea raportării propriu zise, întrucât este absolut necesar un raportor final care să nu mai fie sub nici o formă la fel cu raportantul.

De exemplu binele nu se va putea raporta niciodată unui mai puțin bine dacă undeva la capăt nu ar fi și răul față de care să se poată opera întregul șir de raportări.

Astfel la unul din capete trebuie obligatoriu să se afle un opus.

Mai mult decât atât este cât se poate de bine știut prin propria experiență a simțurilor noastre că nu putem vorbi de o raportare fără un raportor sau un raportant la acesta.

În orice raportare trebuie să fie neapărat două sau mai multe elemente, cum în orice vis trebuie să existe o altă lume din care să te trezești. Cu toate acestea depinde atât de mult unde te trezești sau cum te trezești? Nu se poate face raportarea unui singur element față de sine decât dacă acesta este reliefat față de un posibil opus sau alt element diferit.

Ce poate fi mai diferit Vieții decât Moartea?

Dar ce poate fi mai asemănător Vieții decât Moartea? Nimic!

Și totuși ambele se supun unui Destin care este o umbră a Lui Dumnezeu la fel ca și noi, doar că această umbră nu mai poate fi definită ca un opus al celor două ci ca Destin, fiindcă nu putem gândi superior unei logici bivalente.

Altfel și Destinul ar fi unul din opușii Vieții sau ai Morții fiindcă și el la fel ca acestea două sunt o umbră a Lui Dumnezeu cu diferența că este o umbră ce poate fi zărită doar printr-o logică superioară.

Moartea este tot ceea ce nu este Viața precum Viața este tot ceea ce nu este Moartea dar și una cât și cealaltă se definesc etern și reciproc în deșertăciune!

Cu toate acestea dacă aceste vise sunt umbre ale Lui Dumnezeu reflectate în Cunoaștere, de ce umbrele Lui Dumnezeu sunt vise?

Doar fiindcă din vise poți să te trezești iar toate aceste umbre se trezesc etern într-un ecou infinit care-L zugrăvesc pe Dumnezeu?

Dacă și umbrele Lui Dumnezeu se trezesc înseamnă că Dumnezeu este undeva deasupra trezirii?

Ce poate fi deasupra trezirii?

Prin Moarte absolut orice primește o conotație opusă Vieții, dar cu toate acestea Viața nu ar fi niciodată Vie fără Moartea Sa care îi dă pe deplin întreaga sa strălucire, cum nici Moartea nu ar fi ceea ce este.

Nu putem să ne imaginăm Viața fără Moarte, fiindcă întreaga Viață se sprijină pe Moarte, altfel nu ar exista.

Nu ar exista tocmai fiindcă nu ar avea nici un grad de comparație cu sine însăși .

De ce nu ar avea un grad de comparație cu o altă Viață de exemplu, diferită total Vieții respective, deci opusă acesteia?

Răspunsul este cât se poate de simplu: Nici o Viață nu se poate compara cu o altă Viață decât dacă ambele se raportează la Moarte!

Chiar dacă o Viață este diferită de o altă Viață, ea, în calitate de Viață, există doar prin raportarea sa la Moarte, fiindcă toate celelalte Vieți la care s-ar raporta duc în cele din urmă la ultimul raportant care este o Viață ce are drept raportor: Moartea! De aceea am afirmat că toată strălucirea Vieții constă în Moarte, precum strălucirea Morții constă în Viață.

Noi oamenii, suntem ființe duale, iar lumea noastră este o lume a Vieții și a Morții, a Binelui și a Răului, etc.

Dacă nu am fi ființe duale ci am gândi pe baza unui Coeficient Logic mai mare decât doi, să admitem că acesta ar fi cinci, atunci alături de Viață și Moarte ar mai fi încă trei opusuri ale acestora.

Astfel Viața nu ar mai avea caracterul singular pe care-l posedă în lumea noastră, raportându-se la Moarte, ci

ar avea un caracter multivalent, având alte trei opusuri alături de un al patrulea opus care ar trebui să devină în mod obligatoriu un raportor la care să se raporteze toți ceilalți patru raportați.

Pentru a defini un opus este necesar doar un singur element opozabil, iar în lumile unde sunt mai mult de două elemente opozabile dispare singularitatea elementului opozabil față de celălalt, în sensul că Viața nu ar mai fi Unică în raportarea sa față de Moarte, ci ar mai putea avea trei elemente la fel ca și aceasta sau asemănătoare ei, dar care să se raporteze ca opuși totali Morții.

Acest lucru se poate petrece și invers și anume Moartea să mai aibe alte trei elemente asemănătoare dar care să devină în totalitatea lor opuse Vieții.

Lumea noastră este o lume a opușilor tocmai datorită celor doi opuși cardinali ai săi care sunt Viața și Moartea.

Pentru a exista o lume a opușilor este necesară existența a cel puțin două elemente care să realizeze opozabilitatea între ele.

Am putea discuta despre o lume fără opuși?

Cu siguranță că nu, la fel cum nu am putea discuta despre o lume fără paradoxuri, tocmai fiindcă noi suntem toate acestea.

Dacă nu am fi un paradox atunci nici lumea noastră nu ar fi paradoxală. Tot ce pornește de la nivelul minim a două elemente către un număr de elemente infinit posedă caracteristica de opozabilitate.

Marea diferență, constă în faptul că această opozabilitate pornind de la un nivel mai mare sau egal cu trei elemente și nu cu două, poate defini conceptul de opozabilitate multivalentă față de opozabilitatea singulară caracteristică lumilor ce posedă doar două elemente cardinale, cum este cazul lumii noastre.

Elementele cardinale își adjudecă această titulatură prin faptul că reprezintă ultima frontieră a nivelului de conștientizare prin care lumea respectivă poate fi definită.

Viața și Moartea sunt cardinale fiindcă nimic nu le poate include în structura sa devenindu-le raportor opozabil și totuși ce poate fi mai opozabil lor decât trezirea din acest vis cu lume și destin?

Destinul! Trezirea în Destin.

De ce opozabilitatea multivalentă poate fi definită cu un nivel minim de doar trei elemente?

Răspunsul la această întrebare constă în faptul că Alături de cele două elemente care pot alcătui opozabilitatea fiind și opozabilitate singulară apare un al treilea element care poate fi asemănător unuia dintre celelalte două elemente și total opozabil celui alt.

În cadrul unui Coeficient Logic superior alături de singular și plural ar mai interveni alte și alte reprezentări echivalente cu numărul Coeficientului Logic respectiv. Toate acestea ne demonstrează interrelaționarea dintre aceste auspicii printre care sunt pluralul și singularul într-un tot unitar care pulsează tocmai prin multitudinea auspiciilor pe care acest Tot le întregește.

Astfel se explică încă odată maxima Totului în Toate și a Toatelor în Tot, cât și al celorlalte diferite de Toatele determinate până acum al Coeficientului Logic 2 dar care nu sunt alte Toate ale acestuia, ci alt Tot al Totului!

De ce să fie un alt Tot al Totului și nu alte Toate ale aceluiași Tot?

Răspunsul constă în faptul că doar prin intermediul Coeficientului Logic 2 putem determina ca fiind opus al Totului, Toatele și nicidecum prin intermediul unui alt Coeficient Logic, întrucât doar prin intermediul Coeficientului Logic 2, Totul (singularul) are un opus al său corelat în Toate (pluralul).

Într-un alt Coeficient Logic Totul nu se mai raportează doar la pluralul său posibil definit prin Toate ci la un alt Tot definit mai mult decât pluralul său posibil pe care mintea omenească nu poate să-l priceapă precum la rândul său acel Tot ce depășește noțiunea de plural se raportează la o altă reprezentare determinată de către propriul său Coeficient Logic sau de către un Coeficient Logic superior.

Abia acum intrăm încetul cu încetul în minunăția lumilor care nu au fost niciodată Create fiindcă și Creația face parte din cadrul Limbajului Pur Universal iar deasupra ei se află alte și alte Cuvinte ale acestui Limbaj Pur Universal care întregesc mirifica dar și atât de inaccesibila realitate pentru Iluzia Vieții noastre. Și atunci am gândit care este Scopul nostru al ființelor din această lume.

Suntem noi oamenii mai presus animalelor fiindcă credem cu strășnicie în acest vis al vieții noastre că suntem superiori pe această planetă sau suntem niște simpli alienați care aleargă către moarte trăind viața ca și cum ar fi eterni?

Trăind o viață care de fapt îi trăiește aceasta pe ei, la fel cum moartea îi moare în fiecare clipă de la nașterea triumfală pentru a muri?

~13~

Încotro mergem noi oamenii dacă nu spre desăvârșirea propriei noastre iluzii?

Ce anume ne poate determina să nu mergem spre desăvârșirea iluziei respective?

Avem noi o călăuză care să ne îndrepte într-acolo?

Da! Acea călăuză se află în noi și numai în noi și numele ei este alungarea de Sine, fiindcă această călăuză are datoria de a alunga Străinul din noi, din fiecare, care ne ține orbi și surzi, care ne droghează cu noi și noi iluzii

deșarte, ce nu sunt nici pe departe compatibile cu sinele nostru, pierdut, demult în negurile uitate ale istoriei de către noi înșine.

În această alungare constă nu numai curajul de a ne înfrunta propriul nostru Destin pe care străbunii noștri l-au jucat la zarurile istoriei omenirii pecetluindu-l cu păcatul originar, ci mai înainte de toate, alungarea trebuie să fie sămânța redobândirii de statut profetic al omului.

Prin statutul său profetic omul trebuie să înțeleagă că nu este hărăzit de nici un destin potrivit și că viața lui nu ar trebui nici pe departe să fie o luptă cu el însuși, ci adevăratul destin al omului este de a fi el însuși și nicidecum străin de sine și umilit de un Dumnezeu imaginar care bate dacă nu este ascultat și iartă cu infernul iadului dacă omul nu își îndeplinește scopul pentru care a fost născocit tocmai de acest Dumnezeu prestidigitator, infatuat și rău care l-a făcut astfel pe om tocmai pentru a se lupta în această lume ce-l va căli și cizela astfel pentru cele ce vor veni. Nimic mai fals.

Toate aceste versiuni aiuritoare sunt scornite de mintea nebună și încetoșată a unor indivizi care au reușit să penetreze istoria vremii lor și pe care să o transmită și generațiilor următoare.

Acest tip de Dumnezeu este de fapt tipul de om care a scornit un astfel de Dumnezeu.

De ce este un Dumnezeu bun cu supușii și rău cu neascultătorii?

De ce nu este la fel de bun și cu cei care nu-l ascultă fiindcă el reprezintă în totalitate sinele suprem a ceea ce poate gândi omul în această viață!

Răspunsul constă în faptul că omul care a creat un astfel de Dumnezeu care era bun cu cei care erau de partea sa și aspru, neîndurător cu toți ceilalți care i se opuneau propriilor sale interese.

Statutul profetic al omului constă și în faptul că acesta este o ființă eminamente religioasă, dar calea aleasă

de către acesta pentru a se defini ca homo religios este cât se poate de străină de el.

Prin faptul de a se defini ca ființă religioasă omul este la rândul său mai înainte de toate propriul său profet și abia pe urmă se încadrează în ansamblul pluralist al profeților pe care-i identifică cu ambițiile, aspirațiile, speranțele dar și imprudențele, debusolările, eșecurile sau deziluziile propriei sale vieți.

Omul nu este nimic altceva decât un făuritor etern de dumnezeire, unde fiecare sentiment al său devine un posibil sfânt sau înger, profet sau demon, în funcție de valențele pe care le poartă sentimentul respectiv.

Să nu uităm că și sinuciderea la fel ca și fericirea poate deveni un sentiment.

Tot mobilierul religios al omului se va reduce la mobilierul său sentimental, respectiv al propriilor sale trăiri pe care le posedă sinele său, născând astfel religia propriului său Destin dar și destinare propriei sale realități, mereu fără nici o putință de tăgadă, către eterna cale a deșertăciunii, prin care Omul devine mai puternic cu o altă și altă deșertăciune.

Sinele Omului ar dori să-și poată aminti viitorul fiindcă de aceea stă mereu cu năzuințele sale către acesta, dar o poate face numai atunci când acesta devine trecut.

De ce să-și amintească viitorul?

Fiindcă nimic nu este mai apropiat propriului său Destin decât Sinele Sacru al Omului, fiind parte din acest Destin.

În aceasta cred că constă absurdul propriei noastre existențe, să ne privim Destinul mereu din trecut.

Trăim anumite clipe de bucurie sau coșmar față de care avem anumite sentimente și cu toate acestea nici unul dintre acestea nu ne aparține nouă ci mediului care le-a determinat astfel.

Prin urmare mobilierul sentimental care devine mobilier religios aparține nemijlocit mediului, exteriorului

și nicidecum interiorului, sinelui în care acest exterior se reflectă ca într-o oglindă a propriului nostru Destin

Bineînțeles că odată reflectată imaginea acestui exterior, interiorul sinelui nostru va răspunde prin a da o anumită identitate exteriorului respectiv, identitate care devine un sentiment, iar acesta de-a lungul istoriei s-a clasificat ca o piesă a mobilierului religios pe care-l posedă societatea umană la un anumit timp.

Religia este de fapt exteriorul care invadează neconținut sinele omului, încercând mereu să-l demonetizeze pe acesta, să-l întrupeze în propriul său sine creionând imagini dintre cele mai diverse cu tentă purificatoare.

Poti să purifici Destinul?

Da, fiindcă tocmai Destinul acceptă dar și înglobează purificarea.

Păcatul originar a survenit abia în momentul în care omul s-a acceptat învins, renegându-și propriul său Sine în favoarea celui exterior al lumii din care face parte fragmentându-și astfel imaginea despre propriul său Destin, care este compusă atât din lumea sa exterioară cât și din Sinele său Sacru interior.

Acesta a fost momentul crucial al istoriei ființei umane, momentul în și prin care omul a devenit sclavul propriei sale lumi în care se afla fără nici o vină. De ce nu a încercat omul să exclame sus și tare că vina aparține lumii sale înconjurătoare, tunetelor și fulgerelor, inundațiilor, gerurilor năpraznice sau focului mistuitor?

De ce nu a spus că cel mai tare și mai puternic care poate să le facă pe toate și care are o denumire ce pentru noi înseamnă Dumnezeu, nu a fost atât de darnic și cu această atât de plăpândă ființă care este omul?

De ce nu l-a alungat pe Dumnezeu certându-l așa cum ar fi trebuit pentru mizeria aceasta de existență în care a fost lăsat omul fără nici o vină?

De ce și-a atribuit omul sieși vina de a exista în murdăria acestei lumi haotice prin păcatul său original și nu i-a atribuit-o lui Dumnezeu?

Toate acestea nu au putut fi realizate de om fiindcă omul prin sinele său este o ființă care tinde mereu către perfecțiune, care îi dă un sens, indiferent că evoluează pozitiv sau negativ, aceasta tot evoluție a sa se numește iar Dumnezeu este întruchiparea perfecțiunii. Oare dacă nu ar fi avut un Dumnezeu al propriului său sine definit prin tot ce poate fi mai bun în imaginația sa, prin toate superlativalele posibile și imposibile ale năzuințelor sale ar mai fi avut năzuințe?

Răspunsul meu este fără echivoc și anume: NU!

~14~

Cel mai important factor în viața omului este speranța. Aceasta l-a ajutat de fiecare dată cu faptul că indiferent cât era situația de vitregă la momentul respectiv, speranța era aceea care îi mai dădea omului o șansă.

Această șansă a născut necesitatea omului de a crede în ceva care i-ar putea îndulci chinurile proprii sale existențe, iar acel ceva s-a materializat în mobilier religios, respectiv în toată gama de sfinți, demoni, îngeri, etc.

Cu toate acestea cel mai important factor al ființei umane constă în limbaj. Limbajul este cel care deslușește omului fiecare sentiment sau trăire în parte clasificând-o sub o anumită denumire.

Toate aceste denumiri diferă de la anumite comunități omenești până la adevărate uniuni mondiale de astfel de comunități.

Limbajul prin semnele sale care sunt cuvintele și sunetele care le alcătuiesc diferă în funcție de modul cum

este perceput un anumit fenomen, de rolul care i se atribuie acestuia cât și de importanța care i se acordă.

Absolut orice imagine reflectată în sinele omului este un fenomen în parte.

Cum nu putem vorbi de două sine-uri umane identice, tot astfel nu putem vorbi de două astfel de fenomene identice, cum nu putem vorbi de două viziuni umane identice.

Acest lucru a dus la realizarea unui echilibru între viziunile unui anumit grup de oameni, echilibru social care a dus la crearea unui anumit limbaj comun al acelui grup de oameni.

Cu toate că limbajul comun reflectă într-o mare măsură fiecare sentiment sau fenomen realizat prin reflectarea mediului exterior în sinele fiecărui om care aparține grupului ce uzitează acel limbaj, totuși fiecare om în parte va simți și va discerne fiecare termen al limbajului comun în funcție de sinele său mai înainte de toate, ca în cele din urmă semnul limbajului respectiv să fie acceptat și discernut și în funcție de grupul căruia îi aparține limbajul.

Am spus toate acestea fiindcă de aici pornește una dintre cele mai importante problematici ale religiilor actuale, și anume, modul în care este perceput Dumnezeu, dar mai ales denumirile și atribuțiile sfinților, demonilor sau altor factori care întregesc religia respectivă.

Prin aceasta fiecare astfel de denumire a unui înger sau demon, curat sau necurat, face parte din cuvintele limbajului comun al grupului sau al mai multor grupuri umane care alcătuiesc societatea respectivă și implicit cu aceasta conștiința socială a societății respective.

Termenul de profet aparține în primul rând prin însemnătatea sa unei persoane care prin profețiile sale are anumite viziuni prin care această persoană este mai aproape de Dumnezeu.

Această apropiere în multe culturi a determinat o asociere a profeților cu cei mai importanți idoli sau chiar cu Dumnezeu.

Oare putem accepta ca fiind sacre denumirile fiecărui astfel de profet, chiar dacă ele diferă de la o cultură la alta?

Chiar dacă ele definesc în cele din urmă aceeași persoană sau personalitate religioasă indiferent că aceasta aparține binelui sau răului?

DA!

Absolut orice denumire a unui profet este sacră chiar dacă acesta are o multitudine de astfel de denumiri diferite de la o cultură la alta, indiferent dacă acel profet aparține Binelui sau Răului.

Atât Binele cât și Răul sunt denumiri sacre, precum este frumosul și urâtul sau toate celelalte denumiri care le pot identifica.

Prin Bine, indiferent de limbă ființa umană înțelege calea sa spre perfecțiune spre năzuințele la care aspiră, precum prin Rău, calea prin care își raportează acest Bine, fără de care Binele NU ar avea nici o însemnătate.

Binele fără de Rău nu poate exista precum ființa umană nu poate gândi decât pe baza Coeficientului Logic 2 al Binelui și Răului, Frumosului și Urâtului dar și al tuturor celorlalte care le pot defini ca numitor comun pe acestea.

Acesta este sinele omului și oricât de mult și-ar dori omul să devină o ființă perfectă care să aparțină Binelui își va da seama că această perfecțiune se va lovi mereu de necesitatea sa de a fi raportabilă tocmai Răului pentru a putea ființa.

Nu există Bine fără Rău precum nu poate exista Rău fără Bine.

Dorind Binele, Sinele Sacru al Omului privește către viitor, către Destin și de aceea Omul dorește ca Binele să-i fie atribuit viitorului, Destinului necunoscut încă, care

odată supus cunoașterii devine trecut unde se identifică arareori cu Binele.

Dacă nu am cunoaște noțiunea de trecut nu am cunoaște-o nici pe aceea de viitor și cu toate acestea ne scaldăm în mrejele prezentului fără să știm dacă acesta există cu adevărat și cât durează.

O secundă, o fracțiune din aceasta sau nu există deloc devenind instantaneu viitorul, trecut?

Atunci înseamnă că prezentul ne arată că viitorul ar putea exista fără trecut la fel cum Binele ar putea fi fără Rău?

Unde se află prezentul dintre Bine și Rău?

Răspunsul meu este În Sinele Sacru al Omului.

Poate de aceea este atât de greu de definit Sinele Sacru, fiindcă acesta este o frontieră dintre Bine și Rău, frumos și urât, dintre pozitiv și negativ, dar nu în ultimul rând o frontieră dintre Om și lumea sa.

Dacă această frontieră este trecută, Omul își pierde echilibrul de sine, devenind înstrăinat nu numai de sine dar și de lumea sa.

Dacă ar fi numai Bine și acesta nu s-ar putea raporta și Răului atunci acel Bine ar dispărea cu desăvârșire fiind de fapt cel mai mare Rău cu putință.

Tot astfel nu poate exista Răul fără Bine, fiindcă dacă ar fi peste tot numai Rău iar acesta nu ar mai avea cui să se raporteze am ajunge la dispariția totală a Răului.

Oare dispariția totală a Răului ar duce imediat la Bine?

Răspunsul este că nu fiindcă dacă nu este acel Rău nu poate fi nici acel Bine.

Omul prin esența sa este o ființă duală a Binelui și Răului care fac parte din sinele omului și pe care nu le poate niciodată alunga din acesta fiindcă dacă se încearcă alungarea Răului, spre a se menține numai Binele, omul se înstrăinează treptat de el însuși, transformând Binele spre care tinde în cel mai mare și mai pronunțat Rău cu putință,

acela de a se autodetermina ca ființă dezumanizată de propriul său sine.

Inițial orice om va spune că face bine, fiindcă doar astfel putem avea parte de o moralitate sau normalitate care să ne îndrepte spre calea atât de dorită către perfecțiune, fiindcă omul chiar dacă este păcătos el poate fi convertit spre perfecțiune și autodeterminarea sa ca o ființă total schimbată și bineînțeles opusă sinelui său.

Adevărata religie trebuie să combată Răul din om înțelegându-l, să fie alături de acesta , fiind unica cale de a transforma Răul existent al sinelui uman într-un alt fel de Rău, care va fi mai apropiat Binelui sau chiar îl va putea depăși pe acesta tocmai în Bine.

Prin urmare va determina Binele să urce alte trepte mai sus spre adevărata cale a perfecțiunii Sinelui ființei umane.

Înțelegând Răul la fel ca și Binele, ființa umană se va înțelege pe sine și odată cu aceasta va dispărea și înstrăinarea de sine a omului atât la nivel individual cât mai ales la nivel social.

Niciodată Dumnezeu omului nu va fi un Dumnezeu diferit de Sinele omului.

Dumnezeul omului va fi imaginea omului.

CAPITOLUL II

~ 1 ~

Tot conținutul lumii noastre este în imaginea unui Destin, iubirea mea.

Privind în ochii tăi realizez că noi oamenii acestei lumi ne-am pierdut Sinele Sacru și odată cu acesta Divinul din noi, atunci când nu am mai știut aprecia profunzimea privirilor în sufletele pierdute din ceața adâncurilor temporalității noastre istorice peste a cărei inimă a trecut demult orizontul apus al clipelor sentimentale, moment în care s-a născut Păcatul Originar.

Oare eram sortiți unui asemenea deznodământ tragic?

Din nou răspunsul meu este afirmativ. Așa este, eram sortiți unui asemenea deznodământ tragic iar acest deznodământ NU poate fi nici măcar o lecție dată de adevăratul Dumnezeu care este Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Dumnezeu nu dă lecții nimănui și nici nu apreciază pe nimeni fiindcă El este lecția și aprecierea în sine,el este Totul care nu poate fi apreciat.

Doar noi dragostea mea putem aprecia,de aceea suntem înstrăinați atât de mult de noi fiindcă în fiecare clipă îl apreciem tocmai noi pe Dumnezeu,la care ne raportăm chiar și atunci când ne rugăm fierbinte Lui, pentru iubirea noastră.

Dumnezeu nu trebuie și nici nu poate fi apreciat decât de Iluzia noastră fiindcă Dumnezeu e Totul inclusiv propria noastră Iluzie și astfel orice apreciere a Lui Dumnezeu ar fi falsă fiind o apreciere despre sine, un narcisism la fel de fals precum ar fi să apreciem aprecierea, aprecierii și tot astfel la infinit.

De fapt nici noi nu știm ce anume am aprecia la Dumnezeu, acesta fiind Totul.

Atunci deagostea mea oare Dumnezeu nu se află în ochii tăi minunați căroră le plac trandafirii sau în cuvintele tale care-mi acoperă propriile mele sentimente cu grija clipelor ce vor urma, de frigul buzelor care ne înconjoară cu cuvintele sau necuvintele lor reci și tăioase ce au adus omenirii glaciațiunea sentimentală?

~ 2 ~

Sunt momente în care simt cum cerul se prăbușește peste Destinul meu, ascuns în buzunarul propriilor mele sentimente pentru a-l feri de oricine ar încerca să-l fure, tocmai pentru a-ți-l putea dăruii ție, iubirea mea cea mare.

Dacă s-ar prăbuși cerul oare aş mai putea să-ți-l dăruiesc atâta timp cât Destinul rămâne scris doar sub un cer al întâlnirii noastre accidentale?

Oare am mai fi noi dacă am elimina acest accident al iubirii?

Ne iubim fiindcă visul Destinului tău este în mine.

Privește apusul cuvintelor care strigă sau vor să tacă și ascultă-mi șoaptele necuvintelor mele ce vor să-ți spună cât de mult te iubesc chiar și atunci când pe buze e frig și peste tot e numai durere sau înstrăinare și asta nu fiindcă lumea ar fi străină de oameni, ci exact invers, oamenii se vor străini de lume fiindcă dacă ar iubi-o și ar înțelege-o ar realiza că ar trebui să fie ceea ce nu sunt, adică, puțin mai mult oameni, puțină mai multă iubire și profunzime.

Oare cere această lume prea mult pentru a fi înțeleasă?

De ce suferim din dragoste?

Nu ar fi mai bine să uităm de această durere care e una dintre cele mai acute ale acestui cer, peste care se aștern norii cuvintelor câteodată?

Sunt momente în care vreau să-ți scriu dar nu pot, în care vreau să alerg dar îmi simt clipele de plumb, în care vreau să sparg cupa plină de venin scrisă în Destinul trecut de dinaintea noastră a acestei lumi dar nu pot fiindcă fac parte din el la fel ca și tine iubirea mea și de aceea va trebui să bem durerea iubirii până la capăt împlinindu-ne astfel soarta ca un dat al creației petrecute mai demult decât însuși timpul.

Sunt alături de tine în acest mister care e filozofia iubirii pe care aș vrea să o înțeleg privind adânc în ochii tăi și să aflu dacă iubind vei înțelege mai mult despre tine decât dacă ai fi ceea ce ești azi ca suflet, un străin, un simplu trecător în această existență care va deveni un vis uitat odată cu moartea sau poate un vis reamintit dar tot un vis.

Te țin de mână și nu vreau să mă trezesc din acest vis care este actuala mea viață reală tocmai fiindcă vreau să fiu etern alături de tine.

Poate că doar în acest vis ne este dat să ne întâlnim și atunci de ce să ne considerăm străini de această lume care ne-a unit?

Cum putem să devenim eterni unul față de celălalt decât înțelegând eternitatea fiecărei clipe care ne desăvârșește calea spre moarte.

Și dacă ne-am ascunde într-una dintre aceste clipe eterne ale privirilor noastre în noi înșine ce ar mai rămâne din această lume?

Ar mai fi lumea noastră?

Ar mai fi visul nostru despre nemurire?

Fiindcă oricât de mult am încerca să trecem cu vederea dar lumea suntem noi atâta timp cât o cunoaștem iar când nu o mai cunoaștem, dispare și lumea noastră definitiv.

Atunci dragostea mea nu putem să ne ascundem în nici una dintre clipele eterne pe care le traversăm împreună fiindcă am fugi astfel de propria noastră lume, și ce ar mai rămâne din noi fără lumea noastră?

Nu am mai fi noi ci cu totul alții, alte priviri, alte gânduri, alte vieți.

Chiar dacă ar fi vieți eterne ascunse în clipe eterne.

De aceea trebuie să acceptăm trecerea ca fiind o eternitate ascunsă din noi, ca fiind aceea care ne poate face să fim împreună, să nu ne despărțim, să simțim eternitatea

fiecărei clipe dar doar trecând prin ea și niciodată rămânând definitiv în această clipă.

~ 3~

Să fie deșertăciunea iubirii aceea de a afla eternitatea acestui sentiment, al acestei lumi a iubirii din ochii tăi, de a ști că privirile noastre sunt eterne în adâncurile sufletelor noastre doar trecând printre clipe, doar acceptând moartea ca un sfârșit inevitabil al acestei eternități?

Unde anume am fi mai fericiți în clipa eternă a acestei iubiri în care ne-am ascunde fără propria noastră lume care definește întocmai iubirea sau trecând printre clipele trecătoare unde moartea oricum ne va despărți de lumea iubirii noastre?

Lumea în sine ar trebui să fie o sinucidere și astfel îi înțeleg pe mulți care încearcă să uite de această lume trecând ca niște străini prin ea, asemeni nouă care am fi putut trece astfel prin gara iubirii noastre unde ne-am întâlnit accidental.

Îmi este frig de mine însumi de sentimentele mele atunci când mă gândesc la sensul acestora, la faptul că sunt asemeni unor frunze a căror soartă este inevitabila și ruginia toamnă când ne vom pierde încetul cu încetul de noi înșine pentru a intra în iarna singurătății inimilor noastre.

Te gândesc și știu că nu ai tolera o iarnă a singurătății niciodată dar mai știu că anotimpurile nu pot fi alungate din existența noastră efemeră de acum.

Cu cât e mai efemeră existența cu atât o dorim mai eternă și mai înflăcărată de pașii triști sau plini de sine ai unei iubiri care cu cât este mai profundă cu atât devine mai dureroasă.

E și asta o deșertăciune.

Să-ți dorești atât de mult durerea unei iubiri ca în cele din urmă să realizezi că valurile care s-au spart de stâncile Destinului tău nu vor mai reveni niciodată în întreaga eternitate a acestui Univers.

Să știi că doar atunci în clipa aceea au existat valurile împlinirii tale care s-au sfărâmat de propriul tău Destin al cărei stâncă din acel moment nu va mai avea nici o importanță tocmai fiindcă valurile nu o vor mai lovi niciodată.

Și atunci de ce a mai lăsat Dumnezeu stâncă propriului tău Destin?

Propriului meu Destin, propriilor noastre Destine?

Oh, nu dragostea mea, Dumnezeu nu a greșit și nici deșertăciunea nu a greșit fiindcă stâncă aceea este imaginea lui Dumnezeu pe care o vedem și o simțim noi, este Destinul nostru.

De aceea existența noastră nu poate fi o lecție care ne-ar da-o nouă ființelor umane Dumnezeu fiindcă în acest caz ar însemna că Dumnezeu este o creație a Răului extrem și ne-a făcut asemeni unui sadic pentru a duce o viață plină de nevoi, neliniști și totalmente absurdă.

Noi suntem imaginea lui Dumnezeu dar fiind atât de străini de noi înșine suferim cumplit în această lume fiindcă

în loc să ne apropiem de Dumnezeu care este Iubire, noi ne depărtăm de Dumnezeu și odată cu aceasta ne depărtăm de noi înșine fiind imaginea lui Dumnezeu.

Am spus viață absurdă fiindcă oricât de mult credeam la vârsta copilăriei că viața este aproape eternă, oricât de mult ne-am trăi viața ca și cum am fi eterni, nu suntem nimic altceva decât niște umbre trecătoare a suferinței, dintr-o lume trecătoare.

Totul trece chiar și ceea ce nu ne-am dori să treacă cum ar fi cei dragi de exemplu, dar trec și ei prin și din această lume absurdă a suferinței.

~4~

Cum aş putea să te pierd dragostea mea, să fim fericiți, că ne-am găsit sub aceste stele căzătoare ale destinului nostru?

Atunci vino să facem o eternitate fericită din clipa când suntem unul lângă altul, să uităm de noi de toate timpurile și fluviile de priviri care curg pe lângă noi spre disperarea aceste lumi la fel de trecătoare.

Să ne unim dorințele în așa fel încât să alungăm orice urmă de tristețe din inimile cu bătaie de toamnă târzie în această primăvară a sentimentelor noastre înmugurite de atât de mult noi în fiecare dintre ele.

Aș vrea să-mi spui că zorii nu vor aduce niciodată o nouă zi ci va rămâne mereu acea eternitate a noastră pentru a fi optimiști în dragoste.

Să-mi spui că iubirile nu trec niciodată și nimeni nu a murit vreodată din cauza lor fiindcă eternitatea nu poate fi ucisă la stâlpul infamiei alcătuit din clipele acestei lumi care apasă atât de straniu pe privirile noastre.

Să înțeleg că iarna va aduce doar puțin frig în necuvintele noastre care sunt spuse mult mai apăsător decât orice vorbe?

Nu cred fiindcă e anotimpul gerurilor extreme, când totul e înghețat inclusiv privirile noastre.

Și atunci ne vom despărți la fel de accidental cum ne-am întâlnit sau lacrimile noastre înghețate se vor sparge pe asfaltul negru al gândurilor despre o iubire trecătoare care se credea eternă în adâncurile sufletelor noastre?

Să fim optimiști iubirea mea cea mare fiindcă avem de partea noastră clipa și nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe și nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum și aici, și nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, și această urmă va fi îngropată de stele căzătoare devenind o amintire a unei lumi trecute.

~5~

Dacă existența noastră aici nu este o lecție amară dată de Dumnezeu sau Factorul Creator și Unic Întâmplător al Nostriu, ce anume este?

Oare putem noi ști ce anume este această lume?

Pentru a afla ce anume este această lume va trebui mai înainte de toate să știm cine anume este Dumnezeu care a creat-o?

Știind astea, vom afla dacă Dumnezeu ce a creat această lume este un sadic sau vrea să ne dea o lecție pe

care să nu o uităm niciodată sau dimpotrivă faptul că noi vedem astfel lumea se datorează numai nouă și propriei alegeri pe care am făcut-o din prostie, tocmai fiindcă Dumnezeu ne-a dat Liberul Arbitru.

Cu toate acestea, până a ajunge la Liberul Arbitru va trebui să rezolvăm alte și alte necunoscute cum ar fi Voința, fiindcă Voința este unul din principalii promotori ai Liberului Arbitru ai acestei lumi. Omul nu numai că nu poate poseda Voința dar nici măcar nu are Liber Arbitru în posibilitățile sale de a alege ci doar în posibilitățile sale de a se supune unei alegeri exterioare.

Pentru a avea Voință trebuie să știi mai înainte de toate ce anume vrei, iar pentru aceasta este nevoie de Cunoaștere. Omul nu posedă deloc adevărata Cunoaștere, decât Iluzia Vieții.

Pentru a poseda adevărata Cunoaștere va trebui mai înainte de toate să știe care este Adevărul Absolut, pe când acesta la Om este o mare necunoscută fiind tocmai Necunoașterea la care acesta se raportează.

Nimeni nu poate afirma că știe care este Adevărul Absolut, iar acesta nu se poate împărți în adevăruri mai mici cum susțineau unii fiindcă orice alt adevăr care nu este Adevărul Absolut Unic, este un alt Adevăr deci va reflecta o altă realitate a sa.

Realitatea Adevărului Absolut este Cunoașterea, pe când realitatea altor Adevăruri sunt Iluziile printre care și Iluzia Vieții noastre.

Cunoașterea este oglinda în care se reflectă sufletele noastre ce aparțin simțirii și deci Cuvântului Matrice al Iubirii ce este Dumnezeuul nostru.

Noi suntem Viața, suflarea, în schimb lumea pe care o vedem aparține Creației care se reflectă în oglinda cunoașterii, iar Cunoașterea este Moartea.

De aceea Moartea nu trebuie privită ca un opus al Vieții ci ca o lume în care se reflectă Creația.

Noi credem cât se poate de fals că Creația,adică lumea pe care o vedem face parte din Viață.

Nu este fals.Creația este cât se poate de străină Vieții deci Iubirii fiindcă este Creația care se reflectă în Cunoaștere.

Astfel tot ceea ce este opus Creației,adică oglinda în care se reflectă aceasta și este Cunoașterea ne apare nouă ca fiind Moarte dar de fapt este Cunoașterea și Adevărul Absolut.

Tot astfel și Cunoașterea se poate reflecta la rândul ei în Creație dând naștere la proiecția unei alte lumi.Moartea în realitate nu există,fiindcă opusul Iubirii e Ura, e un sentiment invers acesteia dar nu Moartea fiindcă Viața e Iubire,e simțire.

Am putea afirma că opusul iubirii constă în lipsa ei, dar lipsa iubirii nu înseamnă Moarte.

Noi percepem Moartea ca fiind contopirea Iubirii în Creație, deci reîntoarcerea în țărână, țărâna fiind în cazul de față simbolul Creației.

Astfel apare Moartea în Iluzia Vieții noastre.Cât timp putem face deosebirea dintre noi în calitate de ființă și Creație avem sentimentul că trăim.

În realitate întreaga lume pe care o vedem nu este altceva decât imaginea Creației reflectată de oglinda Cunoașterii.

Când nu mai percepem această imagine,deci nu mai înțelegem lumea aceasta ca atare în accepțiunea Iluziei Vieții înseamnă că murim iar ceilalți ne văd corpul reintrând în sistemul mineralelor care l-a hrănit.

De fapt noi nu facem nimic altceva decât să-i înapoiem Creației ceea ce îi aparține.

În momentul în care nu mai percepem lumea ca atare înseamnă că murim?

În nici un caz.

A percepe lumea și a avea senzația de cunoaștere a acestei lumi nu înseamnă nici pe departe că și cunoaștem în realitate lumea.

Ce percepem noi este doar simțirea cunoașterii și nicidecum Cunoașterea.

Dar oare atunci când percepem simțirea acestei Cunoașteri chiar nu cunoaștem simțirea pe care o percepem?

Este cât se poate de adevărat că unicul lucru pe care-l cunoaștem este faptul că percepem simțind Cunoașterea și atât, dar fără să o cunoaștem.

A cunoaște Cunoașterea înseamnă a cunoaște Adevărul Absolut, ceea ce la Om nu este cazul.

Simțind Cunoașterea de fapt ajungem să cunoaștem doar un singur lucru și anume pe Dumnezeu.

Dumnezeu este unicul lucru pe care-l cunoaștem fiindcă prin El, prin simțire, deci Iubire, simțim Cunoașterea care-l reflectă astfel pe Dumnezeu.

Este unicul lucru cunoscut de Om în această lume, fiindcă astfel se reflectă Dumnezeu prin Om în Cunoaștere și bineînțeles în oglinda acesteea.

Atunci când știm că există Cunoaștere de fapt știm că este Existență deci Dumnezeu prin simțirea noastră care este Dumnezeul din noi, ce se reflectă astfel în Cunoaștere.

Simțirea, adică Iubirea din noi este prezentul iar Creația devine percepută ca fiind trecutul în schimb Cunoașterea devine viitorul, fiindcă în ea se reflectă Creația pe tot așa zisul parcurs al Iluziei Vieții noastre.

Acest lucru privit ca o relaționare cu dimensiunea temporară a noastră, a sufletului fiecăruia dintre noi.

În schimb din punct de vedere al relaționării spațiale, este fără îndoială că imaginea Creației reprezintă spațiul perceput ca atare de noi.

Percepem o astfel de lume fiindcă ne poziționăm în cadrul Coeficientului Logic doi, adică de Bine și Rău, frumos și urât, etc. De ce?

Răspunsul constă tocmai în faptul că Binele poate fi atât Creația cât și Cunoașterea precum Răul la fel.

Aceste două elemente sunt unicele cu ajutorul cărora putem percepe lumea, fiindcă mereu Binele (Creația sau Cunoașterea) se va reflecta în Rău (Cunoaștere sau Creație) și Răul în Bine tocmai pentru ca noi să percepem imaginea rezultată de această reflectare, ca fiind lumea în care trăim.

Unicul lucru care nu-l putem vedea decât reflectat ca un tot fără detalii de imagine este sufletul nostru, ce indică faptul că alături de Creație și Cunoaștere la lumea pe care o trăim prin Iluzia Vieții noastre mai participă și un al treilea element care este Iubirea, de aici tridimensionalitatea.

Percepem faptul că trăim într-o lume tridimensională dar nu putem raționa sau gândi decât tot pe baza bidimensionalității logice a Binelui și Răului, iar gândirea este aceea care determină perceperea a doar două dimensiuni principale care sunt spațiul și timpul cu toate că sunt proiectate mental în tridimensionalitate.

Lumea noastră este o lume tridimensională, văzută prin intermediul a doar două coordonate care sunt spațiul și timpul și nu trei cum ar fi trebuit dacă am fi putut să ne știm și propriul nostru suflet nu doar imaginea reflectată a Creației în Cunoaștere.

De aceea frontiera percepției noastre se află la nivelul logic.

Dacă am percepe lumea prin intermediul mai multor coordonate logice în afară de Bine și Rău am vedea o cu totul altă lume.

De aceea la frontiera filozofiei mele se află Deschiderea, adică asimptotismul față de reperele Închiderii care sunt tangențiabilitatea.

Acea Deschidere am asimilat-o celei mai depărtate funcții posibile din punct de vedere al raționamentului și anume funcția logică, pe care am denumit-o astfel tocmai

datorită faptului că logica este aceea care poate întinde mâna infinitului din noi, prin nemijlocitele ei repere.

Chiar dacă acea logică a Hazardului și Intervenției nu mai este deloc logica cunoscută de noi ca fiind strict perceptibilă ci o logică deductibilă, sau extraperceptibilă cum pot să o mai numesc.

~6~

Mă scald în oceanul deșertăciunii lăsat de Dumnezeu să fie navigat de om, fiindcă doar astfel pot înțelege de ce Răul nu poate fi o greșală, ci o necesitate alături de Bine, însă greșala este un Rău, iar acest sens este dat doar pentru a mă privi și a-mi vedea chipul în Oglinda Morții, înțelegând că doar astfel trăiesc.

Prin urmare suntem ființe care aparținem Coeficientului Logic 2 deci mai mult decât un opus la Bine nu putem găsi decât în Rău, precum la Rău nu putem găsi decât în Bine.

Acest fapt ne obligă din start să ne rezumăm doar la aceste posibilități care ne sunt accesibile noastre ca ființe umane dar pe care nu le-am hotărât noi.

Dacă am ști cel puțin un alt opus al Binelui în afară de Rău lumea noastră ar primi o altă conotație devenind o lume diferită față de aceea pe care o vedem, o simțim și o înțelegem. Atunci și diavolii ar mai avea un opus al lor care nu ar consta numai în Dumnezeu precum opusul lui Dumnezeu nu ar consta numai în Diavol.

Odată ce ne axăm pe o astfel de logică coaxiologică eminamente va trebui să aflăm dacă lumea noastră este o lecție pentru noi sau un joc al unei realități independente de noi dar și de Creație.

Pentru aceasta va trebui să vedem ce anume este Creația.

Creația este unul din infinitatea de Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal, alături din Cuvinte Matrici cum ar fi Cunoașterea, Începutul, Sfârșitul și Originea, iar toate acestea cinci definesc grupul Cuvintelor Matrici cu funcții atributive, reflectând esența lumii noastre, a cunoașterii noastre, care se interpune între noi ce suntem iubire și creație a cărei imagine devine imaginea știută de noi a lumii noastre.

În schimb Destinul este imaginea Lui Dumnezeu.

Sfârșitul va avea ca atribut Începutul, Începutul va avea ca atribut al său Originea, Originea va avea ca atribut Creația, iar Creația va avea drept atribut Cunoașterea, dar aceasta va fi de fapt Oglinda în care se va reflecta Cuvântul Matrice al Iubirii pentru a realiza Imaginea Creației, respectiv lumea pe care o vedem.

Cunoașterea ar reflecta degeaba imaginea Creației dacă aceasta nu ar fi simțită de noi care facem parte din Cuvântul Matrice al Iubirii, care este și Dumnezeuul nostru.

Cunoaștere fără de simțire nu poate exista fiindcă ceea ce cunoști trebuie să simți mai întâi, conștientizând. O lume pe care nu o cunoști nu numai că nu există dar nici nu poate fi simțită, fiindcă simțind-o o cunoști.

Astfel imaginea Creației reflectată de oglinda Cunoașterii nu ar avea nici o noimă dacă nu ar fi simțită de Iubire.

Prin urmare Iubirea este un atribut al Cunoașterii precum Cunoașterea este un atribut al Creației.

De aceea prin iubire văd în ochii tăi Sfârșitul pe care se spijină Începutul, ce reflectă Originea lumilor pierdute printre infinitatea universurilor, determinând astfel Creația, care aduce licărirea Cunoașterii în cele mai îndepărtate abise ale sufletului, unde poate fi întâlnită Iubirea.

Nu aş putea să cred în nici o stea dacă nu ai fi strălucit într-una din clipele Destinului meu, ale Destinului tău, ale Dumnezeuului nostru.

Privesc în ochii tăi și înțeleg de ce s-au născut lumile din șoaptele Lui Dumnezeu, dar nu înțeleg și nici nu pot să accept deșertăciunea cu gust amar de mucegai al întâmplării care se așterne peste pașii noștri.

Dumnezeu nu cred că ar accepta să se învelească cu deșertăciune oricât de frig i-ar veni.

Și atunci? Poate că noi nu înțelegem în totalitate șoaptele Lui fermecate de zbuliumul creației, tocmai pentru a fi mister.

Prefer deșertăciunea alături de mister decât lipsa lor.

Prin deșertăciune noi înțelegem lipsa sensului pierdut în necunoscut.

Necunoscutul este adevărata Cunoaștere dar și Adevărul Absolut.

Creația se oglindește în oglinda Cunoașterii, iar ceea ce este cunoscut e doar imaginea Creației reflectată în această oglindă și nicidecum Cunoașterea în sine, care este doar oglinda ce reflectă subiectul cunoscut.

Noi dragostea mea, suntem iubire și cunoaștem doar ceea ce reflectă oglinda Cunoașterii și anume Creația și nu Cunoașterea sau oglinda în sine.

Nici pe noi nu putem să ne cunoaștem în realitate, fiindcă ceea ce se reflectă în oglinda Cunoașterii din noi este simțirea și atât, nicidecum cunoașterea noastră.

Astfel oglinda Cunoașterii este exact inversul a ceea ce considerăm noi a fi Cunoaștere, deci Necunoașterea, față de care se raportează Cunoașterea noastră ireală, fiind doar o imagine de fapt a Creației.

Prin urmare Necunoașterea, adică oglinda ce reflectă imaginea Creației este Cunoașterea adevărată și bineînțeles Adevărul Absolut față de care se raportează Totul și Toate câte sunt.

~7~

Spune-mi iubire, că nu ți-ai dori mansarda unui timp în care s-ar auzi sentimentele noastre asemenea stropilor de ploaie pe acoperișul plin de mușchii verzi ai timpului pierdut din noi.

Spune-mi că vrei acel timp acum, cu norii și ploaia lui sentimentală. Spune-mi că ești un adevăr al regăsirii de mine în această lume străină.

Pe de altă parte Destinul este lanțul Întâmplărilor Neîntâmplătoare care se succed unei singure Întâmplări Întâmplătoare, sau Eveniment Primordial care este Dumnezeu.

Este imaginea lui Dumnezeu pentru noi care suntem Iubire .

Destinul este imaginea Iubirii, imaginea Dumnezeului nostru care e iubire.

Fiecare întâmplare pe care o avem în viață este una dintre imaginile infinite ale Lui Dumnezeu.

De aceea dragostea mea ne-am întâlnit numai prin Dumnezeu și tot prin el ne vom despărți vreodată dacă va fi sau vom rămâne împreună până când moartea ne va uni prin eternitatea sa într-o nouă viață unde vom înțelege mult mai bine de ce arată astfel Dumnezeu.

Termenul dar și accețiunea de Întâmplător devine similară Cunoașterii doar celor care intră în contact cu aceasta.

Accețiunea de Întâmplător a Sfirșitului care determină atributiv Începutul, este un cu totul alt Întâmplător față de Întâmplătorul desemnat de noi care se produce într-un interval spațio-temporar de exemplu, de aceea tot ce ni se pare o Întâmplare, chiar și iubirea noastră, acest accident aparent a fost etern în Dumnezeu,

deoarece chiar și iubirea noastră este o imagine a Lui Dumnezeu.

Creația ce ne pare nouă Unică și Întâmplătoare este doar unul dintre Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal unde nu numai că nu mai este Unică și Întâmplătoare dar este inclusă în cadrul Continuumului Infinit și a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale alcătuită din Expresiile întregii infinități de Cuvinte Matrici, iar printre aceste infinități de Expresii una aparține și Creației.

Doar semnificația Creației față de noi este Unică și Întâmplătoare. Astfel nu cuvintele sunt unice ci semnificațiile lor.

Totuși întrebarea care se pune este de ce apare Creația în cadrul contextual al celor cinci Cuvinte Matrici cu funcții atributive sub egida disjunctivă a Unicului și Întâmplătorului?

Răspunsul constă în faptul că raportat numai și numai la funcționalitatea celor cinci Cuvinte Matrici și numai și numai într-o astfel de ordine Creația devine cu adevărat Unică față de Sfârșitul ce determină astfel un Început unde își are Originea, această Unică Creație, care devine Întâmplătoare NU față de Oglinda Cunoașterii care este Necunoașterea cu Adevărul său Absolut ci față de Unicitatea Întâmplătoare a Iubirii care se reflectă în Oglinda Cunoașterii ce este Necunoașterea, determinând astfel Imaginea care se reflectă în această Oglindă a Cunoașterii, Imagine care va avea mereu un precedent în Unicitatea Întâmplătoare a iubirii care este Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător, pentru care Creația al cărei atribut este, devine absolut Întâmplătoare și Unică.

Am amintit aceste Cuvinte Matrici fiindcă ele definesc etern lumea noastră cu timpi și spații. Dacă am realiza lumea prin intermediul altui Coeficient Logic, alături de timpi și spații ar mai fi și alți opuși ai acestora.

Revenind la Cuvintele Matrici amintite adineaori care sunt parte a Limbajului Pur Universal ce formează o raportare la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale prin faptul că Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de Cuvinte Matrici care alcătuiesc în reflectarea lor un Tot Unitar ce este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Doar văzând prin intermediul Coeficientului Logic 2 ne apare o astfel de structură fiindcă prin intermediul unui alt Coeficient Logic alături de Limbajul Pur Universal ar mai fi și alte forme similare acestuia care nu ar defini numai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, axate împreună cu Limbajul Pur Universal pe axioma Totul e în Toate și Totul e în Tot care definește relația Limbaj Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ci ar fi o cu totul altă axiomă dar și alți actori care ar defini acea axiomă alături de Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

În acest caz trebuie să admitem că limitarea noastră la Coeficientul Logic 2 al lumii noastre ne lasă să vedem lumea doar astfel cum dorește acest Coeficient Logic 2 sau cu alte cuvinte doar cât putem observa prin gaura cheii acestui Coeficient Logic.

Astfel Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de Cuvinte Matrici unde fiecare astfel de Cuvânt Matrice este un Număr din cadrul acestei infinități și fiecare astfel de Număr este un Factor Creator și Unic Întâmplător!

Înțelesul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător este Simțirea Cunoașterii, de aceea trăim într-o lume în care simțim cunoașterea..

Dacă Simțirea Cunoașterii ar dispărea din această lume, atunci ar dispărea și lumea odată cu ea.

Animalele, plantele care au alte capacități de simțire dar și de Cunoaștere, aparțin acestei lumi doar raportate la noi ca fiind astfel, respectiv animale și plante dar raportate la alte realități, respectiv la realitatea față de care sunt acestea cele mai apropiate ele nu mai sunt deloc niște animale sau plante, ci, cu totul alte și alte reprezentări.

Cele mai „apropiate” Cuvinte Matrice, pe criterii de funcționalitate deci ale funcțiilor care le încropesc, sunt: Cuvântul Matrice Sfârșit care determină Cuvântul Matrice Început ce determină pe aceeași coordonată funcțională atributivă Cuvântul Matrice Origine care este precursora Creației ce devine determinanta Cunoașterii.

Întotdeauna Sfârșitul a ceva va fi un nou Început iar acel Început va avea la Originea sa acel Sfârșit ,deci și dincolo de Origine va mai fi un alt Sfârșit ce va avea un Început,deci va mi fi o altă determinare,definită de mine prin Forme Intangibile,deoarece sunt definite pe cu totul alte criterii decât ar fi cele ale Cunoașterii sau cele existențiale.

Acestea sunt cele cinci Cuvinte Matrice ale funcțiilor atributive fiindcă fiecare astfel de Cuvânt Matrice are ca atribut al său următorul Cuvânt Matrice.

Aceste cinci Cuvinte Matrice pe care le-am definit în lucrările mele ca fiind ale funcției atributive sunt supuse fiecare în parte și funcției disjunctive a Unicului și Întâmplării astfel fiecare astfel de Cuvânt Matrice este Unic și Întâmplător, dar și un Factor Unic și Întâmplător la rândul lui, în schimb față de infinitatea lumilor noastre, doar Factorul Nostrui Creator este Unic și Întâmplător.

Întotdeauna Începutul va fi Unic și Întâmplător față de Sfârșitul său,precum va avea o Origine a sa Unică și

Întâmplătoare, care va defini o Creație a sa la fel de Unică și Întâmplătoare, ce va avea doar o singură Origine, Creație ce va putea fi Cunoscută de o Cunoaștere Unică și Întâmplătoare, fiindcă oricâte Cunoașteri ar fi toate sunt Cunoașteri și nu alte opusuri ale acestei Cunoașteri, deci fac parte din același Cuvânt Matrice, chiar dacă de oglinda Cunoașterii se folosește Iubirea pentru a cunoaște astfel simțind Creația.

Toate celelalte Cuvinte Matrici participă la alcătuirea lumii noastre doar prin intermediul acestor cinci Cuvinte Matrici cu funcții atributive și celui de-al șaselea Cuvânt Matrice care este Iubirea fiind și Dumnezeuul acestei lumi care odată reflectat în Cunoaștere va simți toate celelalte Cuvinte Matrici care se reflectă în Cunoaștere, dar în primul rând Creația ce are o Origine în Sfârșit și Început urmând ca după aceste Cuvinte Matrici să fie simțite și restul infinității de Cuvinte Matrici care se reflectă în Cunoaștere.

Oricât de multe Sfârșituri sau Începuturi ne-ar fi nouă reflectate ca existând în Univers nu sunt decât un singur Început și un singur Sfârșit în calitate de Cuvinte Matrici. Acestea se reflectă în toate celelalte Cuvinte Matrici și de aceea pare această imagine de infinitate de începuturi și sfârșituri care aparțin doar celor două Cuvinte Matrici.

~9~

De ce Dumnezeuul nostru este Factor Creator Unic și Întâmplător pentru lumile infinite ale Cunoașterii?

Răspunsul constă în faptul că Dumnezeu sau Cuvântul Matrice al Iubiri a simțit o singură dată întreaga Cunoaștere și Creație cu Originea lor în Început și Sfârșit. Astfel a fost simțită o singură dată Cunoașterea ca și

Creația și celelalte, nefiind mai multe Cunoașteri sau Creații. Acest fapt i-a dat și Iubirii calitatea de a fi Unică și Întâmplătoare pentru noi, care cunoaștem lumile Creației, de și suntem Iubire.

Dumnezeul nostru ne apare ca fiind Creator fiindcă îl proiectăm deasupra lumii pe care o cunoaștem dar noi nu știm că de fapt Creația e diferită de Dumnezeu nostru și de noi, care suntem străini de această lume.

Dumnezeu devine Creator prin minciuna Cunoașterii pe care de fapt nu o cunoaștem și care ne arată imaginea Creației în oglinda sa și nicidecum Creația în sine.

Dumnezeul nostru devine Creator doar prin simțire, fiindcă simte Creația, și atât, la fel cum devine Unic și Întâmplător față de Cunoaștere și Creație.

Dacă nu le-ar simți pe acestea Dumnezeu nu ar avea nimic de-a face cu ele. Faptul că l-am numit Factor Creator și Unic Întâmplător am făcut-o doar pentru a simplifica într-un fel modul nostru de a fi perceput.

Cu toate acestea, Factorul Nostru Creator aparține altor lumi sau altor Universe decât lumilor și Universului nostru, odată ce este Iubire și devine Creator prin Simțire, iar lumea noastră este lumea Cuvântului Matrice al Cunoașterii în care se reflectă Creația ce are o Origine în Început și Sfârșit?

Răspunsul meu este un Da hotărât, fiindcă Factorul Nostru Creator este Creator doar prin Simțire, fiindcă a simțit iubind Creația, proiectându-și propria sa simțire în lumile Creației reflectate de oglinda Cunoașterii.

De aceea suntem pe un sol străin noi aceste suflete în această lume.

De ce ne-a trimis Dumnezeu nostru în lumi străine de sinele nostru sacru și nu ne-a lăsat în lumile lui unde soclul lumii este format din același fond din care ne este nouă format sufletul?

Nu este de mirare că suntem străini aici odată ce nici măcar Cunoașterea nu o știm, ci vedem doar imaginea proiectată a Creației în oglinda Cunoașterii fără să ne vedem pe noi înșine, fără să ne cunoaștem propriile noastre suflete decât prin orbirea unei simțiri atât de greu încercată uneori prin întâmplările vieții noastre mai mult sau mai puțin vitregite de timpul absurd care ne învăluie cu posibila sa ignoranță față de un neștiutor al clipelor care se destramă tăcute și plictisite strivite de pașii noștri.

Simțirea Cunoașterii recunoaște Creația în totalitatea sa și astfel devine Eveniment Primordial, Unic și Întâmplător, devine Lipsa din semantic, ce va determina periodicitatea sau infinitatea de Evenimente Neîntâmplătoare ce vor urma acestui Eveniment primordial, și care vor defini Destinul.

Astfel Destinul este Imaginea Lui Dumnezeu, fiindcă este eco-ul Lui Dumnezeu. Odată ce Dumnezeu a simțit Cunoașterea în care se reflectă Creația, a lăsat ca această simțire să se reflece la infinit în Oglinda cunoașterii, determinând Destinul, care este și Destinul nostru al oamenilor.

Tot ceea ce nu este Unică Întâmplare în Cunoaștere este Destin, deoarece Unica Întâmplare este definită prin Factorul Creator și Unic Întâmplător adică Dumnezeu.

Acum înțelegi iubire de ce suntem Destin?

De ce întreaga noastră viață nu este nimic altceva decât una dintre fețele infinite ale Lui Dumnezeu.

Și atunci de ce trecem prin atâtea și atâtea suferințe în această lume?

De ce suntem atât de departe de fericire uneori? De ce este o lume în care lacrimile strălucesc adeseori în locul stelelor?

De ce ne hrănim cu deșertăciune la masa gândurilor noastre?

De ce iubirile se nasc în zorii care le vor ucide?

De ce sentimentele ruginesc în toamnele târzii ale unor amintiri?

De ce primăverile înmuguresc durerea unor amintiri dintr-o toamnă atât de târzie încât a pierdut propriul său tren al vieții în gara cu nume de deșertăciune.

De ce toate acestea iubirea mea,daca fiecare întâmplare prin care trecem este una dintre fețele infinite ale Lui Dumnezeu?

Trebui să fim umili și să ne rugăm acestu Dumnezeu rău, pe care să-L considerăm cel mai bun sau trebuie să uităm cu desăvârșire de Dumnezeu?

În nici un caz dragostea mea.A-L uita pe Dumnezeu înseamnă a ne uita pe noi înșine fiindcă facem parte din El.În toată această deșertăciune cu nume de viață unicul adevăr este Dumnezeu și Iubirea acre face parte din El.

Toate relele,întreaga imagine a deșertăciunii,iubirile care mor în zorii ce ar trebui să le nască se datorează faptului că noi nu ne trăim propria noastră viață dragostea mea cea mare ci Iluzia Vieții.

Visul existenței noastre nu este câtuși de puțin cel real ci unul denaturat.Dar cine este vinovat de acest vis denaturat,oare nu Dumnezeu?

De ce nu ne-a lăsat să vedem lumea așa cum este?

Să înțelegem fiecare Întâmplare,fiecare floare a primăverii, fiecare sentiment care trebuie să ruginească într-o toamnă târzie?

Oare nu era mai bine dacă noi am fi știut ce sunt toate acestea,dacă am fi înțeles de ce zorii ucid iubiri fiindcă sunt timp,de ce depărtările nasc amintiri fiindcă sunt spații, de ce sunetele nasc plăceri,fiindcă sunt muzici,de ce orizonturile nu pot fi atinse,fiindcă sunt nesfârșit. Nu ar fi fost mai bine dacă am fi știut toate acestea?

Nu iubirea mea cea mare,nu cred.Fiindcă suntem într-o lume unde dacă am cunoaște adevărul despre noi ne-am distruge.

Suntem într-o lume unde orice întâmplare poate fi orice altceva, unde orice lucru poate fi într-o altă existență transcendențială ceva înspăimântător sau chiar ceva deosebit de frumos.

Totul depinde de contextul prin care este Simțită Cunoașterea, de Coeficientul Logic prin intermediul căruia se realizează această simțire.

Și hai să fim serioși, dacă Dumnezeu ne-ar fi dat strălucirea de a Simți Cunoașterea de la Început oare am mai fi fost fericiți?

Oricât de neasemuită ar fi o frumusețe aceasta devine banală dacă ajungi să o îmbrățișezi fără luptă, fără a ști ce înseamnă și alte forme de comparație.

Și chiar dacă ar fi acesta unul dintre răspunsurile adevărate tot ar mai fi o întrebare.

De ce nu a lăsat Dumnezeu fericirea fără a fi necesară comparația?

Fiindcă acesta este tributul Existenței.

O strălucire neadmirată, iubirea mea este moartă, aceasta nici nu există.

Atunci ce i-a mai trebuit lui Dumnezeu să simtă Existența?

Nu era mai bine să știe doar că Simte Cunooscând Creația care poate să nu fie Existență?

Dumnezeu prin Simțirea Sa Cunoaște întreaga Creație inclusiv Existența și astfel toate acestea sunt împlinite prin Iubire care este Simțirea Lui Dumnezeu.

Prin Simțire Dumnezeu le-a adus la viață ceea ce nu e puțin lucru.

Fără Simțire oricât de multă Cunoaștere sau Creație ar fi nu ar avea nici un rost.

De aceea noi împlinim Destinul Lui Dumnezeu în aceste lumi cărora le dăruim Simțire și de aceea tot ce va rămâne în urma noastră va fi Iubire și atât.

Prin noi Dumnezeu binecuvântează aceste lumi fiindcă și noi facem parte din Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost

Iluzia Vieții noastre noi nu am fi putut fi în aceste lumi, fiindcă ne-ar fi ars dorința de a ne reîntoarce alături de Iubirea Dumnezeului nostru din care provenim.

De aceea zorii timpului care ucid iubiri o fac fiindcă se hrănesc cu acestea pentru a da viață Creației. Nu poate exista Simțire fără Cunoaștere?

Iubire fără Cunoaștere?

Cum ar fi fost Dumnezeul nostru care e Simțire, deci Iubire, dacă nu s-ar fi reflectat în Cunoaștere simțind-o?

Poți simți fără să cunoști?

Este exact ca și cum ai cunoaște fără să simți. Înseamnă că Dumnezeu era obligat în calitatea Sa de Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal să se reflecte în aceste două Cuvinte Matrice, Cunoașterea și Creația?

Nu, în nici un caz Dumnezeu nu era obligat să facă aceasta. Toate Cuvintele Matrice ale acestui Limbaj se reflectă unele în altele determinând Expresia Unică a conștiinței Pure Universale.

Doar nouă ni se pare ca fiind reală această obligație fiindcă noi înșine suntem rezultatul reflectării simțirii noastre în Cunoaștere și Creație.

Nu ne-am putea imagina o lume în care Simțirea să fie reflectată în alte Cuvinte Matrice de și astfel de lumi există cu desăvârșire.

Oare cum ar fi iubirea mea cea mare dacă noi nu am fi clădiți din Cunoaștere și Creație alături de Simțire ci din alte cuvinte, cum ar fi Eternitate și Împlinire alături de Simțire?

Am fi mai fericiți simțind eternitatea și împlinirea? Înțelegând șoaptele infinitului din adâncurile privirilor noastre?

Știind că fluviul amintirii nu se mai poate abate niciodată în albiile secate de plans ale unor ochi care nu mai știu ce e Creația și nici Cunoașterea acesteia?

Că acest fluviu e secat și se află astfel încrămenit în eternitate. Oare am fi mai fericiți cunoscând doar împlinirea?

Poate că da, dar Creația cu toate toamnele ei pare că ne înțelege mai mult zbuciumul inimilor noastre care bat timpul, certându-l pentru nimicurile spuse în ultimele clipe fiindcă am fi vrut mai mult și abia atunci înțelegem că de fapt acele nimicuri sunt poate mai importante decât mai nu știu eu ce vorbe savante care ne-ar despați simțirile tăiate de cuțitul cunoașterii ascuns în venele zbuciumului nostru.

Atunci am ști că acest cuțit le vor toia și sângele întregii iubiri se va scurge pe soclul unei amintiri despre o vară cu nume de Destin, în care Soarele ardea cuminte fiecare sentiment al propriilor noastre necuvinte, pe altarul eternității propriului nostru Destin, acela de a fi. Și atunci vom lua din nou timpul la întrebare, dar de data aceasta nu-l vom mai certa ci ne vom împăca cu el definitiv.

~10~

Cunoașterea prin excelență se caracterizează prin reflectare și oglindire.

Chiar dacă Cuvintele Matrici se reflectă unele în altele într-o infinită interdependență, în realitate acea interdependență nu poate fi pentru sufletele noastre decât: Oglindire.

De fapt lumea noastră!

Lumea pe care o înțelegem noi!

Chiar dacă noi suntem străini de această lume fiindcă sufletele noastre aparțin lumii iubirii.

Lumea noastră este o lume datorată Cuvântului Matrice al Cunoașterii, noi nu putem vedea interdependența celorlalte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal

decât în calitate de oglindire fiindcă doar așa o poate percepe Cunoașterea.

Cuvintele Matrici se oglindesc între ele numai prin Cunoaștere care are calitatea de oglindă, de reflectare.

Aceasta se datorează faptului că odată ce trăim Iluzia Vieții, și percepem imaginea denaturată a modului cum se reflectă Dumnezeu sau Evenimentul Primordial Unic și Întâmplător în această lume, nu putem spune că nu este astfel dar nici că ar fi astfel. Ce putem spune este că noi cunoaștem a fi astfel.

Cu toate acestea fiecare Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal se reflectă în celălalt fiindcă toate sunt Unul, o singură Expresie Pură Universală precum Unul sunt toate, adică această Expresie este rezultatul tuturor înțeleșurilor acestei infinități de Cuvinte Matrici.

Calitatea Cunoașterii de a crea o imagine a sa pe care să o reflecte în mod continuu a creat Destinul, care nu este Cunoașterea propriu zisă ci imaginea acesteia.

Odată cunoscută Unica Întâmplare imaginea acesteea se perpetuează în și prin cunoaștere devenind Destin!

Astfel Destinul este Iluzia fiind o imagine virtuală a unui Eveniment Primordial, imagine care se reflectă în funcție de Coeficientul Logic prin intermediul căruia devine receptată.

Astfel, Destinul este o imagine a Iubirii care a Simțit Iubind Cunoașterea Creației, iar lumile aflate în aria Destinului nu sunt cât se poate de puțin reale, ci sunt lumi imaginare, în totalitate ireale, un joc al Iluziei Cunoașterii cum de altfel este și lumea noastră unde primează acest vis care este propria noastră viață fiind definit de mine ca termen de Iluzie a Vieții.

Unicul adevăr al Destinului este acela că este un ecou al Lui Dumnezeu. Iar ceea ce ni se întâmplă nouă iubirea mea, face parte din acest ecou pe care l-a strigat Dumnezeu simțind Cunoașterea Creației.

Destinul nostru este ecoul cuvintelor Lui Dumnezeu, simțirii lui Dumnezeu, este simțământul Lui Dumnezeu purtat de Cunoaștere și Creație pentru a se desăvârși lumile cu Simțământul Vieții.

Unicul lucru cu adevărat real din întreaga Iluzie a Vieții. Și ce anume poate să fie acest Simțământ al Vieții dragostea mea dacă nu Iubirea?

Astfel tot ceea ce ni se întâmplă este un ecou a ceea ce s-a întâmplat cândva în Dumnezeu, la fel ca și dragostea noastră.

Știu că e greu să înțelegi de ce se întâmplă și lucruri urâte cum ar fi crimele sau alte fărâdelegi și ai să mă întrebi dacă și acestea fac parte din Destin?

Da iubirea mea am să-ți răspund că fac parte din Destin, că și acestea s-au întâmplat în Dumnezeu cu mult înainte de a simți ecoul lor în această viață pălină de deșertăciune.

Toate câte sunt dar și toate câte vor fi s-au întâmplat în Dumnezeu iar ceea ce vedem noi este ecoul acelei prime întâmplări, al Evenimentului Primordial.

Astfel toate cele petrecute dar și care se vor petrece în Universul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător s-au petrecut cu mult înainte de a se petrece.

Ceea ce vedem noi ca o desfășurare istorică a devenirii lumii noastre nu este nimic altceva decât o palidă imagine reflectată de către calitatea Cunoașterii a ceea ce este aceasta dar, posibil, să fie total invers, fiindcă imaginea reflectată în oglinda Cunoașterii este o imagine inversată, astfel pot să dau exemplul unui șurub care privit în oglindă își va schimba sensul filetelui.

Acest lucru ar însemna că noi vedem ceea ce nu ar trebui și facem același lucru? Înseamnă că adevărata lume a Coeficientului Logic 2 este total inversă față de lumea noastră reflectată astfel datorită oglinzii Cunoașterii?

Indiferent cât de mult am dori să explicăm faptul că Cunoașterea nu se bazează pe reflectare sau oglindire nu

vom putea.Creația ne survine ca o plămădire tot datorită Cunoașterii și bineînțelele Destinului nostru ce devine definit ca fiind Iluzie.

De altfel Creația nu ar exista privită prin prisma altor Cuvinte Matrice nu doar fiindcă ar face parte din Destinul sau Iluzia noastră,ci mai presus de toate fiindcă ea nu poate fi desfășurare sau plămădire a unui concept.Creația nu poate să fie creată într-un anumit proces dialectic.

Creația nu poate fi dezvoltată,și nici supusă unei scale evolutive sau involutive,tocmai fiindcă Creația dacă ar ajunge la un apogeu infinit ar însemna că evoluția sa nu are cum să existe întrucât atât infinitul mare cât și cel mic în cadrul Coeficientului Logic 2 sunt la fel de mari în dimensionalitatea lor și astfel se contopesc.

Prin urmare doar Iluzia Vieții noastre ne dă imaginea aceasta de evoluție sau involuție a Creației.Creația poate fi doar confirmată sau infirmată prin Evenimentul Primordial ce survine ca o Lipsă din Semantic,și care pentru noi este Dumnezeu, sau Cuvântul Matrice al iubirii din cadrul Limbajului Pur Universal.

Toate celelalte Cuvinte Matrice sunt o Lipsa din Semantic la fel ca și Dumnezeul nostru sau factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător față de noi.Putem vorbi prin urmare de o infinitate de Evenimente Primordiale cum de altfel putem vorbi de o infinitate de Cuvinte Matrice unde fiecare este o Lipsă din Semantic?

Nu, în nici un caz chiar dacă sunt o infinitate de Cuvinte Matrice,deoarece toate acestea definesc prin Lipsa lor din Semantic același Eveniment Primordial,întrucât raportate la infinitul Semantic toate sunt și fac parte din aceeași Lipsă și nu din alte Lipsuri diferite,deoarece o Lipsă din infinit oricât de mare sau de mică ar fi are aceeași valoare fiindcă infinitul Semantic nu are o valoare concretă.

Cu toate acestea doar Dumnezeul nostru poate fi Unic și Întâmplător fiindcă se reflectă astfel prin simțirea

lui asupra cunoașterii creației. Celelalte Cuvinte Matrici nu pot fi nici unice și nici întâmplătoare dacă nu sunt percepute prin intermediul simțirii cunoașterii creației ci pot fi cel mult doar întâmplătoare raportate la infinitate.

Unicitatea o dă simțirea. Chiar și funcția disjunctivă care dă Unicul și Întâmplătorul este reprezentată astfel prin cadrul cunoașterii noastre și nu în lipsa acestei Iluzii a Vieții fiindcă altfel nu am putea gândi astfel.

~ 11~

Este oare Cunoașterea cu adevărat un fenomen?

În primul rând noi ființele umane nu putem ști ce este cu adevărat un fenomen și nici dacă Cunoașterea poate fi un fenomen fiindcă nu cunoaștem Adevărul Absolut și prin urmare nu putem ști cu acuratețe acest lucru.

Prin fenomen înțelegem în primul rând un Eveniment care are un Început sau care se poate substitui unei anumite Intervenții. Din acest punct de vedere pentru noi oamenii, Cunoașterea este un fenomen fiindcă noi Cunoaștem prin intermediul unui Început sau al unei desfășurări spațio-temporare.

Dacă nu am realiza existența acestei lumi prin intermediul desfășurării spațio-temporalității, oare am mai Cunoaște?

Răspunsul constă doar în alternanțele pe care le putem asocia Cunoașterii, atât cele de divergență cât și cele de convergență dar mai ales aplicațiile în posturile din și în care poate face parte Cunoașterea.

Referitor la lumea noastră și la modul nostru de a percepe Cunoașterea, inițial am folosit în lucrările mele terminologia de Semantic, deci de sensuri ale acestui Semantic, care există doar dacă aceste sensuri se pot raporta la un reper care să le poată defini.

Acest reper a fost inițial nominalizat de către mine ca fiind Lipsa din „ceva”, iar acel „ceva” s-a definit a fi Neînțelesul, deci Semanticul.

Această Lipsă din Semantic , odată raportată acestuia a determinat o jumătate de Lipsă fiindcă cealaltă jumătate s-a contopit cu Semanticul sau rezultatul dintre cele două a fost atât Lipsă cât și Semantic, termen denumit de mine ca fiind Periodicul, cel care este pe jumătate Înțeles al Semanticului, precum pe jumătate Înțeles al Lipsei acestuia.

Revenind la Dumnezeu, Lipsa din Semantic deci din Neînțeles este Simțirea care simțind Necunoașterea, (infinitul) a nominalizat Cunoașterea simțind-o, care este Periodicul și prin intermediul acestuia a putut fi simțită și cunoscută la rânul său Creația.

Periodicul sau Parțialul, cum l-am mai numit, este cel responsabil de Evenimentul Primordial din lumile Cunoașterii cât și de perpetuarea continuă a acestui Eveniment , dar atenție, perpetuarea sa determină reflectarea sa în toate celelalte Evenimente care îi urmează, deci nici unul dintre acestea nu sunt Întâmplătoare și nici Unice, ci aparțin Destinului, fiind imaginea reflectată la infinit a Evenimentului Primordial.

Acest lucru duce la definirea lumilor Cunoașterii ca fiind lumi ale Imaginilor și nicidecum ale realității consistente ale acestor imagini.

Factorul Nostru Creator are întradevăr amprenta sa depusă în acest Eveniment Primordial, în calitatea sa de atribut funcțional al Creației ce definește Iubirea, prin simțire.

Această amprentă care este simțirea depusă de către Factorul Nostru Creator în lumile Cunoașterii sau a Cuvântului Matrice Cunoaștere poartă numele de Iubire, fiind aceea care va determina Cunoașterea, rămânând de altfel să-și definească și aceasta la rândul său propriile sale lumi diferite de Cunoaștere.

Observăm cum Iubirea, cu toate că devine un atribut al Creației și normal ar fi să fie cel de-al cincilea Cuvânt Matrice al celor cu funcționalitate atributivă, nu este câtuși de puțin astfel lăsând în locul său Cunoașterea, care are la rândul ei calitatea de rezultat al funcționalității atributive, iar Iubirea doar pe aceea de amprentă a acestei funcționalități atributive.

Toate acestea se datorează faptului că lumile Cunoașterii sunt lumi imaginare, iluzorii, care reflectă o anumită iluzie și nicidecum o anumită stare de fapt.

Această imagine a Cunoașterii este determinată și cu ajutorul Iubirii ce devine implicit Cuvânt Matrice cu propriile sale lumi și Universuri, la fel ca și Cunoașterea, doar că Iubirea are calitatea de intervenție primară, de amprentă a Evenimentului Primordial care va simți Cunoașterea.

Iubirea se reflectă în Cunoaștere nefiind cât se poate de puțin în realitatea sa pregnantă Cunoaștere.

Iubirea este și Factorul Nostru Creator a cărui Creație constă în amprenta pe care o lasă Evenimentului Primordial, ce constă în Lipsa din Semantic, deci din toate posibilitățile infinite care ar fi putut deveni o anumită ființare, posibilități care nu ar fi devenit niciodată fără această Lipsă din ele care este Amprenta Evenimentului Primordial deci al Întâmplării Unice ce stă la baza Cunoașterii, și care-i dă Cunoașterii titulatura de Oglindă.

Aceste calități ale Cunoașterii sunt cele care definesc și faptul că cele cinci Cuvinte Matrice cu funcționalitate atributivă se „opresc” la acest nivel al Cunoașterii și nu merg mai „departe” decât sub oblăduirea altor funcționalități.

Am amintit despre funcțiile atributive ale Cuvintelor Matrice, Sfârșit, Început, Origine, Creație și Cunoaștere, dar și despre cele cu funcționalitatea disjunctivă și anume Unicul și Întâmplătorul.

Iubirea datorită funcției disjunctive a Creației este Unică și Întâmplătoare dar nu poate face parte ca atribut al acesteia odată ce este înlocuită de Cunoaștere și nici nu poate fi un Cuvânt Matrice intermediar dintre Creație și Cunoaștere fiindcă Iubirea nu determină Cunoașterea prin atributivitatea sa, întrucât atributul Iubirii nu este Cunoașterea, ci simțirea. În schimb prin complementaritatea sa la procesul Cunoașterii, Iubirea devine motorul întregii Creații, întrucât amprenta pe care o lasă Iubirea este aceea care face parte din Evenimentul Primordial al lumilor transcendente ale Creației.

Astfel pe lângă Cuvintele Matrici cu funcții disjunctive și atributive mai avem Cuvinte Matrici cu funcții complementare sau cu totul și totul alte și alte tipologii funcționale, dar toate Cuvintele Matrici sunt posesoare a funcției conjunctive conform analogiei Totului, prin care toate sunt un tot și un tot sunt toate.

Numărul funcțiilor Cuvintelor Matrici este infinit, precum infinit este și numărul Cuvintelor Matrici.

Cunoașterea nu este altceva decât un Cuvânt Matrice care are la baza lui Instinctul. Cu toate acestea Cunoașterea este un Cuvânt Matrice care se află înveșmântat de Cuvântul Matrice al Iubirii, fiind de fapt oglindirea acestui Cuvânt Matrice al Iubirii tocmai fiindcă devenirea Cunoașterii se face prin Amprenta eternă a Cuvântului Matrice al Iubirii, amprentă pe baza căreia se determină continuu Evenimentul Primordial și odată cu acesta întreaga gamă de Evenimente care i se succed acestuia, Evenimente care sunt de fapt imaginea, asemeni unui ecou al Evenimentului Primordial, imagine care nu este altceva decât Destinul, determinat prin toate celelalte Evenimente care se succed Evenimentului Primordial.

Odată ce Cunoașterea este oglinda Iubirii și Iubirea devine Oglinda Cunoașterii, înseamnă că Adevărul Absolut aflat în sinele Cunoașterii se reflectă în oglinda Iubirii fiind simțit. Astfel Adevărul Absolut nu poate fi cunoscut în

lumile noastre dar poate fi simțit de întreaga Creație,iar acesta este:Iubirea! Cu cât vom iubi mai mult în această lume a Iluziei Vieții cu atât ne vom apropia mai mult de adevăr.Unicul adevăr, unica licărire de lumină în ceața Iluziei Vieții este:Iubirea.

~12~

Vom putea vreodată admite faptul că odată ce Factorul Nostru Creator care este Iubire, deci este reprezentat prin Cuvântul Matrice al Iubirii, devine Începutul acestui Eveniment Primordial, devine implicit și Sfârșitul său, iar Începutul și Sfârșitul se regăsesc în Creație dar și în Iubirea care este o rezultantă a Creației dar nu al funcției atributive a acesteia ?

Prin urmare Evenimentul Primordial determinat sau definit ca amprenta Cuvântului Matrice al Iubirii să fie atât la Începutul acestui Eveniment cât și la Sfârșitul său, ceea ce implică faptul că Factorul Nostru Creator care este Iubire devine atât Începutul acestor lumi infinite ale Cunoașterii cât și Sfârșitul lor, sau mai bine zis Iubirea îmbracă infinitatea lumilor Cunoașterii prin faptul că se află la ambele capete ale sale atât la Început cât și la Sfârșit chiar dacă Începutul și Sfârșitul sunt eterne datorită Evenimentului Primordial.

Cunoașterea se află în sânul Iubirii datorită funcției de complementaritate ale acesteea, ceea ce denotă faptul că implicit Cuvântul Matrice al Cunoașterii este perceput de noi ca fiind Imaginea Cuvântului Matrice al Iubirii, dar o imagine oglindită, deci o imagine inversă sau cel puțin diferită dacă nu distorsionată a Cuvântului Matrice al Iubirii în Cunoaștere.Astfel ni se înfățișează nouă lumea în care trăim.

Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de astfel de Cuvinte Matrici, unde fiecare în parte este un Factor Creator și Unic Întâmplător, (doar pentru noi ființele umane) deci o infinitate de astfel de Factori Creatori și Unic Întâmplători unde fiecare în parte dezvoltă infinitatea sa proprie de lumi și Universuri, unde fiecare astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător este la rândul său și unul din numerele infinității în care se încadrează.

Totalitatea Cuvintelor Matrici formează Limbajul Pur Universal care are o Expresie Unică a Conștiinței sale Universale.

Această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale nu este definită numai de fiecare Factor Creator și Unic Întâmplător în parte, ci și de Formele de Expresie Universală care aparțin unor grupuri sau asocieri de mai mulți Factori Creatori și Unic Întâmplători, ce sunt și Cuvinte Matrici la rândul lor și care pot forma combinații sau alte forme asociative ce determină un anumit grad de conștientizare Formei de Expresie respective, precum orice altă Conștientizare în afară de Cunoaștere capătă înțelesul și definiția ca fiind Forme de Expresie Universală.

O astfel de combinație a Formelor de Expresie Universală este lumea noastră care este rezultatul combinării Cuvintelor Matrice ale Iubirii, Cunoașterii și Creației. De ce nu este Dumnezeu nostru Cunoaștere sau Creație și e Iubire? Fiindcă Iubirea a Simțit iubind prin Cunoaștere Creația.

De exemplu Unicitatea sau Logica. Ambele au un anumit înțeles în cadrul Cunoașterii pe când în lumile în care fiecare dintre aceste două denumiri sunt Cuvinte Matrice, Înțeleșurile lor diferă, astfel Logica în calitate de Cuvânt Matrice are un cu totul alt Înțeles față de ceea ce știm noi despre Logică, precum Unicitatea la fel.

Astfel vom putea privi un anumit cuvânt atât din punctul de vedere al Cunoașterii cât și în calitate sa ca Formă de Expresie Universală.

Mai mult decât atât, această infinitate de Cuvinte Matrici este definită în cadrul unui Continuum Infinit iar Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale devine o Conștiință Unică a acestui Continuum Infinit, tocmai datorită Fenomenului Asemiotic, termen folosit pentru prima dată de mine în cadrul Coaxialismului. De ce am denumit acest termen Coaxialism și nu altcumva?

Totul s-a datorat faptului că orice mijloc prin care putem concepe lumea este coaxial dar și absolut orice cunoaștem despre lume, fenomenele acesteia sau caracteristicile acesteia cât și despre tot ce poate fi exterior dar și interior acestei lumi, transcendentă dar și subiectiv sau obiectiv este numai și numai coaxial.

~13~

Noi cunoaștem lumea prin intermediul Coeficientului Logic 2 dar nu putem infirma faptul că lumea poate fi cunoscută și prin intermediul altor Coeficienți Logici dar nu de către noi.

Toți acești Coeficienți Logici devin coaxiali prin propriul lor număr infinit, coaxiali Unui infinit în care sunt toți Una precum Una este în toate.

Vor fi mai multe axe ale Cunoașterii, în cazul de față, care se vor uni în cele din urmă prin infinitate, devenind coaxiale. Și Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal sunt coaxiale tot prin raportarea lor la infinitate, fiind o infinitate de astfel de Cuvinte Matrici, infinitatea care nominalizează Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Chiar și cea mai depărtată frontieră a filozofiei mele determinată de Formele Intangibile, care sunt dincolo de Tot, dincolo de ceea ce am putea noi imagina nu numai în

calitate de concept, fenomen sau lucru dar și în calitate de posibilă intervenție, prin hazard sau Întâmplare, sunt coaxiale dezvoltării Hazardului și Întâmplării, a evenimentelor produse prin infinitatea Cuvintelor Matrici.

Cum sunt Formele Intangibile coaxiale tuturor acestora?

Prin simpla raportare a lor la această axă coaxială, prin reflectare și oglindire, prin semnificațiile lor asupra Totului dar și prin determinările sau indeterminările pe care le generează.

Da, dar o simplă raportare la o axă coaxială a Formelor Intangibile, nu înseamnă că și acestea sunt coaxiale în sinele lor, vor spune unii.

Chiar dacă în sinele lor nu ar fi coaxiale ele devin astfel prin raportare, prin schimbarea sensului asimptotismului în tangențiabilitate și invers, tocmai datorită raportărilor.

O asemenea raportare se face pe mai multe axe unde multe dintre ele sunt coaxiale în sinele lor iar chiar și faptul că am considera coaxialitatea unei axe coaxiale drept axialitate, orice raportare dar și congruență la infinit determină coaxialitatea oricărei axialități.

Fiecare Cuvânt Matrice se oglindește prin Cunoaștere în toate celelalte primind în funcție de oglindirea sa în fiecare dintre aceste Cuvinte Matrici infinite ca număr câte o semnificație aparte pentru fiecare.

Astfel ceea ce numim noi ființare de exemplu poate primi o infinitate de semnificații.

La fel și Formele Intangibile denumite de mine, care se află dincolo de Cuvintele Matrici, pot primi o infinitate de semnificații, la fel și Dumnezeu nostru care este Iubire. Formele Intangibile devin un fel de amprente ale altor și altor forme exterioare Limbajului Pur Universal, dar și acestea în calitatea lor de amprente sau de semnificații ori determinanți, odată oglindite de către Limbajul Pur

Universal devin parte din semnificațiile infinite ale fiecărui Cuvânt Matrice, chiar dacă sunt exterioare acestora.

Și atunci ce poate fi dincolo de Dumnezeu, dincolo de Creație?

Dincolo de Toate, inclusiv de Formele Intangibile?

Nimic fiindcă Toate acestea sunt un Tot prin infinitul propriilor lor semnificații, având o singură axă a lor din punct de vedere ale semnificațiilor datorate oglindirii, axă care devine coaxială cu infinitatea, sau infinitatea devine coaxială cu semnificațiile lor raportate la relaționările acestora între ele.

Aceasta este esența a ceea ce am denumit eu ca fiind coaxialism.

De aceea chiar dacă vorbim de Formele Intangibile, de asimptotism, tangențiabilitate sau orice altceva, realizăm că toate acestea dar și cele mai mici amănunte ne semnificative pentru noi care pot determina înțelesul unui Cuvânt poate fi cauza existenței lumilor, de dinainte de Dumnezeu.

De ce spun aceasta?

Fiindcă toate câte sunt, sunt coaxiale cu Totul infinitului semantic.

Fiecare astfel de Cuvânt este o Lipsă din Semantic, un Dumnezeu.

Și atunci cine sau ce a determinat această Lipsă din Semantic?

Aici ajungem în punctul culminant a ceea ce am denumit ca fiind coaxialism, deoarece afirm că Totul se datorează Formelor Intangibile care și ele sunt o amprentă la rândul lor.

Deci vor fi determinate de alte și alte forme, indiferent că acelea vor determina sau nu un anume asimptotism cu determină aceste Forme Intangibile în cazul lumii cunoașterii noastre.

Dar și acestea prin cunoașterea noastră devin coaxiale infinității, neantului nesfârșit dacă vreți, și atunci?

Cine le-a creat,sau ce anume le-a determinat?

Răspunsul constă în faptul că fiind coaxiale,pot avea o infinitate de semnificații,și toate aceste semnificații se cern asupra propriei noastre cunoașteri în care Dumnezeu nostru este Iubire.

Și atunci?Toate au fost create prin simțire,toate au fost determinate prin simțire,și această simțire este și va rămâne etern Simțirea Lui Dumnezeu!

Oricât de mult am fugi de Dumnezeu tot în sânul Lui alergăm ori ce am face!

~14~

Acum înțelegi dragostea mea că Dumnezeu este Totul dar și Totul din spatele Totului?

Că în iubire stă atât fericirea cât și cele mai neînsemnate fâlfâiri de aripi ale unei gâze sau chiar și sinuciderea?

Că întreaga lume s-ar destrăma dacă nu ar fi Simțirea Lui Dumnezeu?

Simțirea chiar dacă pentru alte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal poate să aibe alte semnificații,pentru noi ea este viața și prin ea poate fi înțeles Totul dar și Totul care se ascunde în spatele Totului.

Doar prin viața putem înțelege faptul că și cele mai exterioare forme ale Limbajului Pur Universal, diferite cuvintelor acestuia, fac parte din semnificații externi ai acestora, deci dintr-un alt Tot în care există alte și alte interdependențe, iar și acest Tot se reduce datorită unității în diversitate la Iubire, la simțire.

Oare atunci iubind nu vedem cu ochii simțirii întreaga arhitectură a lumilor și dincolo de acestea?Oare iubind nu înțelegem mai mult din Totul care ne înconjoară decât am studia mii de filozofii?

Unicul adevăr în această lume este iubirea,iar dacă nu am trecut niciodată printr-o adevărată iubire înseamnă că nu am înțeles nimic din frumusețea lumilor,a Universului și a Tot ceea ce înconjoară Toate câte sunt sau nu ne sunt date nouă să le cunoaștem,nefiind astfel.

De aceea iubirea nu trebuie să fie tristețe și nici suferință ci trebuie să fie fericire,împlinire de sine a fiecărui om,să aducă pe aripile ei zefirul binecuvântat al Lui Dumnezeu,fiindcă iubind suntem mult mai aproape de Dumnezeu.

Cred că iubirea poate fi o rugă mult mai auzită de Dumnezeu decât sute de cuvinte bolborosite pe genunchii roși ai unor clipe pline de uitare de sine a unor ochi ce-și așteaptă astfel mântuirea.

Iubind lumea ar fi mult mai bună,societatea s-ar însănătoși de bolile inerente oricărei copilării și astfel ar înțelege că nu fuga de romantism datorată uitării de sine,va duce la împlinire ci întocmai regăsirea romantismului și a toleranței,a frumuseții unor șoapte spuse sub clar de lună și nu frumusețea unor conturi bancare pline de durerea și deznădejdea unor sclavi care le-au creat va duce la fericire.

De aceea iubirea duce la sinucidere în această lume fiindcă e o lume din ce în ce mai străină de sine, care în loc să iubească, ucide cu perfidie,lent,sufletele iubirii prin politici de forță introduse asupra poparelor, unde masele uriașe de sclavi, se îndreaptă spre ziua de mâine plini de teama că nici sclavia nu le va mai fi de folos pentru a umple visteriile unor infami, psihopați ce doresc averi din care ar putea trăi mulți mii de vieți, milioane de vieți, care de fapt sunt vieți furate iubirii.

Vieți torturate ce duc astfel la înstrăinarea de sine a societății, la bolile grave ale acesteia, la sinucidere.

Locul iubirii a fost luat de politicieni corupți și perfizi unde majoritatea lor se vând oricui pentru un pumn de arginți, uitând cu toții că în moarte nici unul dintre arginți nu poate fi luat de nimeni în schimb iubirea,da!

Fiindcă iubirea devine eternă, eternizând fiecare clipă din această viață.

~15~

Am vorbit despre asemiotică despre faptul că în afară de cele trei domenii ale semioticii trebuie să fie și un opus al tuturor acelor semnificații, opus care nu mai poate însemna semn ci Necunoașterea Semnului, de fapt Adevărul Absolut, cum îl percepem noi prin intermediul Cunoașterii.

Fenomenul Asemiotic este definit ca fiind nu numai un opus al termenului de Semiotică care era definit ca o alcătuire din pragmatică, semantică și sintactică.

Semiotica nu poate fi plauzibilă pentru o rezolvare coaxiologică întrucât se axează pe relațiile om-semn, semn-semn, semn-semnificant, ceea ce nu este cătuși de puțin veridic întrucât Semantica Semioticii poate primi sens, tocmai prin Lipsa unei părți din sine care determină parțialul sau periodicitatea și implicit raportarea la Înțeles și parțial Neînțeles, etc.

Astfel Lipsa nu trebuie privită ca un semn ci ca o Lipsă fiindcă dacă am privi-o ca fiind un semn atunci ar însemna că Necunoscutul, neantul ar fi celălalt semn, deci un non-semn, odată ce semnifică neantul.

Chiar și dacă toate acestea ar fi semne, prin absurd, atunci opozantul lor nu ar mai fi semn fiindcă nu vorbim în acest caz de un semn opus ci de o opozabilitate totală, la fel cum opusul existenței este nonexistența, opusul semnului devine nonsemnul, deci inexistența semnului, ceea ce schimbă radical viziunea asupra semanticii, și implicit asupra semioticii definind opusul semioticii ca fiind: asemiotica.

Toate acestea ne demonstrează că nu putem accepta faptul că totul se rezumă la înțelesul omului, și nici că semnele erau dintotdeauna puse la o margine de drum iar ele nu ar fi fost nici create și nici determinate ci ar fi existat etern fiind atât de adevărate încât ne-a dat și nouă acea Cunoaștere despre ele iar noi oamenii am Cunoaște Adevărul absolut. Nici vorbă de așa ceva.

Semnele nu sunt altceva decât niște jaloane arbitrare prin care noi oamenii încercăm pe baza Coeficientului Logic 2 al nostru să ne definim și astfel să identificăm lumea în care ne aflăm și pe care o constituim, fiindcă dacă noi nu am Cunoaște această lume nici această lume nu ar mai exista, întrucât lumea nu poate exista independent de noi, precum noi nu putem exista independent de lumea noastră.

Asemiotica cuprinde mai multe domenii și determinanți asemiotici .

Ceea ce vreau să subliniez în această lucrare este inerența existenței, Fenomenului Asemiotic, căruia i se datorează convergența și divergența realizată între Continuumul Infinit și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Acest Fenomen Asemiotic este tocmai interdependența, modul de relaționare dintre Continuumul Infinit și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, fiindcă Fenomenul Asemiotic ecranează funcționalitățile atât a unuia cât și ale celuilalt realizând astfel o conexiune cauzală dintre Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Continuumul Infinit care doar astfel pot să se autodetermine și genereze unul pe altul, respectiv Totul în Toate și Toate în Tot, primind fiecare calitatea de oglindă față de celălalt. De ce?

Fiindcă dacă nu ar fi non-semnul asemiotic, Continuumul Infinit nu ar putea deveni niciodată inversul Expresiei Unice a Conștiinței Universale determinată de Limbajul Pur Universal fiindcă nu ar mai avea rol de

ecranare, de oglindire ale acestea și invers ale aceteia față de Continuumul Infinit.

Fără non-semnul asemiotic toate ar fi fost același Tot, anulând Totul din spatele totului și infinitatea amprentărilor ce trec până și prin Formele Intangibile.

Astfel asemiotica este aceea care definește oglindirea fiind de fapt fenomenul oglindirii.

Datorită asemioticii, lumile și toate câte sunt, dar mai ales Totul se va oglindi mereu în oglinda sa paralelă care este Totul din spatele totului definind infinitatea. Aceasta este arhitectura filozofică a lumilor și fața care ne este dată nouă să o cunoaștem a Lui Dumnezeu cu privire la Univers.

Prin urmare caracteristica Fenomenului Asemiotic este determinată de funcționalitatea sa, respectiv de funcția asemiotică, unde alături de pragmatică, semnatică și sintactică va interveni o altă disciplină, aceea a Lipsei unui semnificant rămânând doar un semn în sine, de fapt nonsemnul, fapt ce demonstrează că tocmai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Continuumul Infinit, interrelaționează determinându-se reciproc, tocmai prin Funcția Asemiotică care caracterizează Fenomenul Asemiotic ce definește funcționalitatea funcției Logice.

Funcția Logică este o determinantă a asimptotismului Formelor Intangibile, structuralizat pe Intervenție și Neintervenție, tocmai prin și cu ajutorul Funcției Logice prin intermediul convergenței și divergenței Fenomenului Asemiotic asupra Continuumului Infinit și implicit odată cu aceasta asupra Expresiei Unice a Conștiinței Pure universale.

De fapt structura lumilor noastre este o oglindire convergentă și divergentă care implică în reflecatrea sa asimptotismul și tangențiabilitatea.

Ne-am născut aici datorită Destinului care este o imagine, probabil, inversă a ceea ce suntem noi în realitate, o imagine a ceea ce suntem noi, adică aceea dinaintea noastră, fiindcă noi suntem mereu dinaintea noastră tocmai datorită imaginii Destinului și faptului că Întâmplarea că noi suntem și existăm aici, chiar și prin intermediul visului dat de către Iluzia Vieții se datorează faptului că această imagine a Întâmplării care suntem noi a fost realizată de adevărata Întâmplare prin care suntem noi, iar acea Întâmplare este Unică și Unic Întâmplătoare, iar tocmai prin acea Unică și Întâmplătoare Întâmplare noi suntem parte din divinitate, fiind una și aceeași persoană cu Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător.

Suntem Una În Tot și Totul Într-Una.

Trăim într-o lume cu Destin, o lume unde tot ceea ce se întâmplă este doar o imagine a ceea ce s-a Întâmpnat o singură dată!

Fiindcă tot ceea ce se Întâmplă după Întâmplarea Unică prin care se definește Factorul Creator și Unic Întâmplător, este o Întâmplare Neîntâmplătoare, tocmai fiindcă aceasta are un precedent înaintea ei, iar orice Întâmplare Neîntâmplătoare este imaginea Întâmplării Unice Primordiale reflectate într-unul dintre Cuvintele Limbajului Universal, iar această Imagine este Destinul.

Dumnezeul nostru este un astfel de Cuvânt al Limbajului Universal. Fiecare Cuvânt al limbajului Universal este Unic și Întâmplător.

Doar Cuvintele Limbajului Universal pot fi Unice și Întâmplătoare.

Acestea se reflectă unele în altele determinând Destinul sau Întâmplările Neîntâmplătoare.

Chiar și Destinul în accepțiunea pe care o cunoaștem noi poate fi un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal.

Diferența este că nu ceea ce reprezintă Destinul în cunoașterea noastră este Cuvânt Matrice ci ceea ce definește acesta în calitatea se de Eveniment Unic și Primordial față de toate celelalte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal, precum toate celelalte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal sunt Evenimente Unice și Întâmplătoare pentru toate celelalte în parte.

Astfel Destinul este perceput ca Destin de către cunoașterea noastră în această lume a cunoașterii bazată pe logica bivalentă, sau percepția Cuvântului Matrice Destin de către Cuvântul Matrice al Cunoașterii, respectiv al logicii bivalente este aceea ce cunoaștem noi despre Destin dar aceasta este doar percepția acelui Cuvânt Matrice și nicidecum ceea ce înseamnă el cu adevărat în propriul său Sine dar nici față de alte și alte Cuvinte Matrici.

Înțelesurile Cuvintelor Matrici sunt coaxiale în funcție de modul cum sunt ele oglindite la fiecare în parte. Chiar și Cuvântul Matrice al Cunoașterii față de alte Cuvinte Matrici înseamnă cu totul și cu totul altceva decât ce știm noi că ar fi Cunoașterea, precum și Cunoașterea în Sinea ei de Cuvânt Matrice are o cu totul altă conotație.

Faptul că Cuvântul Matrice Destin ne apare nouă astfel cunoscut, iar el în realitate simbolizează cu totul altceva se datorează incidenței pe care o realizează Evenimentul Primordial al propriului nostru Cuvânt Matrice care este și Dumnezeuul nostru, Eveniment Primordial care astfel se oglindește în ceea ce știm noi a fi Cuvântul Matrice al Cunoașterii, iar această oglindire cade sub incidența a ceea ce știm noi despre Destin și definește astfel Cuvântul matrice Destin perceput prin această incidență de logica noastră bivalentă.

Dumnezeul nostru este Cuvântul Limbajului Universal cu nume de Iubire, fiindcă în lipsa adevăratei

Cunoașteri nu avem nici Voință iar ce anume ne-a rămas în acest caz din cele trei componente ale conștiinței noastre care sunt cognitivul, volitivul și afectivul?

Nu ne-a rămas doar afectivitatea, deci iubirea?

Dumnezeu este Iubire fiindcă noi suntem iubire.

De ce nu cunoaștem?

Fiindcă Omul nu va afla niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută iar orice alt adevăr nu va putea reflecta cunoașterea fiind o minciună. Nu putem vorbi de felii ale Adevărului Absolut care nouă ne-ar fi dezvăluite parțial, fiindcă orice trunchiere a Adevărului Absolut este un Adevăr diferit de acesta, un alt Adevăr.

~17~

Orice Întâmplare care are un precedent al său nu poate să fie o nouă Întâmplare, ori cât de diferită ar părea față de prima Întâmplare sau Întâmplarea Primordială prin care se definește Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător.

De ce nu poate să fie din nou o Întâmplare Unică dacă ea este o altă Întâmplare față de Întâmplarea Primordială prin care s-a definit etern Factorul Creator și Unic Întâmplător?

Acest lucru se datorează faptului că orice Întâmplare chiar dacă pare diferită ca și conținut față de o altă Întâmplare precedentă, ea nu poate fi o Întâmplare Unică, fiindcă în calitatea sa de Întâmplare a mai existat Întâmplarea Primordială care este Unică. Deci nu poate fi unică din punct de vedere al calității sale.

Odată ce nu este unică din punctul de vedere al calității sale, și anume acela de Întâmplare, nu poate fi Unică nici din punctul de vedere al conținutului său,

întrucât și acest conținut este tot o Întâmplare fiind un conținut Neîntâmplător.

Faptul că conținutul ca atare este Neîntâmplător denotă că Întâmplarea lui este una Neîntâmplătoare fiindcă din punct de vedere al calității sale Întâmplarea care reflectă conținutul nu poate fi Întâmplătoare, întrucât a avut un precedent într-o altă Întâmplare, respectiv în Întâmplarea Primordială care de fapt este Unica Întâmplare Întâmplătoare.

Astfel și conținutul va primi caracteristicile din punct de vedere al Întâmplării, ca fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare.

Fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare, acesta va deveni automat Imaginea Întâmplării Primordiale, Unica Întâmplare Întâmplătoare a factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător.

Devenind această Imagine rezultă faptul că și acel conținut de care vorbeam nu este nimic altceva decât un DESTIN!

Acesta este Destinul.

CAPITOLUL III

~1~

Am trecut într-o zi prin fața mansardei clipelor pierdute, unde nici timpul nu mai vrea să-și amintească că într-o zi am fost acolo, că am făcut dragoste, că ploaia sentimentală a privirilor noastre striga pe acoperișul roșu de atâta emoție, striga adânc în inimile noastre: Te iubesc.

Și acum privesc spre cer și nu văd nici un nor care ne-ar fi putut aduce o asemenea ploaie.

Și chiar dacă orizontul ar mai readuce norii acelui început de lume sentimentală a vieții mele nu știu unde ai mai fi tu. Fiind de negăsit în imaginea Dumnezeului meu.

Și atunci îmi vine să-mi spun așa ca pentru mine, Doamne de ce ai o față atât de dureroasă azi?

De ce nu-ți arăți frumusețea nopților tale cu lună plină și șoapte spuse în torentul romantic al acestei existențe pentru a se împlini lumea.

De ce Doamne, mă lași să înțeleg un neînțeles atât de străin de mine care e lumea? De ce, Doamne, de ce?

Oare am greșit atât de mult cu toții prin păcatul original de început al lumii când am vrut să știm neștiutul, să înțelegem neînțelesul, pentru a încerca să învățăm să murim când pentru moarte nu ai nevoie de nici o învățătură, cum probabil nu avem nevoie nici pentru viață?

Sângele străbunilor noștri a crezut altfel, încercând să creadă că pot fi jucători la ruleta unui Destin oricât de inefabil.

Și ce-au înțeles?

Că Destinul este ecoul șoaptelor tale Doamne, că nu poate și nici nu va putea fi vreodată schimbat fiindcă

șoaptele tale Doamne sunt spuse mai demult decât timpul,mai devreme de a fi vremea și mai profund decât orice simțire a acestei lumi.

Și de aceea suntem șoptiți de Tine Doamne ca fiind nuntiți cu păcatul originar în locul împlinirii?De a ști că acesta este unicul nostru adevăr primit de la Tine Doamne?

Nu pot să cred,f iindcă știu că ai fi înțeles de dinainte de a fi înțelesul că noi ne vom întreba ce este viața și moartea că vom dori să cunoaștem iubirea dar și profunzimea romantismului care nu va muri niciodată în sufletele noastre.

Mă întreb acum Doamne ce anume poate să fie un suflet?

Acum când trec prin fața acestei mansarde în care ingheța apa în cană în lipsa noastră dar atunci când eram împreună,nu puteam privi cerul norilor sentimentali fiindcă geamurile erau aburite de atât de multă dragoste și împlinire.

De fericirea de a fi împreună,de acel sentiment care se vrea iubire și nu va putea fi niciodată definit pe deplin fiindcă este unicul sentiment față de care oricât de mult ai spune,ai scrie sau ai vorbi,tot ar mai fi ceva de spus.

Și atunci ce ai mai spune când știi că nu mai ai cuvinte?

Că nimeni și nimic nu-ți va putea reda ceea ce simți?

Vei spune prin necuvintele tale mai mult decât toate cuvintele la un loc.Iubirea este acel sentiment care te face să vorbești cel mai mult tăcând,care te face să simți că sufletele nu au o definiție clară fiindcă iubirea din care sunt plămădite nu are o definiție clară.

Ce ai putea spune ca sunt sufletele noastre?Sunt ele abur sau visare?

Sunt ele fericire sau suferință?Sunt ele amăgire sau nori sentimentali?

Sufletele noastre sunt și vor fi mai mult decât toate acestea fiindcă sunt acea simțire care nu poate fi simțită decât de Dumnezeu.

Fiecare dintre noi simțim orice altceva, buzele celuilalt atunci când le sărutăm dragoste, inimile noastre cum bat, dar niciodată nu ne vom putea simți sufletele decât să știm că ele iubesc sau urăsc, suferă sau dor fără să înțelegem ce sunt, fără să putem cădea în acel abis adânc săpat de propria noastră înstrăinare de sine, unde Păcatul originar a săpat falii adânci, mai adânci decât ar putea inimile noastre să înțeleagă și cu toate acestea doar împreună le-am putea străbate vreodată fără să înțelegem că traversăm geografia sângelui străbunilor noștri uitați până și de colbul devenirii istorice.

Că abia acolo vom putea afla de ce există sădit în valurile acestui sânge Păcatul Originar?

Vom putea ști dacă acele falii sentimentale din adâncurile sufletelor noastre despart viața de moarte, iubirea de ură și necunoașterea de cunoaștere?

Suntem singuri în paradisul nostru sentimental înconjurat de eternitate și ne îmbrățișăm privirile spre a înțelege de ce lumea nu a început și nu se termină odată cu noi chiar dacă noi astfel simțim.

Suntem un corp imaterial pierdut în eternitatea gândurilor acestei lumi, și atunci de ce nu ar fi început lumea cu noi?

Dacă vom dispărea din această lume cine va rămâne în locul nostru?

Alte destine cu alte priviri dar nicidecum ale noastre, ale lumii noastre care va dispărea odată cu noi în neantul din care s-a născut pentru a trece dincolo de propriul său sine, de lume pierdută, care va fi probabil viața sa în eternitatea încremenită a unei clipe care va uita pentru totdeauna de timpul care o despărțea cândva de alte și alte clipe asemănătoare ei.

Tot astfel vom uita și noi de alte priviri asemănătoare nouă, rămânând doar noi și cu lumea noastră fără de început sau de sfârșit.

Și abia în lumea noastră eternă vom înțelege că focul sacru al iubirii a fost aprins de Dumnezeu când dorea să se încălzească fiind înfrigorat de neliniștea simțămintelor sale așternute la poarta infinitului, pe care-l dorea mai mult ca oricând, existență.

Și în răceala aceea de început de lume Dumnezeu s-a gândit la noi, la iubirea noastră, înțelegând pentru prima dată înțelesul și dorind pentru prima dată dorința, fiindcă nu mai putea de frigul propriilor sale șoapte fără de noi.

De aceea ne-a dat focul acestei iubiri, pentru ca în flăcările sale să ne topim propriile noastre destine într-unul singur.

Să alergăm astfel peste spații și deznădejdi, peste timp și suferințe, peste noi înșine spre a renaște din noi, pentru a căta oară la fel de pierduți dar și de regăsiți în praful cosmic al propriilor noastre sentimente.

Ne vom naște acolo unde viitorul va nunti cu trecutul un etern prezent al trăirilor și aspirațiilor noastre spre împlinirea unui Destin atemporal?

Dar oare vom renaște?

Abia acum aș vrea să cuprind infinitul, să-l întreb ce a căutat la întâlnirea sa cu Dumnezeu? Doar fiindcă vroia să cunoască Sfârșitul unui Început sau poate că se simțea la fel de singur ca și Dumnezeu fără de noi?

Mi-e dor de tine și te-aș răpi din brațele timpului care mi te-a furat despărțind clipa noastră de Destin.

Și ai căzut în Destin iubirea mea.

Cu toate că ți-am întins mâna iubirii mele și te-am ținut cât de strâns am putut ai alunecat, te-ai desprins și ai căzut din ce în ce mai departe de mine în mine, precum aș fi vrut și eu să pot cădea în tine, la fel de departe dar sufletele se mai îmbolnăvesc câteodată și nu ai mai putut înțelege că te strig, fiind bolnavă de uitarea de tine.

Acum vreau să mă înțelegi că nu mai pot să te țin în prăpastia din mine în care ai alunecat într-un apus ce se dorea răsărit fiindcă vreau cu adevărat să mijească zorii și pe strada mea plini de lacrimile uitării, pe pleoapele unui trecut, trecut.

Deci să înțeleg că a murit timpul? Mi-aș dori dar nu și pentru tine fiindcă aș pierde amintirea ochilor tăi și ce-aș mai pune în locul lor?

Praful unei speranțe părăsite de Destin pe strada pietruită cu clipele amare ale unui viitor mai sângериu decât sângele cuvintelor noastre scurs pe pedestalul unei iubiri blestamate de orizontul unei clipe care nu ne-a primit în regatul ei, cu nume de viitor pierdut la ruleta unui noroc al nimănui.

Și atunci l-aș întreba pe Dumnezeu de ce a mai vrut o asemenea lume?

Doar pentru a fi o religie care să îl preamărească?

Să înțeleg că religia nu ar fi o necesitate pentru tabloul acestei lumi.

Să ne rugăm dragoste pentru a readuce o clipă uitată din noi?

Chiar și Dumnezeu ne-a spus că este imposibil fiindcă acea clipă a plecat demult cu lumea ei iar acum suntem într-o altă nesfârșire unde am fost primiți ca doi străini și așa vom rămâne fiindcă nimeni și nimic nu poate schimba lumea cum nu l-ar putea schimba pe Dumnezeu.

În acest moment mă gândesc la genunchii triști și roși de vreme ai acestei lumi care stau la murii bisericilor să se roage clipelor de a fi nedespărțiți de toamnele care-i vor rugini spre a intra în iarna plecării definitive din gândurile clipelor ce-i vor fi pierdut.

Atunci Doamne vreau să înțeleg mai mult decât propriii mei genunchi tociți pe podelele bisericilor tale, vreau să știu de ce clipele tale eterne și infinite despart Destine, de ce toamnele cu frumusețea lor tulburătoare aduc moartea și de ce ploile sentimentale spală asfaltul trist

bântuit de pașii unui Destin care e mereu, și pentru tot, inevitabil, intolerabil și mai ales imprevizibil acelor pași care gândesc în genunchi, fiindu-le teamă de tine Doamne, de marea ta iubire.

Și ai să mă lași Doamne măcar o clipă să mă spăl în apa vieții fără să mă gândesc că orice viață moare?

Fără să gândesc cu genunchii îndurerați de podele reci ale bisericilor pe care le vreau mai calde și mai vii, mai pline de speranțele și împlinirile noastre răvășite pe ele decât de transpirația rece și plină de igrăzie a sentimentelor noastre căzute cu fața la țărâna podelei fiindcă le e teamă Doamne să te privească în ochi și să-ți spună cât de greu e de purtat această mare fericire a existenței noastre.

Te-aș mai ruga Doamne privește ochii îndurerați ai atâtor deznădejdi pe care nici toamnele nu vor să le ruginească chiar dacă ne ruginesc pe noi și spune, de ce?

Încotro să ne rugăm Doamne, către infinitul din noi sau către cel din afara vieții noastre pierdute de tine la ruleta deznădejzii cosmice unde stelele cad și timpii se duelează cu spațiile, acești gladiatori imbatabili ai Destinului nostru lumesc care sfârșesc în cele din urmă învinși în sângele propriilor lor amintiri despre cuvinte și priviri pe care nu le vor mai putea îndura știindu-le uitare pentru totdeauna.

Și atunci se vor sinucide în fața ta fără a fi învinse vreodată, pe coloseumul propriilor tale gânduri izvorâte din negurile Începutului uitat până și de tine pentru a se putea împlini chipul tău în strălucirea eternității.

Abia atunci te vei ridica cu fața spre eternitate și vei înălța sceptrul ce se voia al puterii pentru lumile noastre fără să mai fie nevoie înălțarea lui.

Și am să te întreb de ce Doamne vei înălța sceptrul puterii fără a fi nevoie înălțarea lui întrucât puterea vei fi doar tu și nimeni nu te va mai înconjura și nici iluziile nu vor mai fi, cum nici visele sau speranțele unor iubiri.

Când nu vor fi nici ecourile gândurilor și șoaptelor tale stinse demult.

De ce vei înălța acel sceptru Doamne?

Vei fi doar Unicul Întâmplător care-și va mai aminti de noi și unicul care va putea plânge vreodată pentru noi. De ce vei ridica sceptrul amintirii Doamne? Vei recunoaște deșertăciunea gândurilor tale?

Vei realiza că ai greșit dându-ne o lume cu păcat originar unde nu ar fi trebuit să cunoaștem? Vei accepta vreodată asta Doamne?

Vei spune că ai fost atât binele cât și răul lumii cel puțin în sinea ta iubite Dumnezeu?

Știi de ce te iubesc Doamne?

Fiindcă toate vor naviga în cele din urmă la bordul unei clipe eterne dar noi vom fi în sceptrul pe care-l vei ridica, fiind unicul care ne vei da viața veșnică amintindu-ți de noi.

Atunci ce altceva este viața noastră decât eternitatea unei amintiri pierdute undeva într-un gând al Lui Dumnezeu care ne iubește fiindcă e iubire și de aceea vom fi un oftat etern al acestuia acolo unde nu mai sunt nici zile și nici răsărituri cum nu sunt nici speranțe sau iubiri care se nasc în zori.

Acolo unde se află doar simțirea deasupra propriei sale existențe.

Simțire care devine deasupra sfințeniei, deasupra tuturor superlativelor fiindcă toate iubirile sunt amintite de aceasta și încremenite în eternitatea sa, fiind iubirea supremă.

Fiind Lumina Divină care a aprins focul ce a înmuiat atâtea și atâtea inimi, pentru care sfinții religiilor au iubit peste ființele lor o cale sau alta, pentru care sfinții poveștilor de dragoste au înțeles că persoana iubită este deasupra oricărui ideal, deasupra oricărei dorințe sau speranțe, fiindcă lumina lumii este iubirea care ne-a zămislit.

Și atunci Doamne sunt sigur că vei plânge pentru fiecare în parte cel puțin odată în îndelungata sau eterna Ta viață sau deasupra vieții cum de altfel ești și nicidecum îndelungată fiindcă nici o eternitate nu poate fi îndelungată sau mai scurtă cum nici o iubire nu poate fi altceva decât simțire din simțirea ta Doamne.

De aceea te iubesc și nu te voi părăsi niciodată Doamne fiindcă dacă te-aș părăsi ar fi ca și cum m-aș nunti cu neantul din mine și nu cu simțirea care-i va reda neantului înapoi trupul meu căruia i l-a închiriat o clipă suspinând odată cu strigătul nașterii pline de durerile facerii când lumea mea se zămislea încercând să înțeleagă neantul.

Și atunci eram singur Doamne numai cu Tine cum la fel de singur mă voi afla iarăși numai cu Tine fără mine cel din mine atât de zbuciumat uneori dar și atât de încremenit în eternitatea clipei în care te-am întâlnit Doamne

Am înțeles că ești mai mult decât Totul pentru mine cum iubirea nu poate fi decât peste ceea ce înseamnă Totul și atunci am iubit Doamne încercând să te întâlnesc iar când am simțit că însuși cerul se desparte de țărâna facerii mele întâlnind sufletul meu pereche, am realizat că ai fugit iar din viața mea Doamne.

Oricât de mult aș fi dorit să țin alături de mine sufletul meu pereche, oricât de mult aș fi dorit să-l țin în brațe să-l dezmierd apropierea ne-ar fi ucis, ne-ar fi aruncat neantului al cărui unică simțire am fi fost fără să te mai vedem Doamne.

De aceea te întreb Doamne, de ce nu ne lași în lumea aceasta să fim împreună cu Tine Doamne prin sufletul pereche?

De ce Doamne?

Încotro să te caut Doamne?

La răsăritul care aduce o nou zi ce ne desprte de trecut, și aduce despărțire?

Spre apusul care amintește trecerea, încotro iubite Doamne, încotro e iubirea Doamne dacă nu în Tine și în sfințenia ta atât de sacră încât unorii despărțirea este mai dureroasă decât moartea și Destinul decât neantul.

~2~

Diminețile își scutură Destinul de clipele prăfuite și îți descopăr chipul uitat din mine.

Și bate vântul sentimental dinspre amintiri ca în fiecare iarnă sentimentală de altfel, și-mi amintesc cum alergam pe cărările troienite cu uitare de sine.

Până azi când în praful clipelor căzute de pe Destin mi-am reamintit troienele marii noastre iubiri și am tușit atât de înecăcioasă devenise durerea prafului ochilor tăi, pe care-l simțeam în plămâni viselor mele atunci când respiram praf de amintiri.

Și eram fericiți fiindcă cerul era mai nins ca niciodată cu petalele privirilor noastre care au fost luate de același vânt sentimental și duse spre nicăieri.

De aceea m-am hotărât să te caut.

I-am spus și vântului care a început să râdă ironic de parcă ar fi fost ceva atât de absurd. Râdea în timp ce ducea praful clipelor cazute de pe Destin în țările unde se ȣes noi amintiri uitate de toți.

Și atunci am vrut să știu de ce duce acolo amintirile pierdute și neștiute de nimeni că doar nu e cerul biblioteca amintirilor?

Deodată a început să fulgere cu gânduri uitate sau risipite, albe, negre la început, multicolore pe urmă.

S-a stârnit o furtună sentimentală cum nu mi-a mai fost dat să văd vreodată.

Și ploua cu suflete trecute peste cimitirul gândurilor mele cu nume de Deșertăciunea Învierii, unde un loc de

veci e mai ieftin decât unul de o clipă fiindcă, viața e mai mică decât o clipă de Univers, prin care trecem.

Îți privesc părul pierdut în bătaile inimii mele despletit de clipe și de orice întristare absurdă pe motiv că vine Clipa trimisă de Destin să ne ceară chiria acestor momente.

Altfel ne trece la Trecere și răi platnicii trecuți pe această listă sunt penalizați cu uitarea de sine.

Dar lasă-ți părul despletit de orice clipă și nu te mai gândi la nici un portărel al Destinului fiindcă nu vom fi doar noi doi unicii răi platnici din această seară a tăcerilor topite de iubiri incandescente ci poate mai sunt și alții iar până va ajunge Clipa la noi vom fi demult adormiți întru Domnul.

E mai bine să ucidem deșertăciunea cu deșertăciune.

Și de ce ți-e frică de Clipă?

Oare Clipa nu suntem noi iubirea mea cea mare?

Aștept un gând de la tăcerea ta în ecoul spreanței mele de a te avea alături.

Și mă întrebi dacă eu mai sunt rătăcit prin deșerturile privirilor și corpurilor în cădere liberă spre moarte ce trec născându-se în această lume...Îți răspund că trandafirii cu toate că au spini sunt frumoși, iar spinii clipelor noastre ne înțepă doar dacă le atingem și cum am putea să nu atingi Timpul în această viață?

De aceea nu mă interesează ploaia de corpuri și nici deșerturile aride ale privirilor decât tu, care nu ești nici corp și nici deșert ci Destin.

Ce pot să-ți spun decât că totul e bine așa cum trebuie să fie, ochii plâng sau râd în adâncurile infinitului uitat din noi, oamenii se nasc și mor la ruleta sorții plătită cu jetoane de Destin, cerul e bătut când de seninul fericirii când de norii suferinței, toate sunt bune și rele doar clipele trec fără a netrece vreodată.

Ce adâncă e tăcerea în care mor speranțele atâtor vieți care și-ar dori doar atât,propria lor menire,dar se înneacă în abisurile tăcute.

Acolo întâlnesc de fiecare dată epavele corăbiilor atâtor gânduri care se vroiau cândva semețe escaladând culmile Destinului.

Și au ajuns aici fiindcă întotdeauna în viață va mai rămâne un vârf de cucerit pe care nimeni nu-l va putea atinge vreodată viu,și acela e moartea.

De aceea o viață întreagă trebuie să înnotăm peste valurile întâmplării create și sortite de stelele căzătoare în oceanul compromisurilor cu noi înșine pe patul morții hărăzit de naștere.

Ai cei mai frumoși ochi din lume fiind ochii Clipei mele și cred în ei.

Te-am regăsit abia în amurgul sentimental al vieții doar ca să te întreb câte priviri s-au pierdut naufragiind în tine,câte șoapte ai spart în sufletul tău,câte speranțe ai ars pe jarul dorințelor dăruite deșertăciunii trupești,câte și mai câte....dar am uitat să te întreb de ce?

Doar fiindcă nu ne-am întâlnit la Timpul de la colțul străzii Destinului atunci când ar fi trebuit?

Spune-mi Doamne fără ocolișuri, de ce ai lăsat pe lume, crime și priviri pierdute,minciuni și deșertăciune?

Să fim serioși, nu mă lua cu texte de genul,nu știam sau a fost o eroare fiindcă nu țin.

De ce le-ai gândit la Crășma Facerii pe toate acestea?

Chiar nu putea-i bea un pahar de Destin ca tot Dumnezeuul cuminte?

Trebuiau neapărat să fie atât de multe?

Doar știa-I că Destinul e o tărie care arde sufletele cu deșertăciune și suferințe pe drumul plin de pulbere al speranțelor deșarte dintre naștere și groapă, dintre ochii care se caută privind neantul depărtărilor de sine fără a se fi regăsit vreodată?

Nu putea fi mai puțin Destin care să nu ardă atât de tare?

Iarta-mă Doamne că ți-o spun în față dar erai prea beat de Destin.

Mă îndrept în noaptea nenăscutelor simțiri spre mine și mă întreb, de ce vin zorii spreanțelor mai sângerii ca niciodată?

Doar fiindcă în noi curge sângele clipelor desprinse din stele căzătoare pentru a muri?

Sau fiindcă fiecare clipă în parte moare cu propria sa eternitate în privirile noastre apatice de atâta împlinire deșartă?

Atunci de ce te mai aștept dacă și în tine se sparg aceleași valuri sângerii de clipe ale acelorași zori sentimentali, de stâncile propriilor tale speranțe prădate de Destin?

E zarvă mare la piața gândurilor noastre fiindcă se vând doar sentimente fără etichetă de valabilitate, multe din ele expirate și de aceea voi depune o plângere Destinului pentru a-l amenda pe Creatorul de modă sentimentală al acestei lumi care a produs sentimente ce se nasc și mor în deșertăciune, ochi care se caută întreaga viață fără să se regăsească, cuvinte care se pierd în praful clipelor duse de vântul deșertăciunii, și multe alte neajunsuri ale acestei mărfi cu nume de viață depozitată în condiții mizere pe taraba insalubră a unei Clipe de durere, ce vrea un preț mult prea mare spre a fi cedată altei Clipe de fericire.

Te caut în vârtoarea speranței de a ne întâlni pe strada Fericirii imediat după colțul Destinului cu Moartea, pe urmă tot înainte și la dreapta Tatălui cu Neantului.

Acolo cred că e strada mult căutată.

Nu știu când voi ajunge acolo dar ce pot să-ți spun este că mi-e teamă să nu ne pierdem prin acest labirint de parcă odată ajunși pe strada Fericirii nu va însemna pierdere de noi înșine?

Atunci ne vedem tot aici pe Iubirii, ce zici?

Mă scald în oceanul deșertăciunii lăsat de Dumnezeu să fie navigat de om,fiindcă doar astfel pot înțelege de ce Răul nu poate fi o greșeală ci o necesitate însă greșeala este un Rău iar acest sens este dat,doar pentru a mă privi si a-mi vedea chipul in Oglinda Mortii,înțelegând că doar astfel trăiesc.

M-ai întrebat cândva de sfârșitul lumii și nu știam ce să-ți spun. Și ai plecat înghesuită de sentimente la colțul unei întâmplări inevitabile.

Știam că nu are nici un rost să privești lacrimile cerului pe fețele noastre,și nici fulgerele ce ne brăzdau speranțele sau tunetele inimilor care încercau să sfarme Clipa.

Te-ai speriat de furtuna aceea sentimentală și ai tresărit încercând să te reîntorci călcând pe aceleași flăcări arzătoare din privirile iubirii noastre de altădată,neștiind că acum te vor arde,fiindcă era cu adevărat sfârșitul lumii...

Mă închin icoanei cuvântului tău spus în ploaia sentimentală ce se prelinge în șiroaie pe obrazul iubirii noastre.

O simt cum curge și sapă albii adânci de Destin între noi, peste care nici unul nu vom putea trece vreodată.

Atunci vom căuta cu disperare un pod al speranței care să ne unească privirile sosite în gara fericirii din adâncurile infinite ale sufletelor.

Să nu-mi spui că nu-l vom găsi printre atâtea și atâtea stele căzătoare care ne vor lumina calea cu moartea lor.

Poate că atunci când îl vom vedea prin inimile noastre ploaia va inceta iar eu voi rămâne singur închinându-mă la icoana cuvântului tău pe care o voi șterge în fiecare zi de praful clipelor care mi-a mai rămas sub cerul deșertăciunii cu cârpa roasă a amintirii unei Mari Iubiri.

Nu aş putea să înţeleg de ce ne-am pierdut în acea Clipă de Destin,cum nu aş putea să înţeleg de ce suntem atât de singuri.

Oare eram cândva împreună şi eram liberi de atât de multă iubire? Am putea să iertăm vara cuvintelor care ne frigeau în plină iarnă a tăcerii de noi?Sau fulgii dorinţelor ce se aşterneau în privirile noastre?

Îţi mai aminteşti că din zăpada aceea mare de cuvinte am făcut un om de foc în loc de om de zăpadă?

Şi eram atât de fericiţi de greşeala noastră, încât am ajuns să plângem acum.

Te rog oriunde ai fi să nu topeşti zăpada iubirii noastre cu lacrimile amintirilor tale.

Poate şi eu plang de prea mult Destin şi nu vreau să ningă fiindcă altfel innebunesc!

Poate de aceea îţi spun: Te Iubesc!

~3~

Şi cerul a încremenit văzând cum plutea pasărea de foc a iubirii noastre peste orizonturile sângerii ale cuvintelor ascunse în buzunarul rupt al amintirilor, de unde mai pierdeam treptat câte unul.

În spatele nostru venea Uitarea să le culeagă pentru parastasul Lumii Noastre.

Au încremenit până şi adierile de suferinţă,fericire,remuşcare sau împlinire peste imensitatea priveliştii Destinului nostru care se pierdea undeva departe spre orizontul morţii.

Abia acolo se vedea oceanul gândurilor unei alte lumi.

Şi atunci am vrut să zburăm împreună pe aripile păsării noastre de foc a iubirii,cât mai sus,cât mai aproape de Dumnezeu pentru a vedea în sfârşitul eternului început,

valurile tăcerilor zbuciumate care se lovesc de tâmpla timpului răcorind-o cu nașterea unei noi vieți.

Primul am urcat eu pe Aripa Despărțirii, pe urmă ai venit și tu pe cealaltă, era Aripa Regăsirii.

Ambele aripi ne ardeau cumplit, încât am hotărât să ne aruncăm în oceanul eternității de sub noi, pentru a ne răcori cu apa descântată de Infinit, Destinului, ce-și spăla adesea picioarele ostoite de atîta pietriș sentimental, tăios, peste care era obligat să calce.

Ne-a urmat și pasărea noastră de foc îndeaproape, până ce s-a stins încetul cu încetul pe valurile înspumate ale neantului.

Se va mai aprinde vreodată?

Îți văd ochii de dinainte de Timp și parcă ar fi privirea ființei mele.

Ne asemănăm atât de mult încât nu știu încotro e viața ta sau moartea mea, fiindcă ambele se suprapun.

Suntem una și aceeași Clipă în acest Destin.

Aș putea vreodată să te aștept?

Nu, niciodată, fiindcă m-aș aștepta pe mine.

Atunci îți spun că te ador, dar nici așa nu pot fiindcă mă înnece în deșertăciunea asemănării.

Atunci îți spun că te vreau!

Nu pot fiindcă nu vrea lumea cu vremea ei de dinainte de a fi eu să fim noi într-o inimă.

Atunci ce Doamne aș mai putea spune că vreau pentru a fi alături de tine?

Doar moartea?

De și ai ochii mei pierduți în tine?

Nu mă lăsa te rog Înger drag.

Mă pierd în clepsidra singurătății care cerne nemilos timpul pentru a hrăni zilele înfometate de pașii trecuți ai amintirilor.

Tăcerile neclintite ale speranțelor noastre se sparg în ecouri prelungi de privirile nepăsătoare ale fericirii uitate într-un colț de viață unde se vînd nașteri și morți pe clipe.

Se strigă cu atât de multă tăcere încât se sparg până și zidurile Destinului, lăsând în spatele lor adevărata amintire a Lui Dumnezeu.

E atât de mult cer pe lumea asta încât până și orizonturile se pierd în cer.

E atât de puțină fericire în privirea ta încât și ochii se pierd în lacrimi.

E atât de departe bătaia inimii tale încât atunci când vreau să o prind mă împiedic de mine.

E atât de târziu în oceanul acestor clipe, încât și tu ai devenit o amintire.

E atât de mult tine în mine încât și eu voi fi un dor care doare.

Dor care doare și se sparge de Destin.

Dor care doare adânc în infinitul din noi

Dor care doare lovind neconținut valurile gândurilor noastre

Dor care doare strigând adânc în tăcerile noastre pierdute, un strigăt de tăcere

Strigăt de tăcere în sângele cuvintelor care zvâcnește haotic pe zidurile amintirilor noastre.

Strigăt de tăcere peste cioburile eternității iubirii noastre.

Vântul amintirilor noastre a scuturat timpul de frunzele ruginite ale clipelor la umbra cărora ne-am ascuns întreaga vară a iubirii.

Și a venit frigul până și în cuvinte adată cu prima brumă a despărțirii, când roua viselor noastre a înghețat, albind iarba sentimentală a vieții, încremenind până și privirile Viitorului asupra noastră.

Și atunci te-aș fi luat de mână dar în palma dorințelor mele se afla doar un grăunte de nisip al uitării de tine cernut de clepsidra deșertăciunii.

Ochii adânci ai oceanului zâmbetului tău mă privesc din spatele valurilor sentimentale pierdute în apusul

cuvintelor brăzdate de pescărușii speranțelor inimilor noastre care zboară spre răsărit sfidând Timpul.

Corăbiile gândurilor merg spre nicăieri sperând în vântul amintirilor. Oare vor ajunge într-o zi la destinația iubirii unde ființa ta spulberă tăcerea orizonturilor?

Doar tu, poți îndepărta zidul rece al sufletului acestei lumi din mine

Și atunci voi putea să înțeleg că moartea e uitarea lumii și viața e privirea ta,

Doar tu, ești deasupra a orice pare real, în acest vis în care privim zorii speranțelor,

Zori pe care-i vedem cum se pierd pe aripile albe ale deșertăciunii.

Și totuși vom putea uita prin moarte această lume?

Atunci ea se va pierde definitiv din noi, iar noi fiind parte din ea ne vom pierde de noi?

Nu pot să cred! Lumea este un vis ireal și atât, înseamnă că adevărul stă în moarte?

Atunci nu ne rămâne decât să serbăm și ziua morții?

Pe aceea nu o știm.

Nu plânge fiindcă știu cât de adânc te-ai pierdut în mine dragul meu cer nesfârșit al dorului,

Și știu că ți-am pierdut chipul în soarele iubirii care ne ardea visele de prea mult senin al deznădejdi,

Atunci ai să mă ierți că nu-ți mai gasesc vreodată adresa iubirii tale?

Fiindcă m-am rătăcit prin viață în labirintul unei sorți ce nu-mi mai arată calea spre acel înger al tău, pierdut de sine.

Nu știu dacă voi mai fi credincios religiei iubirii, ci poate clipele mele se vor închina doar străinului din mine,

Uitat pe una dintre băncile roase de amintiri ale unui parc oarecare al așteptărilor...

~ 4 ~

Oare dacă Atotputernicul este creatorul tuturor văzutele și nevăzutele, acest Atotputernic care este Dumnezeu, pe care eu îl denumesc ca fiind Factorul Creator și Unic Întâmplător, nu a prevăzut Destinul de dinainte ca acesta să fie prin Unica Întâmplare, fiind de fapt Unicul Întâmplător?

Cu siguranță că trebuia să îl prevadă, fiindcă Destinul survine abia după ce Întâmplarea Unică s-a zămislit!Prevăzând Destinul, Dumnezeu se vedea pe Sine

Să nu se cunoască Dumnezeu?

Întâmplarea precede Destinul și nicidecum Destinul Întâmplarea fiindcă orice altă Întâmplare care se substituie primei Întâmplări Unice nu mai este Întâmplare, ci Destin!

Factorul Creator și Unic Întâmplător ȘTIA prin Unica Sa Întâmplare despre Destinul care avea să vină tocmai fiindcă astfel se știa pe Sine.

În cazul în care nu s-ar fi cunoscut pe Sine nu avea de unde să știe nici despre Destinul ce va urma, întrucât Destinul nu este altceva decât imaginea Sa, a celui prim eveniment, reflectată în Cunoaștere!

Știa că în acest Destin ființa umană este o ființă care va cunoaște Binele prin Rău și Răul prin Bine.

Știa că omul va fi posesorul unei lumi a Coeficientului Logic 2 unde Răul este numai raportat la Bine și Binele la Rău.

Marele Creator și Unic Întâmplător Știa toate acestea prin Unica sa Întâmplare care-L definește ca Atotcreatorul omului.

Astfel adevăratul Dumnezeu al Omului nu trebuie să fie doar fața pozitivă a ființei umane iar cea negativă a sa să fie demonizată prin tot felul de subterfugii prin care

omul nu face nimic altceva decât să-și decline identitatea sa, care-i aparține de altfel.

Ființa umană este compusă din cele două părți ale sale, Binele și Răul, pozitivul și negativul, fiindcă lumea omului este o lume a Coeficientului Logic 2 unde primează cele două elemente.

Dacă această lume ar aparține unui Coeficient Logic diferit de 2, atunci alături de Bine și Rău ar mai fi alte elemente echivalente cu numărul Coeficientului Logic respectiv, dar și lumea ar prinde o altă dimensiune și înfățișare în cunoașterea Omului.

Lumea ființei nu este nicidecum lumea în care aceasta se desfășoară sau se află, ci lumea pe care aceasta o visează, la care ființa respectivă are acces.

Degeaba ne-am afla noi într-o lume total diferită de a noastră, unde curge numai lapte și miere iar câinii umblă cu covrigi în coadă, dacă noi nu am avea acces la ea, având cunoștință pe cale mentală despre existența ei.

Dacă am gândi cu un Coeficient Logic diferit de cel cu numărul doi care ne aparține și lumea în care ne-am afla ar fi o lume diferită de cea pe care o vedem și o simțim în prezent.

Oare știm noi cu adevărat cum arată lumea care ne înconjoară?

Să luăm plantele de exemplu. Abia acum, după mulți ani s-a demonstrat științific că și acestea simt.

Oare privite prin prisma unui alt Coeficient Logic, acestea sunt tot aceleași plante care nu se pot mișca asemeni oamenilor de exemplu?

Sau poate că sunt cu totul altceva, cum de altfel cu totul altceva este și o bancă dintr-un parc sau un animal, pe care noi îl considerăm inferior doar fiindcă nu are un vocabular la fel de elevat ca și al nostru.

Realitatea în funcție de Coeficienții Logici stă cu totul altfel.

Atât animalul sau planta au cu totul alte înfățișări și atribuții în cadrul lumilor văzute prin prisma altor Coeficienți Logici.

Acest lucru înseamnă că un câine de la marginea drumului acestei lumi poate să fie o personalitate marcantă într-o altă lume unde Coeficientul Logic este diferit.

Această personalitate nu trebuie neapărat să aibe înfățișarea de om sau să ființeze într-o lume structuralizată pe criteriile noastre de percepție, ci poate fi cu totul diferită de ceea ce considerăm noi ca fiind percepția de personalitate dar care în lumea respectivă să aibe exact aceleași valențe ca în lumea noastră.

De aceea chinuind sărmanul animal nu facem nimic altceva decât să lovim în sănătatea, viața sau destinul acelei personalități din lumea cu Coeficient Logic diferit. La fel se întâmplă și în cazul plantelor.

Atunci când curmăm viața unei flori sau a unui arbore, nu facem nimic altceva decât să acționăm asupra destinului unei vieți dintr-un alt Coeficient Logic.

Nu mă refer că o persoană din acea lume își pierde neapărat viața ci la faptul că poate avea anumite neplăceri în ziua respectivă, asta în cazul că și în acel Coeficient Logic Iluzia Vieții se axează pe ideea de destin, viață sau alte și alte denumiri pe care le primește lumea noastră ideatică în cadrul acestui Coeficient Logic 2 care ne aparține.

În alte lumi Binele și Răul pot primi alte și alte înțelesuri sau nu pot fi deloc, astfel ideea că doar îngerii sunt buni și demonii răi este o gogoriță numai bună de spus celor care nu cunosc pentru a mai proslăvi și de acum încolo mulți ani propovăduirile bisericilor spre lefurile cât mai substanțiale ale popilor care înfloresc din neștiința unora.

Dacă am accepta denumirea de sfinți ale căror suflete ajută de dincolo fiindcă aici au știut cum să se prostorneze în fața unei religii sau alteia, atunci ar însemna

că sensul existenței noastre este acela de a ne prosterna în fața Dumnezeului care ne-a creat iar acesta ne-a creat tocmai pentru aceasta!

Nimic mai fals.

Dumnezeu nu ne-a creat nici pentru a ne prosterna și nici pentru a fi religioși ci pentru a ființa în această lume.

Adevărata religie nu constă în prosternare ci în sacralul uman.

Sacralitatea fiecărui Om este o însușire transcendentă ce străbate nu numai cei doi Coeficienți Logici pe care îi cunoaște Omul, ci întreaga infinitate de Coeficienți Logici asimilându-se astfel divinității și făcând parte din aceasta.

Sacralitatea devine acea parte a divinității care nu se poate vedea pe Sine decât prin intermediul Coeficientului Logic 2 și de aici se naște lumea Omului, o lume legată la ochi cum s-ar spune tocmai fiindcă sacralitatea sa care ar trebui să vadă o infinitate de Coeficienți Logici are voie să cunoască doar doi.

Acest lucru nu-i permite să știe Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută fiindcă ambele pot fi cunoscute doar prin intermediul infinității Coeficienților Logici, infinitate care determină astfel divinitatea.

Divinul este compus din această infinitate de Coeficienți Logici fiindcă doar el poate cunoaște Cunoașterea, fiind de fapt o imagine a acestuia reflectată în ceea ce numim noi Cunoaștere dar care în realitate nu este decât un alt Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal în care se reflectă fața divinului infinit, reflectare care naște Destinul.

Ce putem noi ști despre acest divin infinit este că și El la rândul Său este un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal, că este un Eveniment Primordial pentru noi oamenii fiindcă infinitatea Sa nu poate fi gândită de către noi decât sub forma acestui Eveniment Primordial, care se petrece doar o singură dată și atât.

Cauza pentru care se întâmplă acest lucru se datorează faptului că divinul fiind infinit, noi nu putem gândi și nici discerne infinit ci doar cu logica bivalentă pe care o avem.

Acest lucru impune ca noi să înțelegem și să conștientizăm infinitul ca fiind Unul singur și niciodată două sau trei.

Odată ce conștientizăm astfel infinitul, acest infinit va fi înțeles de noi din punct de vedere evenimentțial ca un Eveniment Unic care se produce doar o singură dată și niciodată de mai multe ori.

Prin urmare Dumnezeu devine Unic iar prin Unicitatea Sa devine și Întâmplător iar tot ceea ce-i survine nu este nimic altceva decât alte Întâmplări Neîntâmplătoare, care sunt și devin Destin.

Destinul este imaginea divinului infinit, imaginea Lui Dumnezeu.

De ce această imagine ne apare ca o succesiune de Evenimente Neîntâmplătoare care se succed Evenimentului Primordial Unic și Întâmplător?

Acest lucru se datorează faptului că imaginea nu este divinul infinit în Sine ci o copie a lui care se reflectă într-un alt Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal unde sunt o infinitate de Cuvinte Matrici, unde fiecare astfel de Cuvânt Matrice se poate oglindi în celălalt dând o infinitate de înțelesuri iar totalitatea acestor înțelesuri nefiind altceva decât Conștiința Pură Universală care este suma înțelesurilor infinității de Cuvinte Matrici fiind Una Singură.

Cum fiecare Cuvânt Matrice se oglindește în celălalt, cum divinul infinit este la rândul lui un Cuvânt Matrice care se oglindește în Cuvântul Matrice pe care noi îl considerăm că ar aparține Cunoașterii dar el poate fi orice altceva, înseamnă că de fapt avem două oglinzi care sunt puse față în față și care se reflectă între ele.

De fapt avem de-a face cu efectul oglinzilor paralele, iar astfel imaginea Evenimentului Unic care este divinul infinit sau Dumnezeu, se va reflecta la nesfârșit în celălalt Cuvânt Matrice în care se oglindește.

Această reflectare are ca rezultat imaginile cu Evenimentele lor ce se succed Evenimentului Primordial, imagini care alcătuiesc lumile cunoașterii printre care și lumea noastră, într-un cuvânt alcătuiesc ceea ce știm noi că ar fi Destin.

~ 5 ~

A fi religios în actualul înțeles al Omului, este o practică și nu o religie fiindcă religia este iubire iar tu nu poți practica iubirea, poți doar să o simți.

Religia este iubire fiindcă Omul în realitate nu cunoaște decât Iluzia Vieții datorită faptului că divinul infinit din el este legat la ochi de logica bivalentă prin care îi este dat să vadă această lume.

Odată ce nu cunoaște, Omul, nu poate să posedă nici voință fiindcă pentru a vrea ceva trebuie mai întâi să știi ce vrei.

Este unanim recunoscut de către întreaga filozofie că nouă oamenilor, conștiința individuală ne este împărtășită prin cele trei aspecte: cognitiv, volitiv și afectiv.

Dacă dispăre cognitivul și volitivul identificate prin cunoaștere și voință, nu rămâne doar afectivul identificat prin iubire?

Și atunci ce altceva poate să fie divinul din Om decât Iubire?

Ce altceva poate să fie Dumnezeu decât Iubire?

Putem noi să practicăm Iubirea?

Răspunsul meu este că nu, nu putem practica iubirea dar dacă alții pot să acceadă la aceasta prin practicarea anumitor religii sunt niște fericiți fiindcă înseamnă că iubirea lor este compatibilă cu structura religiei

respective, ceea ce îi va face în primul rând să nu se simtă singuri și părăsiți.

Dar și atunci nu poate fi vorba de o practică anume ci de o profunzime sentimentală uluitoare, de un anumit grad de sfințenie. Am să repet mereu faptul că noi Oamenii suntem Iubire, că divinul din noi este Iubire, că cea mai superioară treaptă a iubirii pe care o cunoaștem noi este sfințenia.

O religie nu poți să o practici ci doar să o iubești, iar cu cât o vei iubi mai presus de tine cu atât vei fi mai eliberat de vâlul logicii bivalente care-ți ține ochii divinului din tine legați.

~ 6 ~

Momentul în care omul a devenit religios realizând o îndeletnicire din propria sa sacralitate este momentul când în această lume s-a născut Păcatul Originar și de atunci libertatea de sine a omului a fost compromisă, dând frâu liber sentimentelor de teamă, angoasă și înstrăinare de sine, sentimente care au determinat evoluția religiilor pe scala socială.

Religia nu trebuie să fie o îndeletnicire ci iubire profundă, crez lăuntric prin care Sinele nostru Sacru să poată fi înțeles de către noi cei atât de înstrăinați de El, tocmai datorită logicii bivalente prin care acesta poate fi simțit.

Atunci religia devine o cale a regăsirii Sinelui Sacru, a regăsirii de sine.

Prin îndeletnicire din propria sacralitate a Omului, înțeleg tot felul de interese meschine care nu aduc cea stare de pioșenie sau regăsire de sine în religie ci mai degrabă de satisfacere a pofetelor sau nevoilor unora aflați în anumite ierarhii ale cultului sau chiar din afara lui.

Câte războaie nu s-au purtat și încă se mai poartă în numele religiei?

Este aceasta o cale spre regăsirea de sine și aflarea astfel a Sinelui Sacru?

Nicidecum,este o cale a înstrăinării de sine,a angoasei.Oricine practică o religie sau o vede ca o îndeletnicire ar fi bine să renunțe, dacă nu o poate face cu profundă iubire și pioșenie fiindcă prin acest act aduce un mare rău semenilor său care ar dori să se reculeagă în religia respectivă prin iubire,fiind unica cale de a fi cu adevărat religios.

Adevărata religie indiferent de cult,este religia iubirii, tocmai fiindcă Omul este Iubire.Odată cu Păcatul Originar, omul a devenit străin de sine tocmai fiindcă și-a vândut propria sa sacralitate, ca pe o marfă care să hrănească religia.

Nu a înțeles că religia nu poate și nici nu trebuie hrănită ci iubită.

Atunci sacralitatea a devenit o practică și nu o conștiință de sine, sacrul uman s-a exteriorizat și odată cu aceasta s-a demonetizat devenind indubitabil o simplă stratagemă a unor interese meschine și implicit oculte a tot felul de religii.

Cu totul alta ar fi fost lumea noastră, societatea actuală dacă sacralitatea nu ar fi fost demonetizată prin religie cu toate că și sacralitatea la rândul ei este o religie dar o religie a propriului Sine Sacru și nu al unui Sine social sau exterior acestei lumi.

Religia trebuia să fie o lacrimă ascunsă în sufletul fiecărui om, o floare care să înflorească ori de câte ori acesta simte nevoia de parfumul său pur și de netăgăduit, fără să ceară nimănui acces pentru aceasta

Alte flori oricât de frumos mirositoare ar fi, oricât de multă lumină i-ar aduce în acel moment ființei umane, ele nu vor fi niciodată floarea omului respectiv, sacralitatea lui ci o sacralitate de import care nu mai este ceea ce ar

trebui definit prin sacralitate, întrucât sacralitatea este tocmai acea parte lăuntrică a ființei umane care în primul și primul rând reprezintă tocmai sinele omului, idealurile și speranțele sale, crezul și dorințele sale care nu pot fi importate din nici o altă parte, fiindcă atunci devin false.

Sacralitatea este definită în primul și primul rând prin originalitate iar originalitatea nu poate fi niciodată plagiată sau contrafăcută.

De aceea religiile (în sensul cunoscut de Om ca practică sau îndeletnicire) nu sunt nimic altceva decât niște plagieri sau contrafaceri a sacralității oamenilor care vor să suplinească tocmai această sacralitate înstrăinând ființa umană de propriul său sine și demonetizând-o până la disperare, transformând-o într-un zombi total străin de sine.

Este foarte important ca omul să-și ia din nou în propriile sale mâini propria sa sacralitate și odată cu aceasta va înțelege că adevărata cale de a scăpa de teamă și angoasă, de absurd și neîmplinire este numai aceasta.

Mulți se vor ridica și vor spune cum anume putem noi să ne preluăm sacralitatea când religia ne ajută să luptăm împotriva demonilor sau a altor și altor plămuiți ale acestei lumi?

Religia vă ajută să luptați contra demonilor fiindcă doar astfel își poate menține supremația.

Dacă ar dispărea demonii și relele, ar dispărea și biserica fiindcă și-ar pierde obiectul muncii, la fel cum și-ar pierde obiectul muncii doctorii în cazul că ar dispărea toate bolile. În acest caz cine are cea mai mare nevoie de existența demonilor decât biserica? Nimeni altcineva.

Cum pot fi născuți acești demoni?

Din OM!

Și numai din om prin înstrăinarea programată a acestuia față de sine, prin pierderea treptată în decursul istoriei a propriei sale sacralități și bineînțeles prin

înlocuirea acestei sacralități cu demoni și teama față de aceștia.

Adevărata biserică trebuie să fie în voi în fiecare, indiferent că se numește creștinism, islamism, budism, zoroastrism, hinduism sau altele.

Adevărata biserică trebuie să fie cea mai superioară formă a iubirii din voi care este sfințenia și atunci nu ve-ți mai practica cultul respectiv ci îl ve-ți iubi cu pioșenia cuvenită, mai mult decât vă iubiți pe voi și doar astfel ve-ți putea merge spre calea regăsirii propriului vostru Sine Sacru și să luptați împotriva înstrăinării de sine.

~ 7 ~

Ființa umană nu a fost creată în această lume de către Dumnezeu pentru a fi o ființă lașă, fricoasă și a se lupta cu tot felul de demoni reali sau imaginari.

Acești demoni au fost creați supraevaluați de către religii tocmai pentru ca acestea să se mențină.

Paradoxal Omul are nevoie de religie iar aceasta definește de fapt cea mai superioară formă a iubirii pe care o poate cunoaște și anume sfințenia.

Toate religiile jonglează cu sfințenia indiferent că aceasta primește conotații de sacralitate sau de divinizare, etc.

Oare demonii împotriva cărora trebuie să lupte sacralitatea religiilor nu sunt una din bivalențele logicii sale?

Se poate afla Binele fără de Rău?

Nu există demoni decât demonizați!

Alungați înstrăinarea din voi și ve-ți alunga și demonii.

Alungând așa zișii demoni ve-ți alunga și tot felul de angoase, de frici care vă stăpânesc existența.

Omul are nevoie de religie pentru că are nevoie de Bine, de echilibru, dar paradoxal Binele are nevoie de Rău, și iarăși ajungem că Răul are nevoie de Bine, de religie.

Care este izvorul relelor acestei lumi?

Omul!

Dorința acestuia de putere, de acaparare, de a fi stăpân peste alte și alte suflete a determinat pierderea sacralității interioare, individuale a omului în detrimentul sacralității sociale care s-a definitivat în religie.

Ca definiție orice religie, în calitatea sa de practică și nicidecum iubire, nu este altceva decât o imagine de ansamblu a sacralității sociale a unei societăți pe o anumită treaptă a dezvoltării sale.

O astfel de societate nu poate fi determinată sau definită doar într-un an sau un secol din punct de vedere al sacralității sociale.

O atare definire poate dura chiar și milenii cum de altfel este cazul creștinismului.

Cu toate acestea creștinismul poate face parte din Sinele Sacru al multor oameni dacă este simțit în acest Sine Sacru și nu doar practicat.

Isus a fost unul dintre primii care au afirmat necesitatea Iubirii.

Prin urmare orice religie poate face parte din Om dacă aceasta se identifică cu Sinele său Sacru, în caz contrar, dacă o practică doar din ambiție sau interese personale Omul devine și mai înstrăinat.

Nici una dintre marile religii ale omenirii nu ar fi existat azi dacă nu ar fi fost de-a lungul mileniilor identificate de un număr din ce în ce mai mare de oameni în Sinele lor Sacru ca fiind parte din acesta.

Cum Sinele Sacru este Iubire, atunci și aceste religii sunt Iubire.

Omul poate descoperi Iubirea în orice, chiar și în mituri sau alte povești.

În această lume iluzorie este fericit cel ce poate rămâne copil până la senectute.

Religiile au fiecare o minunată poveste care trebuie trăită de cei mari.

Fericiți sunt cei care pot face acest lucru.

Realitatea este că tocmai calea cunoașterii așa iluzorie cum este, îl va face fericit pe om fiindcă Omul este el însuși un vis la fel ca și viața, iar astfel va afla mai multe basme din cartea cu povești a acestei lumi.

Adevărata teamă a omului trebuie să fie în legătură cu necunoașterea lumii și nicidecum cu cunoașterea acestei lumi.

Să poți fi copil iar tu să nu cunoști basmele care au luminat copilăriile atâtor generații de oameni, atâtor milenii de omenire, copilăriile care durau de la naștere la moarte, întreaga viață.

Cu cât omul va cunoaște mai multe despre sine și lumea care-i înconjoară visul propriei sale existențe cu atât mai mult se va apropia de paradis, altfel s-ar putea trezi. Iar vai de clipa în care ar realiza că nu mai poate visa.

Cu toate acestea fiecare religie se formează în mod paradoxal tot pe fondul unor nemulțumiri sociale profunde.

Nimic nu poate fi mai înălțător pentru Om decât să-și de-a viața pentru o religie față de care simte că e parte din Sinele său Sacru.

De ce?

Fiindcă acel Om va simți prin această religie că nu este singur, că Sinele său Sacru se află în mulți alți slujitori ai religiei respective al cauzei pentru care aceasta există: Aceea de a fi un minunat basm care să reușească să-l țină pe Om adormit.

Oricât ar fi de necrezut dar tocmai speranța prin care fiecare sine al ființei umane își definește adevăratele sale valori, definindu-și dorințele și calea pe care o va urma pentru satisfacerea acestora, a determinat cea mai mare înstrăinare a omului de el însuși, ajungând la întunecatul Ev Mediu și Inchiziție, la tortură și sclavie ascunsă în spatele unor vorbe frumos meșteșugite ale politicianilor până în zilele noastre.

Cum poate fi minciuna sau ticăloșia pervertită în binele religios se știe cât se poate de bine. Doar dacă ne aruncăm o privire la viețile primilor papi sau la unele politici murdare pe care le-au dus bisericile de-a lungul timpului.

Dacă în acel moment istoric crucial pentru omenire, care a fost cu siguranță în perioada când omenirea trecea la diferite modele sociale, orânduirii bazate pe interesele anumitor potențai de atunci, Omul în calitate de ființă individuală nu și-ar fi amanetat propria sa sacralitate societății în care s-a născut ci ar fi reușit să mențină o frontieră între sacralitatea individuală și societatea care nu făcea nimic altceva decât să escamoteze de cele mai multe ori tot ceea ce era negativ din om, ar fi fost mult mai bine.

Culmea, deseori tocmai acea parte negativă primea la nivel social titulatura de Bine deci de parte pozitivă.

Cum anume?

Imaginați-vă că sunteți adepții unei religii sau rituri practicate de un anume trib, undeva în negurile istoriei.

Dacă acel trib considera că este bine în numele divinității să ucizi copii nevinovați doar așa pentru că zeul o cere, atunci faptul de a ucide acei copii nu era numai un bine dar era și moral.

Astfel adevăratul bine din sacralitatea individuală a omului era considerat la nivel social un mare rău, precum adevăratul Rău din sacralitatea individuală a omului era considerat la nivel social un bine.

Această demonetizare continuă dintre sacralitatea individuală și cea socială a dus la adâncirea fenomenului de cult religios, prin acceptarea unor practici, iar ceea ce trebuia să devină religia în calitate de formă superioară a iubirii bazate pe sfințenie, era preluat de îndeletnicire, de diferite practici prin care această îndeletnicire cu titulatură de cult se menținea, practici care loveau chiar în Sinele Sacru al Omului.

De ce vom vorbi și pe viitor de religie?

De ce nu poate dispărea cu totul religia din viața omului?

Dacă ar dispărea cu ce am înlocui-o?

Cu un surrogat care să țină loc de religie?

Oare acel surrogat nu s-ar transforma el însuși în religie?

Răspunsul meu este afirmativ.

Atâta timp cât va exista societate și viață socială la nivelul ființelor umane va exista și religie indiferent cum am redenumi-o sau ce postură i-am atribui.

Omul este o ființă socială, el este Iubire, fiindcă divinul infinit din Om este Iubire.

Societatea este formată din Oameni deci din Iubiri.

Cea mai superioară formă a Iubirii e sfințenia.

Sfințenia la nivel social devine religie.

Omul va contribui mereu la viața socială cu părticica sa de sacralitate individuală, iar un număr de sacralități individuale pot oricând, dar o și fac mereu, să alcătuiască o religie.

O religie este și aceea prin care un simplu grup de oameni se supun anumitor reguli, chiar dacă aceste reguli nu au ajuns la o însemnătate ca și creștinismul de exemplu.

Acele reguli nu sunt iubire ci înfrânare.

Oricât de ciudat ar fi chiar și înfrânarea, sau oricare alt cuvânt poate să definească o religie dacă Iubirile care alcătuiesc o anumită societate consideră această înfrânare o sfințenie.

Absolut orice devine sfânt în cadrul unei societăți este religie, chiar dacă aceasta nu are un anumit statut al său propriu cum au marile religii ale omenirii.

Cu cât o religie devine adulată de un număr mai mare de Iubiri sau de Sine-uri Sacre ale Oamenilor, cu atât înseamnă că se apropie de Adevărul Absolut, dar și de Cunoașterea Absolută fiindcă aceasta devine un Adevăr pentru un număr din ce în ce mai mare de Oameni unde fiecare în parte are frântura sa de divinitate deci de Adevăr pe care nu-l va cunoaște niciodată fiindcă este imposibil acest lucru în Iluzia Vieții, dar pe care îl va simți.

Oare un număr mare de simțăminte nu determină un simțământ comun format din părțile care-l alcătuiesc? Odată ce Adevărul nu poate fi cunoscut ci doar simțit, acel simțământ comun nu este mai adevărat la rândul lui decât o părticică minusculă din acesta care este simțit doar de către un singur individ?

Factorul religios va poseda mereu un statut propriu al său chiar dacă acesta raportat la un alt factor religios de nivel național sau mondial poate fi reliefat doar ca o simplă influență față de acesta și nicidecum o religie în sine.

Drept exemplu pot să reiterez anumite grupări care au devenit profund religioase dar fără să creeze noi religii ci să devină secte ale unei sau altei religii. Cazurile de astfel de exemple sunt numeroase.

În concluzie orice grup ai cărui membri își unesc propriile lor sacralități individuale sub egida unei sacralități sociale, determină o religie, chiar dacă aceasta raportată la altele de nivel mondial este doar o simplă influență sau chiar apartenență, ea tot religie se numește.

De aceea oricât de mult ar vrea omul odată și odată să scape de religie, el nu va reuși acest lucru decât atunci

când va renunța definitiv la propria sa viață socială renegându-și trecutul, fapt considerat imposibil.

~ 9 ~

Viitorul omenirii se anunță unul religios, iar religia poate fi o cale de salvare a omului modern sau al omului viitorului dacă aceasta este folosită cu încălțările necesare și nicidecum desculț cum s-a întâmplat până azi.

Religia nu trebuie și nici nu este permis să devină o dictatură a unei divinități în spatele căreia se ascund anumite interese străine de Sinele Sacru al Omului. Religia trebuie să fie oglinda Sinelui Sacru în care acesta să se privească în adevărata lui splendoare.

Prin religie trebuie să înțelegem calea prin care ființa umană își găsește propria sa libertate atunci când se raportează la societatea a cărei parte este și aceasta. Această cale va face ca omul să se regăsească cu adevărat în propria religie și nu religia să se regăsească forțat în om prin umilirea acestuia, considerat ca fiind un nimic în fața divinității.

Nu putem vorbi de divinitate superioară și nici de divinitate inferioară ci numai de divinitate, fiindcă nici o divinitate nu s-a dorit nici superioară și nici inferioară fiindcă adevărata divinitate face parte din Om precum Omul din divinitate și prin urmare nici unul și nici cealaltă parte care este divinitatea nu sunt străini unul de altul ci o familie un tot unitar.

De aceea divinitatea nu poate bate și nici chinui.

Divinitatea nu este nici ascunsă și nici ticăloasă precum omul care este considerat de către divinitate astfel, ci doar emanciparea și eradicarea părții negative din sacralitatea individuală a omului, cu care acesta a contribuit la sacralitatea socială care mergea pe o cale greșită a dus în

cele din urmă la escamotarea răului din om de altfel atât de necesar pentru a defini și raporta Binele, dar numai pentru a se stabili un echilibru al balanței Bine-Rău și nicidecum pentru ca una dintre aceste două talere ale balanței echilibrului uman să tragă mai greu într-o parte sau în alta.

~10~

Cu cât Răul va atârna mai greoi în balanță cu atât va fi întradevăr mai Rău iar cu cât Binele va atârna mai greu în balanță va fi de asemeni mai Rău și nicidecum Bine, fiindcă adevăratul Bine va fi doar atunci când acesta alături de Rău se vor afla cât mai aproape de un echilibru perfect.

Am mai spus-o de multe ori și o repet : Niciodată ființa umană nu va putea afla Binele fără să cunoască Răul și nici Răul fără să cunoască Binele, fiindcă suntem într-o lume a cunoașterii unde totul este axat pe Coeficientul Logic 2 deci alături de Bine, va trebui mereu și etern într-o astfel de lume să primeze și Răul.

Alungând Răul din noi vom alunga și Binele. Acesta este paradoxul Omului de a se căuta mereu fără să se regăsească pe deplin niciodată.

Va trebui să știm cum să menținem echilibrul cât mai perfect între Bine și Rău, ca în cele din urmă să transformăm pe această cale Răul cel mai Rău într-un Rău mult mai puțin Rău iar Binele să devină un Bine și mai pronunțat, astfel încât Binele de acum să fie un fel de Rău al viitorului, condiție care și aceasta va putea fi depășită ajungându-se în cele din urmă la adevărata societate religioasă mondială, în care religia nu va mai fi privită ca un cod de reguli cu ajutorul cărora trebuie să cântăm la fiecare secundă ode și imnuri alexandrine divinității ci mai degrabă ca un indicator al adevăratei fericiri și împliniri a umanității.

Iubirea face parte din afectiv și este sacră iar afectivul este Iubire.

Sacralitatea individuală a ființei umane, respectiv aceea cunoscută de Om nu este compusă numai din Iubire ci din toate celelalte forme specifice pe care le poate determina prin definiția sa conștiința individuală și pe urmă la nivel social cea socială. Sacralitatea este imaginea care se revarsă prin afectivitate fiindcă nu există voință și nici cunoaștere în conștiința Omului, decât Iluzia acestora.

Sacralitatea cunoscută de Om este îmbinarea tuturor acestor Iluzii alături de Iubire, pe când adevărata Sacralitate este forma superioară a Iubirii definită prin Sfințenie.

Întregul univers al Omului este cernut prin intermediul termenului de SACRU al ființei sale, care o definește pe aceasta, fiindcă omul este sacru doar că, în istorie, omul a trebuit să-și vândă propria sa sacralitate pe care a atribuit-o sfinților, zeilor sau altor divinități ca el să rămână doar cu Păcatul Originar în brațe însingurat și trist, înconjurat de o societate din ce în ce mai meschină care-i cerea un Bine ce în străfundurile sale de ființă istorică era unul dintre cele mai mari rele.

De aceea chiar dacă termenii uzitați de sacralitate pot fi regăsiți în conștiința individuală sau socială ca aparținând afectivului, sacralitatea este mai presus decât afectivul, decât iubirea care se află în afectiv.

Sacralitatea este aceea care definește iubirea și nu iubirea sacralitatea, precum sacralitatea este aceea care definește întreaga conștiință individuală a omului și nicidecum aceasta sacralitatea, precum, sacralitatea socială este aceea care definește conștiința socială a omului și nicidecum conștiința socială nu poate defini sacralitatea socială.

Toate acestea se întâmplă datorită faptului că Sacrul este mai presus de conștiința omului, este o treaptă superioară care o determină pe aceasta, este o formă superioară a Iubirii care o determină pe aceea cunoscută de

Om, ca fiind Iubire, întocmai fiindcă Omul nu este nimic altceva decât: Iubire.

De aceea tot ce este superior în Iubirea Omului devine Sacru.

Faptul că omul în prezent nu cunoaște importanța sacrului din el este tocmai datorită Păcatului Originar sau al trădării de sine când și-a dat propriul său sacru unui sacru divinatoriu fals și total străin de sine.

~ 11 ~

Ființa umană va trebui mai înainte de toate să se descopere pe sine, să-și etaleze propria sa divinitate ca parte a divinității universale și abia apoi să clădească o societate a eliberării de sine mai înainte de toate care va deveni în cele din urmă adevărata societate pe care ar fi meritat-o omul.

Într-o astfel de societate, omul și nu divinitatea exterioră omului ar fi în centrul imaginii, iar omul ar fi privit ca parte a acestei divinități și nicidecum ca un element extern, plin de păcate și urmărit mereu de Păcatul Originar.

Ce vină are nou născutul pentru ceea ce au făcut alte generații de oameni cu mii de ani sau cu zeci de mii de ani înainte ca el să se nască.

Oare păcatele nu au fost făcute tocmai fiindcă majoritatea oamenilor au fost forțați de unele împrejurări potrivnice să le înfăptuiască?

Ce împrejurări?

Acestea pot fi enumerate la nesfârșit, începând cu foametea, durerea, dorința spre propria emancipare, și ajungând în cele din urmă la sursa acestor păcate care nu este nimic altceva decât calea greșită pe care a luat-o omenirea undeva în istoria sa atât de zbuciumată, cale prin

care s-a recunoscut învinsă admițând Păcatul Originar și faptul că omul prin acest păcat este un mare vinovat în fața unei divinități exterioare omului. Acela a fost cel mai nefast moment al omenirii.

Întrebarea care se pune este dacă omenirea ar fi putut evita un astfel de moment sau chiar dacă azi ar lua-o de la început ea ar ajunge din nou în acea fază tenebroasă care a distrus și izolat atâtea miliarde de destine de-a lungul mileniilor, destine, care cu siguranță că ar fi avut o soartă mai bună decât aceea de a se închina în zadar unei divinității reci și foarte răzbunătoare cu cei care nu i se supun.

Cum s-ar spune, stai în banca ta și ascultă pe cel puternic, exact ca și în societatea în care ne aflăm unde cei puternici se pot răzbuna crunt pe tine, tocmai ca tu sau alții să fiți descurajați a avea vreo altă inițiativă, potrivnică lor, care ar putea fi aceea de a gândi liber, decorsetat de limbajul de lemn.

De ce aspiră Omul spre acaparare și mai mult spre a deveni un dictator asupra altor Oameni învinși?

Cum poate fi Omul Iubire când devine astfel zugrăvit asemeni unui animal de pradă?

Un fenomen deloc întâmplător este că toate religiile mondiale au un infern pentru nesupuși care este asemuit mereu cu cele mai urâte locuri unde defunctul va îndura și cele mai cumplite chinuri. Oare acel purgatoriu nu este Răul din Om?

Dacă acest Rău nu ar exista ar mai fi Infernul?

Cum avem nevoie de Rău pentru a cunoaște Binele tot astfel avem nevoie de Infern pentru a cunoaște Paradisul.

Dacă Infernul ar lua locul Paradisului am mai ști că în Paradis se află Infernul?

Dar dacă Paradisul ar lua locul Infernului ce ar rămâne în urma lui?

Fiecare Om avem în noi propriul paradis dar și infern. Să fie acest infern din Om cauza pentru care acesta este în afară de înger și demon?

Demonul din Om să fie cauza pentru care acesta a admis Păcatul Originar și s-a depărtat de Sinele său Sacru?

Dacă omenirea ar lua-o de la început ar avea din nou un Păcat Originar datorită acestui demon din Om, în realitate datorită Răului necesar pentru ca Binele să devină definit?

Oricât de sfidător ar fi răspunsul meu acesta este un Da !

Iar acest Da este cât se poate de hotărât.

Chiar dacă Omul ar începe din nou, ar ajunge iarăși la un nou și nou Păcat Originar.

Acest fapt nu se datorează fricii sau lașității în primă instanță și nu după aceasta.

Nu se datorează nici greutateilor sau ticăloșiilor unora aflați în acele momente în vârful unor ierarhizări sociale în devenire.

Nu se datorează nici dorințelor de parvenire și nici acelora de acaparare a altor destine sau vieți.

Totul se datorează Binelui, purității Sinelui Sacru al Omului!

Acesta fiind Iubire se află într-o lume impură silit prin puritatea sa să o iubească.

Nu mă refer la societatea impură în acest caz ci la imaginea propriu zisă a lumii, cu frumusețile dar și pericolele ei tulburătoare.

Această imagine,era prea sfidătoare dar și înălțătoare pentru Sinele Sacru al Omului, care-l vedea prin ea pe Dumnezeu.

Atunci Sinele Sacru în puritatea și iubirea sa a dorit să primească această imagine divină de altfel cu modestie, închinându-se cu toată considerația și prietenia, de care putea da dovadă în acele momente nefaste echilibru perfect al Sinelui Sacru compus din Bine și Rău.

Marele moment nefast s-a petrecut deja și abia de acum înainte Omul va începe să se teamă, să devină umil și încovoiat forței propriului său Destin, propriei sale imagini pe care o percepea din ce în ce mai depărtată de Sinele său Sacru, devenind astfel din ce în ce mai înstrăinat de sine.

Cauza fiind în cele din urmă echilibrul prea perfect al Sinelui său Sacru față de propriul Destin, față de această Iluzie a Vieții, prin care Omul își percepe imaginea sa care de fapt este Destin.

Modul cum a fost percepută această imagine a lui Dumnezeu de către Om, care este Destinul său a dus la momentul inițial cel mai nefast al Omului din întreaga sa istorie milenară, moment când Omul s-a depărtat de echilibrul propriului său Sine Sacru, mergând pe calea înstrăinării de sine, prin accelerarea dezechilibrului dintre Bine și Rău, ce a dus la modele sociale din ce în ce mai inumane.

Descoperiți ceea ce străbunii, străbunilor voștri și ai mei au pierdut cu multe milenii în urmă, descoperiți în primul și primul rând Pacea de Sine.

Aceasta este cel mai important element în toată viața unui Om fiindcă ea reprezintă echilibrul de sine al Omului respectiv.

CAPITOLUL IV

~ 1 ~

Noi suntem Iubire fiindcă și Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător este Iubire.

Nu putem poseda Voință atât timp cât nu cunoaștem Adevărul Absolut, fiindcă a vrea ceva implică de la sine un adevăr și anume că ceea ce vrei tu este adevărat.

Cum poate fi adevărat ceea ce vrei tu în calitate de persoană, odată ce tu nici măcar nu știi ce anume vrei.

Ei bine vor spune unii, dar chiar dacă nu știi ce anume vrei, poți să vrei absolut orice doar să vrei.

Este adevărat și acest lucru, doar că atunci când vrei orice vrei la Întâmplare și tot atât de adevărat este că Nu există adevărată Întâmplare decât la nivelul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător care poate fi Unica Întâmplare a Iubirii și nicidecum noi.

Trăim într-o lume care are un precedent etern în Întâmplarea sa care nu mai este Întâmplătoare ci Neîntâmplătoare, fapt care dovedește că nu putem vorbi nici măcar de Voința noastră într-o lume cu Destin cum de altfel este propria noastră lume.

Omul nu posedă Voință din două motive majore și anume în primul rând fiindcă nu cunoaște Adevărul Absolut și deci ceea ce dorește Omul nu mai poate fi Voința sa întrucât nu știe ce anume vrea în realitate. Orice frântură chiar și din Adevărul Absolut este un alt Adevăr întuvât Adevărul Absolut nu poate fi decât unul singur.

Niciodată nu vom putea vorbi de două Adevăruri Absolute.

Pe de altă parte chiar dacă nu ar ști ce anume vrea și ar alege la Întâmplare, Omul nu poate nici măcar să aleagă la Întâmplare fiindcă se află într-o lume cu Destin unde Unicul Întâmplător este doar Factorul Nostru Creator iar lumea în sine, lumea noastră aceasta a Cunoașterii, este o lume Neîntâmplătoare.

~ 2 ~

Odată ce Omul nu posedă o voință anume înseamnă că nu poate fi vorba de partea volitivă a conștiinței sale de sine care este alcătuită din cunoașterea acestei voințe, cu implicații profunde și asupra cognitivului.

Odată ce de volitiv nu poate sub nici o formă fi vorba în conștiința de sine a omului, explicând adineaori de ce anume, ar putea fi vorba de cognitiv, fiindcă doar acesta ar mai fi rămas alături de afectiv în aplicația mea de până acum, odată înlăturat volitivul.

Lumea noastră este Cunoaștere iar dacă noi nu am Cunoaște această lume ea nu ar mai exista..Lumea ne parvine după modul cum o Cunoaștem noi. Dacă alături de Bine și Rău ar mai fi cel puțin un singur opus al acestora, lumea ar fi cu totul și cu totul diferită. Pornind de la această supoziție mai putem noi să afirmăm că Omul nu Cunoaște?

În primul rând Omul nu Cunoaște Adevărul Absolut, iar în mod indubitabil nu Cunoaște nici Adevărul fiindcă absolut totul ce nu aparține adevărului nu mai este Cunoaștere ci Necunoaștere.

Orice alt tip de Adevăr este un Adevăr raportat la un anumit Reper și nicidecum Adevărul Absolut sau cel puțin o parte din acesta tocmai fiindcă Adevărul Absolut nu poate să fie nici împărțit și nici suma mai multor adevăruri nu pot totaliza sub nici o formă Adevărul Absolut, care este un Tot Unitar, Unul Singur!

Orice alt Adevăr cum ar fi Adevărul Coaxiologic, Adevărul Semantic, Adevărul Asemantic sau orice altă conotație ar primi în funcție de termenul pe care-l reflectă și la care se raportează, în realitate nu este decât o parte a Imaginii a cărei Întâmplare Întâmplătoare a avut loc cu o eternitate în urmă iar acum această Imagine devine indubitabil: Destin!

De aceea orice alt adevăr în afară de Adevărul Absolut este un Neadevăr dar, raportat la Cunoașterea ființei umane care este un vis, o Iluzie a Vieții, putem să le denumim adevăruri ale acestui vis sau ale Iluziei Vieții.

Doar Adevărul Absolut nu face parte din acest vis care este Iluzia Vieții, fiindcă este Necunoaștere.

Viața Omului axată pe Cunoaștere este de fapt Necunoaștere și tot ce Cunoaște Omul este doar Iluzie a Vieții iar toate adevărurile folosite chiar și în aplicații coaxiologice sunt adevăruri ale Necunoașterii și nicidecum al Cunoașterii fiindcă nici unul din aceste adevăruri nu poate să fie Întâmplător sau nu poate fi raționalizat de către Om ca fiind Întâmplător întrucât Omul NU Cunoaște ce anume este cu adevărat Întâmplătorul decât prin ceața propriei sale Iluzii a Vieții.

~ 3 ~

Orice alt Adevăr decât Adevărul Absolut Nu este un adevăr Întâmplător ci Neîntâmplător, este Iluzie și Destin, frântură de imagine a Întâmplării Unice Întâmplătoare.

Unicul adevăr Întâmplător al Cunoașterii este Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Astfel doar el face parte în calitate de Cuvânt Matrice al Iubirii din Adevărul Absolut iar numai El poate cunoaște Cuvântul Matrice al Cunoașterii pe care-l determină prin intermediul propriei sale amprente.

Odată ce nici un adevăr nu poate fi un adevăr care să vizeze cu adevărat și plenar Cunoașterea ci doar un adevăr al Necunoașterii, Omul nu face nimic altceva decât să acceadă prin absolut orice fel de adevăr pe care-l enunță la Necunoaștere, și implicit să se afunde din ce în ce mai adânc în mocirla propriei sale Iluzii a Vieții în care a căzut odată cu nașterea sa către moarte!

Nimeni nu moare dacă nu se naște, precum nimeni nu știe dacă nu cunoaște, iar Omul nu cunoaște nici măcar Necunoașterea.

Cum nu Cunoaște Necunoașterea odată ce adevărurile enunțate de către acesta sunt adevăruri ale Necunoașterii, datorate Iluziei Vieții?

Un adevăr poate să fie al Necunoașterii și să fie neadevărat dar ca să știi că un adevăr este neadevărat va trebui să cunoști mai înainte de toate ce anume este și un adevăr adevărat.

Oare știe Omul ce anume este adevărul adevărat odată ce nu Cunoaște Adevărul Absolut?

Cu siguranță că nu!

Unica fereastră lăsată filosofiei de către Destinul implacabil, care este Imaginea Întâmplării Întâmplătoare este să realizăm că nu cunoaștem Adevărul Absolut, că orice adevăr pe care noi îl enunțăm este un artificiu pus să susțină soclul fals al Iluziei Vieții noastre care este așa zisa Cunoaștere, iar orice astfel de adevăr enunțat de către Om este un Neadevăr precum orice realitatea a acestei Imagini care este Destinul nostru este o irealitate.

Ce tragică existență, dar mai cu seamă ce teribil e acest Destin al Omului în această lume care este o Oglindă a unei Întâmplări Întâmplătoare petrecute cu o eternitate înaintea noastră, ce tragic e să fim de o eternitate înaintea noastră și cu toate acestea să ne vedem Moartea cu ochii în această lume ireală a visului propriei noastre Iluzii a Vieții.

O Iluzie a Vieții unde sunt flori și Iubire, unde e desfrâu și suferință, unde lacrimile curg în șuvoaie de clipe

de istorie peste acest monstruos citat al omenirii: Acela de A Fi!

O lume unde orice adevăr nu numai că ascunde Necunoașterea dar noi în orbirea noastră nici măcar nu știm ce este aceea Necunoaștere fiindcă nu știm ce este aceea Cunoaștere necunoscând Adevărul Absolut.

Cu toate acestea avem Iluzia Vieții că lumea noastră este axată pe Cunoaștere iar dacă noi nu ne-am Cunoaște lumea aceasta nu ar exista!

~ 4 ~

Dar dacă noi am afla că de fapt nu cunoaștem Cunoașterea ci cu totul altceva care nu este nici măcar Necunoaștere, iar adevărurile noastre sunt minciuni sfruntate ale propriului nostru Destin, o Imagine a amprentei Factorului Nostru Creator în Cunoaștere, nu ar mai fi lumea aceasta?

De ce nu ne lasă să știm Cunoașterea dacă ne-a găzduit în lumile sale pe noi, ființe ale Iubirii?

De ce nu ne lasă să Înțelegem că Destinul nostru poate fi un Destin Cunoscut?

Oare ne face un mare bine sau un mare rău?

Oare știm noi ce e Binele și Răul odată ce nu le cunoaștem?

Oare vom ști vreodată vreunul dintre noi încotro mergem și de unde venim?

Vom ști dacă aceste lumi sunt pline de capcane și nu paradise ale culorii sau împlinirii de sine?

Sunt ele, amprenta Factorului Nostru Creator lăsată în lumea Cunoașterii pe care nu o putem Cunoaște, o amprentă a suferinței, deznădejdiei, lipsei de eternitate și de absolut, a durerii și neîmplinirii a deșertăciunii, a speranțelor neîmplinite și a dorului de moarte, unde în loc

să murim mai repede primim tocmai viață cât nu poate cuprinde nici măcar Iluzia Vieții noastre.

De ce să fi fost această Unică Întâmplare Întâmplătoare atât de dureroasă sau de ce să mai prindă ecou în imaginile sale nesfârșit cu nume de destin în aceste lumi ale Cunoașterii!

Spun aceste lumi fiindcă nu putem vorbi doar de lumile Coeficientului Logic 2 ci de alte și alte lumi ale infinitelor de Coeficienți Logici unde fiecare astfel de lume vede Destinul axat pe Iluzie Vieții în funcție de propriul său Coeficient Logic.

Atunci cine suntem noi cei orbi dar și legați la ochi care nu știm dacă ne aflăm pe marginea unei prăpastii sau nu, dar alergăm plini de speranță, crezând că vom putea cuprinde în sfârșit infinitul care fuge de noi asemeni liniei orizontului pe care am vrea să o prindem în brațele noastre pline de speranțe din păcate deșarte? Noi suntem doar Iubire și atât, sau desfrâul acestei Iubiri odată ce suntem atât de părăsiți tocmai de Iubire, prin Destinul inchizitor al omenirii?

Cum să fim părăsiți de acea Iubire pe care ne-o dorim cu atâta ardoare când ne trezim în zorii nașterii noastre?

Noi nu putem fi părăsiți de noi înșine fiindcă doar atât ne-a mai rămas în noi: Iubire și atât nimic mai mult!

Suntem părăsiți mereu și de Iubirea din noi dar mai ales de noi înșine fiindcă nici o Iubire nu poate dura veșnic decât în cărți sau basme, decât în afara noastră.

Chiar și atunci când noi am face tot posibilul să nu părăsim Iubirea ne părăsește aceasta pe noi fiindcă pe această Imagine a Destinului care este lumea noastră nu avem voie să fim fericiți decât să știm în Iluzia Vieții că fericirea este acel orizont care aleargă mereu de noi cu atât mai tare cu cât mai repede alergăm noi către el, să știm că Iubirea ne omoară doar dacă vrem să nu dispară vreodată din noi.

Atunci trebuie să alergăm către Nicăieri, să strigăm că dorim să ținem vântul în căușul palmelor nostre bătătorite de atâtea clipe, să privim către Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător și să spunem: -Aceasta este Întâmplarea ta Întâmplătoare, Destinul Nostru Neîntâmplător, atât de trist Destin pe cât de tristă a fost Întâmplarea ta Întâmplătoare în această lume magică a Cunoașterii!

Atunci Factorul Nostru Creator se va întoarce cu fața spre sinele nostru sacru fiindcă se va întoarce cu fața spre El! Și vom simți că nici o întrebare nu-și mai are rostul fiindcă este mai mult decât neadevărată.

Vom simți cum Adevărul Absolut nu va mai trebui spus și nici măcar oftat de către nici o divinitate sau Factor Creator și Unic Întâmplător fiindcă el sălășluiește în divinul din noi care nu poate fi nici cunoscut și nici raportat ci doar simțit.

Atunci vom realiza că doar întorcându-ne la noi, la acea fărâmbă din noi înșine vom începe să vedem Cunoașterea dar fără ochi, să simțim Adevărul dar fără simțuri, să știm Cunoscutul fiindcă am aflat Necunoscutul tocmai fiind necunoscut și deci de negăsit, atunci vom deveni noi înșine și abia atunci vom privi către cerul imens și înstelat din noi trăind ceea ce ar fi trebuit să fie moartea vieții sau viața morții din noi.

Vom înțelege că eternitatea era undeva în respirația noastră și Destinul nostru nu este altceva decât ecoul unei Întâmplări Întâmplătoare petrecute undeva cu o eternitate înaintea noastră, iar acest ecou suntem noi, sunt sacrele noastre sine-uri care doar astfel se vor recunoaște pe sine.

Și în sfârșit vom realiza că știm fără să vrem sau fără să Cunoaștem ceea ce știm fapt care nouă azi ni se pare imposibil.

Atunci va fi posibil să știi fără a Cunoaște ceea ce știi, să înțelegi fără a Înțelege ceea ce Înțelegi, să speri fără a spera ceea ce speri și să primești în sfârșit divinitatea

pierdută și răpită de către cei care au dorit să știe cunoscând ceea ce vor să știe, să vadă Întelegând ceea ce au dorit să vadă, să Întealeagă Întelegând Întelesul.

Unde au ajuns astfel: La absurd!

A căuta un Înteles în această lume este exact ca și cum ai cunoaște un Neînteles sau o necunoaștere.

Și atunci când vom înțelege în sfârșit toate acestea vom ști să-l vedem pe Dumnezeu Nostru care este Factorul Creator și Unic Întâmplător prin faptul că simte creația prin cunoaștere.

Atunci vom realiza că de fapt Întâmplarea Întâmplătoare prin care și-a lăsat amprenta în lumea noastră nu a fost o întâmplare a suferinței și nici a deznădejdiei pe care ne-o insuflă existența acestei lumi ce ne-am dorit-o de multe ori să nu mai fie, ci acea amprentă a fost o amprentă care a avut față de noi cei din Coeficientul logic 2 o singură dorință și anume să înțelegem miracolul faptului că suntem, că putem simți poezia, natura, coloritul toamnelor, susurul râurilor, freamătul pădurilor, vuietul valurilor, și astea nu sunt nici greșeli dar nici tristeți.

Pentru noi cei din Coeficientul Logic 2, fiindcă pentru alții din lumile cu alți Coeficienți Logici, Întâmplarea Întâmplătoare a fost în eternitatea sa altceva.

Dar pentru noi, a fost în eternitatea sa și tristețe fiindcă ar fi fost necesară puțină culoare de tristețe precum era și acea de fericire, de dezamăgire sau plenitudine, de speranță dar și de neîmplinire, de succes dar și de trudă și alte și alte culori pentru a picta acest minunat tablou care este natura acestei lumi.

Pentru ca noi oamenii să putem admira cu adevărat acest minunat tablou va trebui mai înainte de toate să ne cunoaștem pe noi înșine, să ne acceptăm limitele și să înțelegem că dacă vrem ca să avem cu adevărat acces la acest minunat tablou al existenței lumii cunoașterii Coeficientului Logic 2 în care ne aflăm va trebui să ne privim înlăuntrul nostru, să vedem mai înainte de toate

Universul nelimitat să recunoaștem infinitul din care ne-am zămislit și se află în noi în fiecare pentru a avea acces la infinitul din exteriorul nostru. Tot ce ne-a mai rămas din impozanta definiție a conștiinței compusă din cognitiv, afectiv și volitiv, este doar: afectivul!

Aceasta este adevărata conștiință a omului, dar nici pe aceasta nu o cunoaște ci o simte! Viața Omului este simțire și atât. Chiar dacă prin intermediul Iluziei Vieții, simțirea se identifică cu Cunoașterea nu este deloc astfel.

Chiar dacă noi simțim că Cunoaștem nu înseamnă că de fapt Cunoaștem ci înseamnă că doar simțim asta!

~5~

Am fost de acord cu Nietzsche care nu credea că Omul posedă voință. Diferența este că eu nu cred că omul posedă nu numai Voință ci și Cunoaștere.

Pe de altă parte sunt total opus lui Nietzsche atunci când afirmă că Omul lipsit de Voința sa are nevoie de un conducător puternic care să îi arate calea spre împlinire și astfel sentimente ca mila, compasiunea sau alte asemenea lor nu-și au locul.

Este cât se poate de greșit. Acest filozof nu a făcut decât să întoarcă filozofia pe dos exact acolo unde ar fi trebuit să puncteze cu adevărat, dând naștere unei și mai mari înstrăinări de sine a ființei umane.

A te interpune umanului din om activând inumanul nu faci altceva decât să dezumanizezi acel om înstrăinându-l și mai mult de sinele său și odată cu acesta în calitatea sa de individ social, să realizezi o societate din ce în ce mai absurdă, egoistă și nedreaptă cu ființa umană care astfel va fi într-un număr din ce în ce mai mare exclusă la periferia ideologică a unei astfel de societăți, periferie care va determina o radicalizare a sentimentelor contrare sinelui

sacru al omului, iar la centru o societate elitistă care va determina o la fel de mare înstrăinare de sine a oamenilor care o alcătuiesc dar pe principiul că ei sunt un fel de zei, uitându-se faptul că Zeii sunt cei care au născut Păcatul Originar în mod indirect, că Omul și-a donat Sinele Sacru zeilor care erau înțelegători cu elita societății respective când s-a realizat cotitura nefastă în Destinul omenirii, aceea de a pierde controlul Omului asupra Sinelui Sacru ca în cele din urmă să-l doneze Zeilor în schimbul unor ajutoare. Omul își dona Sinele Sacru elitei sociale a acelor timpuri atât de vitrege pentru omenire când se naștea Păcatul Originar.

De aceea pentru mine Nietzsche e un filosof întors pe dos, dar care are marele merit de a fi susținut faptul că ființa umană nu dispune de o reală voință.

Și atunci cine este Omul fără Voință și Cunoaștere? Iubire!

Acesta este Omul, o fărâma de Iubire de la naștere spre moarte, o șoptă stinsă și dureroasă în Univers, o șoptă a naturii care l-a zămislit să fie fericit și chinuit, să nu știe nimic altceva decât că știe și atât, iar atunci când știe să mai creadă că dispune și de Voință.

Omul este o șoptă mincinoasă a Creației!

Omul știe că întreaga lui lume ființează numai și numai prin Cunoaștere dar știe mai puțin faptul că tocmai această Cunoaștere nu o Cunoaște și că de fapt nici lumea cunoașterii nu ființează astfel. Tot ceea ce știe mai puțin Omul este că ar fi Iubire.

Atunci chiar dacă ar ști că este Iubire la ce bun dacă și această Iubire îi parvine tot prin Cunoaștere?

De ce trebuie neapărat Creatorule să-i parvină totul Omului prin minciuna Cunoașterii atât timp cât aceasta nu-i este dată spre știință Omului?

Oare tocmai pentru a ieși la iveală deșertăciunea vieții acesteia care aleargă spre moarte odată prihănită

dintr-un act sexual? Câtă moarte este într-un act sexual ce va duce la nașterea unei vieți?

În actul sexual vom găsi nașterea morții ce va surveni odată cu facerea ființei. Ființă fără moarte nu există fiindcă tot ce ființează moare și tot ce moare trebuie să fi trăit pentru a muri, cum murirea are în ea atât de multă viață precum are viața atât de multă moarte în ea.

Unde vom găsi în această lume poarta morții decât în poarta vieții, în actul sexual precum poarta vieții o vom descoperi numai și numai în moarte fiindcă doar raportată la aceasta viața poate să mai fie ea însăși cu imaginea sa de destin cu tot.

Atunci unde putem ști că începe moartea?

Moartea începe din primele priviri, din primele șoapte de iubire din săruturi, mângăieri și sex, atunci când ființa simte că frează alinată de zefirul clipelor care se abate sfidător asupra ei și vrea să nu piardă viața străbunilor, străbunilor și altor străbuni a căror oase albite se află în suflarea actuală a ființei.

Subconștientul Omului transmite că doar prin sex va putea să rămână și acesta cu oasele sale cu tot în sângele urmașilor săi menținând viața ce este doar un simplu preludiu al morții.

Atunci ființa va fremăta de dragul și dorul unui partener de sex opus încercând să înțeleagă impulsul sexual care o stăpânește dar fără să-l poată atribui Iubirii fiindcă aceasta vine doar odată cu adevărul despre ființă iar acesta se ascunde undeva în Sinele Sacru al acesteia.

În orgasmul sexual stă adevărul despre nașterea unei noi morți care va veni pe lume cu nume de urmaș ducându-și calea spre mormânt la fel ca și înaintașii, cu sânge și sudoare, cu trudă, deznădejde dar și fericire, cu împlinire dar și lacrimi.

Și astfel se naște primul sărut, prima floare făcută în dar, odată cu primele strofe scrise dintr-un poem al Sinelui Sacru.

De ce ne mai naștem?

Dar de ce murim?

De ce sunt ticăloși pe lumea asta atât de perfidă?

Priviți o cascadă sau un peisaj de iarnă unde troienele stau tăcute pe crengile brazilor. Oare acestea cunosc dacă vine apusul sau zorile, dacă sunt atât de frumoase în razele strălucitoare ale astrului dimineții?

Nu cred că știu că nouă ne plac atât de mult, cum nici noi nu putem ști dacă altor ființe din cadrul altor Coeficienți Logici diferiți nu le plac anumite însușiri ale noastre despre care noi nici măcar nu știm că le avem.

Atunci cine suntem noi?

Doar o șoptă de durere spusă într-o seară înnourată de Creator, dar atât de înnourată, încât această șoptă naște imediat moartea sau mai bine spus devine implicit moarte odată cu nașterea sa, dar o moarte din ce în ce mai lentă până când trece cu adevărat pragul morții și atunci nu mai moare încetul cu încetul ci renaște, fără a ști dacă această renaștere nu este una care tinde spre o nouă naștere de unde va muri iarăși încetul cu încetul până la moarte, până în iarna ființei, fiindcă întotdeauna știm că primăvara aduce mugurii noilor frunze care vor însemna ruginiul toamnei, iar dacă aceste frunze nu ar exista unde ar mai fi ruginiul mortuar al toamnei?

Nicăieri.

~ 6 ~

Doar prin primăvară revine moartea toamnei.

Dar iarna, care este moarte propriu zisă?

Atunci când albul imaculat al zăpezii se așterne peste trupurile goale ale copacilor cărora le-au murit frunzele, când ei dorm visând la noile frunze ce au să vină

peste trupurile lor crestate de coaja troienită de gheață și viscol.

Oare știu acești arbori că sunt asemeni strămoșilor noștri, care generații de generații au rodit noi și noi ramuri ale istoriei noastre a fiecăruia dintre noi chiar dacă aceste ramuri, unele pierdute demult în colbul uitării au fost aproape arse de Păcatul Originar abătut ca un blestem asupra ființelor noastre odată cu pierderea Sinelui Sacru, a divinului din noi.

Cum nici copacii nu știu cât sunt de frumoși primăverile, când nasc moartea, în ochii oamenilor, tot astfel nu știm nici noi, cât de frumoși putem fi odată cu primul sărut sau primele declarații de iubire față de cei pentru care suntem, cum sunt copacii pentru noi: O minunăție a naturii, a primăverii.

De ce să nu ne găsim astfel liniștea și divinul din noi dacă și copacii și-au aflat-o.

Sau aceștia nu cunosc ce este aceea liniște?

Să aibe și ei un Păcat Originar? S

ă fie la fel de blestemați ca și noi oamenii?

Dar noi Oamenii de ce suntem blestemați?

Doamne, de ce ai lăsat în visul tău ca această șoaptă de durere, care este Omul să mai fie și blestemată.

Nu îi era de ajuns că era atât de plăpândă în acest ocean uriaș de suferință al istoriei sale desacralizate?

Ce altceva este blestemul decât prohodul morții de sine a omului?

Blestemul e dezumanizare , părăsire de Sine, iar Omul are nevoie de toate acestea pentru a înțelege umanizarea și regăsirea de Sine, pentru a le raporta propriului său Sine.

A ști să fugi de blestem, de dezumanizare este calea spre salvare, spre adevărata umanizare. Necunoscând dușmanul de care trebuie să alergi este ca și cum ai alerga în brațele sale.

Fără blestem Omul nu s-ar fi părăsit niciodată pe sine și nu ar mai fi murit de atâta și atâta timp istoric, dar și fără același blestem Omul nu ar mai fi căutat calea regăsirii de Sine de tot atât de mult timp istoric.

Fără blestem moartea nu ar mai avea nici un sens, fiindcă nimeni nu s-ar mai raporta la Moarte precum nimeni nu ar mai înțelege Viața.

Fără blestem marile creații ale omenirii, toate cele șapte minuni, nu ar mai fi existat fiindcă nici una dintre acestea nu poate exista fără de moarte.

Inclusiv în mitul biblic moartea apare ca urmare a unui blestem datorat cunoașterii.

Moartea ne parvine ca fiind un blestem al acestei lumi, cu excepția celor care vor acest lucru.

Aceștia nu sunt majoritatea care să întregască regula.

Sinuciderea este un lucru rău, care nu trebuie recomandat nimanui fiind împotriva firii.

Dacă moartea nu ar fi privită prin intermediul blestemului ci al fericirii, ar însemna ca toți ar trebui să ne dorim cât mai repede propria moarte, ceea ce nu este câtuși de puțin adevărat.

Oricât de ciudat ar părea ne raportăm la acest blestem al morții pentru a înțelege viața.

Tot ce este împotriva firii devine păcat, pe când Păcatul Originar este unicul păcat care este împotriva tuturor celorlalte păcate fiind cel care devine oglinda acestora, la care toate celelalte păcate se raportează devenind un adevărat bine față de acesta.

Pentru Păcatul Originar tot ceea ce este împotriva firii este un bine fiindcă Păcatul Originar este el însuși împotriva firii.

Toate celelalte păcate care se raportează Păcatului Originar sunt un bine față de acesta fiindcă Păcatul Originar a izvorât din momentul în care Omul și-a pierdut

propriul său Sine Sacru și l-a donat pe taraba unei societăți murdare care nu-l reprezenta.

Această societate era adevărata Minciună pe care Omul a dorit-o Adevăr știind că până atunci unicul Adevăr era Sinele său Sacru și nu societatea mizeră a unei ierarhii din ce în ce mai străină de Om.

Această Minciună apare în miturile biblice drept Adevăr al Cunoașterii și nu Minciună a Cunoașterii!

Eva odată mușcând din măr a realizat Adevărul Minciunii care devenea societatea Omului ce și-a pierdut Sinele Sacru.

Poate că nu era bine să afle acel Adevăr trist și de aceea trebuia imediat pus pe postamentul unui Păcat Originar prin care ființa umană să se consoleze cu această vină atât de necesară marii greșeli care se pierde undeva în negurile istoriei și se identifică cu momentul pierderii Sinelui Sacru de către Om, moment de cotitură a întregii Omenirii fiindcă de acolo începe Înstrăinarea de Sine care ia locul progresiv fostului Sine Sacru.

Tot ce a realizat omenirea mai mareț se datorează morții, fricii, biciului acesta cumplit care lovește Omul neconștient pentru a-și duce șoapta sa de durere mai departe către mormântul care-l așteaptă mai primitor decât propria sa viață doar că nu știe acest lucru.

Și dacă nu ar mai fi moartea și nu ar mai fi nici blestemul, noi ce-am mai fi decât niște etern dezmoșteniți de noi?

Da, ne-am dezmoșteni de noi, și am încerca să ne aflăm Sinele Sacru, și odată cu acesta Viața eternă a trecerii.

Orice trecere are eternitatea ei, precum orice eternitate are trecerea ei, deoarece dacă nu ar fi trecere nu ar mai fi nici eternitate.

Dacă n-ar fi trecere n-ar fi nici zbor și nici speranțe, cum dacă n-ar fi eternitate n-ar fi nici iubire și nici plenitudine și doar astfel în această lume care ne e dată să

o știm fără a o Cunoaște de fapt, nu am mai putea simți zefirul primăverilor.

Când Omului îi va fi luat Blestemul clipelor sale din șoapta Marelui Creator, și când acest Om își va regăsi Sinele său Sacru, va înțelege câtă nevoie avem de moarte fiindcă doar astfel vom putea obține trecerea eternă a vieții!

Când Sinele Sacru al Omului se va descoperi va înțelege că blestemul a fost la fel de necesar cândva ca și apa și aerul pe care-l respiră fiindcă prin el Omul a devenit înger și fiară, demiurg și războinic, a devenit Om.

Atunci Sinele Sacru nu va alunga blestemul, dar va alunga Păcatul Originar, va înțelege că nu se află aici din vina lui, ci din cu totul și totul alte rațiuni, iar unele din acestea nici măcar nu-i vor fi date spre cunoaștere.

Oare nici atunci Omul Sinelui Sacru n-ar putea scăpa de blestem dacă ar vrea?

De ce să fie nevoit să îl folosească ca un nou și nou orizont?

Sinele Sacru al omului este o fărâmbă de divinitate, iar Omul va ști atunci mai mult ca niciodată că este divin.

Divinul din Om nu va putea accepta moartea ca o distrugere decât ca o eternitate a sa precum nu va putea accepta viața ca fiind ceva trecător, decât ca fiind o cale, un drum ce tinde către eternitate dar care trece prin vămile nașterii și morții.

Va ști că o astfel de cale, va trebui să poarte cu ea și Sinele Sacru, care va atribui blestemului deșertăciunea acestui tărâm atât de elogiât al vieții.

Ce altceva poate să fie deșertăciunea acestei lumi? O altă deșertăciune sau doar un vis despre deșertăciune, un exemplu despre neajunsurile nașterii acestei lumi?

Nici măcar Omul care se va regăsi pe sine nu va putea înlătura deșertăciunea acestei lumi diabolice, dar o va putea schimba dintr-o deșertăciune a desfrâului său ideologic într-o deșertăciune a împăcării cu sine.

Divinitatea din Om nu poate admite deșertăciunea și astfel va încerca să o înlocuiască cu noi și noi motive pentru care ne naștem, dar va înțelege în cele din urmă că totul este o mare deșertăciune și un mare păcat dar care nu ne mai aparține nouă ci amprenteii care a șoptit existența noastră plină de spinii clipelor care ne apasă.

Când Omul se va regăsi pe sine, atunci se vor împăca și demonii cu îngerii dar și Dumnezeu cu Diavolul.

Va fi un pas înainte dar nu îndeajuns pentru a înlătura deșertăciunea lumii.

Și totuși, Omul nu se va lăsa, se va zbate, va fi din nou supus unor noi încercări de a accepta un nou Păcat Originar, de a lua vina divinității asupra sa. De data aceasta nu va mai accepta acest târg josnic și va lăsa pacea eternă dintre Dumnezeu și Diavol pe această lume, pacea dintre Binele din Om și Răul din Om.

Atunci va înțelege încetul cu încetul în devenirea sa de ființă sacerdotală că nu numai că nu are Voință și Cunoaștere, că nu numai că îi este dat să știe această lume tocmai prin Cunoașterea pe care nu o Cunoaște, va înțelege că este doar Iubirea pe care nu o știe și care este unicul sens al existenței sale în acest vis al Iluziei Vieții.

Când își va descoperi Sinele Sacru Omul se va abate de la lupta cu deșertăciunea propriei sale existențe fiindcă va înțelege că această deșertăciune îi este dată astfel tocmai pentru a se răzvrăti mereu împotriva sa, că această deșertăciune este tot ceea ce l-a împins pe Om către josnicie și smerenie, către fals, minciună, crimă și furt, va ști în sfârșit că această deșertăciune aparține doar lumii

acesteia care îi este dată de Cunoașterea pe care nu o Cunoaște, de visul acestei Vieți care aleargă către Moarte.

Și atunci Omul se va ridica în propriile sale slăvi!

Va înțelege că nici măcar divinitatea nu are vreo vină pentru această deșertăciune a deșertăciunilor care este moartea dar și viața fiindcă toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt îi sunt date Omului prin Cunoașterea pe care de fapt NU o Cunoaște.

Doar astfel va alunga veșmântul greu al zădărnicii acestei lumi, și va striga:

Am învins!

Știind că de fapt marea lui Victorie constă în faptul de a realiza că nu știe nici măcar ce este aceea deșertăciune.

Va încerca din nou să lubească mai mult și mai pătimăș ca niciodată, de la plantele care înfloresc primăvara, la căprioarele care se ascund în adâncurile codrilor, de la ploile scurte de vară la miriștea scăldată în razele soarelui, la ochii în care se va pierde știind că menirea sa în această lume este aceea de a nu ști dar că el în aceste vis al Iluziei Vieții se știe că ar fi Iubire.

Va mai trece prin gânduri negre de genul blestemelor și deșertăciunilor dar le va alunga, fiind-i teamă să nu recadă în Păcatul Originar.

Fiindu-i teamă de teama cea din urmă a Omului, atunci când se știa înstrăinat de sine.

Zădărnicia este parte a Necunoașterii acestei lumi ca și blestemul de altfel, iar noi chiar dacă existăm în această lume prin Cunoașterea sa, nu ne este dat să o știm cu adevărat.

Acesta va fi momentul crucial al Omului, când va trebui să înțeleagă zădărnicia și să se supună acestei stări de fapt.

Când va trebui să accepte că el, această lacrimă a Creatorului său, se va evapora în razele fierbinți ale astrului verii dacă nu va accepta că este doar o lacrimă și atât.

Aceasta este filosofia filosofiilor cu privire la natura umană, absurdul și orice alt filosof care va susține că Omul poate Cunoaște, implicit chiar și filosofia este un mincinos notoriu.

Chiar dacă folosesc fraze frumos meșteșugite în această descriere a mea nici eu nu pot fi sigur că ceea ce spun aici este adevărat, tocmai fiindcă nu cunosc Adevărul Absolut, dar ceea ce susțin în paginile de față este un sentiment al acestei lacrimi care este viața mea, un sentiment despre această lume care va dispărea la fel cum a apărut, poate în foc și cenușă sau în aburi și smoală.

Și degetele mele care scriu în aceste momente, sau am senzația că scriu, necunoscând Adevărul Absolut, precum corpul meu vor fi odată, peste o clipă raportată la timpul Universului doar praf stelar.

Dar oare ce va rămâne din mine?

Gândurile mele?

Cred că acestea sunt mult mai eterne decât corpul meu. Eterne în vreo conștiință?

Chiar dacă vor rămâne în conștiința omenirii o anumită perioadă, ele nu vor putea rămâne etern, fiindcă nici omenirea nu este eternă, întreaga omenire, cu miliardele de oameni care trăiesc ca și cum ar fi eterni, nu este altceva decât o lacrimă trecătoare pe obrazul Creatorului și atât.

Chiar și Timpul împreună cu Spațiul vor trece, rămânând în locul lor doar umbra noastră cu nume de Destin!

Și atunci se va auzi poate strigătul meu din această Mântuire de Timpi și Spații, un strigăt care va vrea doar o singură dată să știe Cunoscutul și nu Iluzia unei Vieți dintr-o lume cu Coeficient Logic 2.

Și dacă îmi va fi dat să Cunosc, să știu măcar o singură dată Cunoașterea ce anume voi vedea, dacă voi vedea cu gândurile mele fără ochi sau urechi, fără frunte și tâmpile care să fie ori obosite ori încrețite?

Voi vedea Cunoașterea.

Și cum oare va fi aceasta? Va fi frumoasă sau urâtă, apropiată sau depărtată, în mine sau în exteriorul meu?

Tot ceea ce știu este că voi rămâne tulburat de ceea ce-mi va fi dat să văd.

Fiindcă ceea ce voi simți acolo va fi poate cel mai dezamăgitor moment care-mi va fi dat să-l trăiesc traversând odată cu Destinul meu lumile.

De ce va fi cel mai dezamăgitor moment?

Tocmai fiindcă cunoașterea în loc să-mi apară sub forma strălucirii orbitoare a atâtor și atâtor coridoare ideatice sau de alte și alte naturi care să mă îmbie cu frumusețile lor divine, nu va fi nimic mai mult decât o simplă frază scrisă cu litere de foc, care va suna astfel:

Doar necunoscătorii caută cunoașterea fiindcă cei care o cunosc nu știu ce este aceasta și nici nu vor afla vreodată, fiindcă cunoașterea nu există decât pentru necunoscători!

Atunci voi înțelege că la sorocul lumilor este cu adevărat deșertăciunea, că Adevărul Absolut este Deșertăciune și că aflând aceasta e mult mai rău chiar decât cu Păcatul Originar, darămite față de Omul care și-a găsit Sinele său Sacru.

Și iarăși îmi voi dori să revin în lumile Cunoașterii, unde să primesc din nou o astfel de lume indiferent de Coeficientul ei Logic, chiar dacă această Cunoaștere să-mi fie dată prin simțire asemeni plantelor, chiar dacă ar fi urmat să fiu o insectă sau un animal, un mamifer marin sau Om, sau orice altceva într-o lume cu un alt Coeficient Logic.

Important pentru mine este doar să renasc în Necunoaștere și nu să aflu Adevărul Absolut al Necunoașterii fiindcă este mult mai bine așa.

Important pentru mine într-un asemenea moment ar fi să nu mai socot viața unui Om sau Omenirea ca fiind doar o lacrimă de durere care curge pe fața Creatorului ci să

o consider ca o lacrimă de fericire și de împlinire ce se prelinge pe fața sa cu nume de natură, pe care noi o vedem cu peisaje dintre cele mai diverse ale acestei lumi.

Atunci voi dori din tot sufletul meu să-I mulțumesc Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător pentru faptul că această lume ne este dată doar prin faptul că noi știm despre existența ei dar nu o Cunoaștem, și nu o vom Cunoaște niciodată, tocmai fiindcă nu există Cunoașterea.

Abia acum am înțeles că Iubirea nu ar avea nici o competență fără această minciună care este un Adevăr!

Am înțeles ce măreață este amprenta acestui Factor Creator și Unic Întâmplător care este cu adevărat Iubire și față de care trebuie să ne aplecăm cu aceeași Iubire cu care ne-a zămislit, fiindcă tot ceea ce a făcut a fost să simțim Iubirea sa, dar acest lucru nu se putea fără o lume în care Iubirea să fie oglindită într-un fel sau altul, iar lumile oglinzilor sunt doar lumile așa zise ale Imaginilor, ale Destinului, deci ale așa zisei Cunoașteri care de fapt este doar o imagine a Destinului.

Totuși, această imagine a Destinului nu poate fi nicidecum schimbată din viziunea aceasta plină de tragedii pe care o are cel puțin în prezent societatea umană?

Să fie toate aceste rele la fel de necesare, pe cât ne este de necesară nouă Necunoașterea, pentru a ajunge la a ști și a avea acest vis pe care noi credem că-l Cunoaștem dar nu facem altceva decât să ne trăim Iluzia Vieții prin el?

Absolut orice este Necesar face parte din acest vis. Precum Necunoașterea este Adevărul Absolut al Cunoașterii pe care noi nu-l vom putea afla nicodată în Sinele său fiindcă Necunoașterea nu poate fi Cunoscută, tot astfel Necesarul are un adevăr în opusul său.

Nu! Strig acest lucru sus și tare. Nu sunt necesare toate aceste tragedii monstruoase prin care a trecut omenirea pe parcursul devenirii sale istorice. Ele s-au săvârșit din ignoranță, prostie, răutate, dispreț, dorință de putere cât și alte cauze datorate numai și numai faptului că

Omul și-a pierdut undeva în negura mileniilor Sinele său Sacru.

Și iarăși revenim la acea întrebare dacă Dumnezeu este vinovat sau nu pentru pierderea suferită atunci de Om referitoare la Sinele Său Sacru.

Nu putem vorbi de Liberul Arbitru, fiindcă Omul nu posedă Voință și nici Cunoaștere, decât la nivel imaginar, în propriul său vis al Iluziei Vieții.

Dacă nu putem vorbi de Liberul Arbitru înseamnă că Omul nu a avut posibilitatea de a alege?

Nu, Omul Nu a avut posibilitatea de a alege.

Omul a avut doar posibilitatea de a fi ales de către Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Dacă a fost ales, putea fi ales să piardă la ruleta propriei sale vieți cu sine însuși pierzându-și astfel Sinele Sacru?

Nu cred că Dumnezeu sau cum îl mai numesc eu, Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător a dorit ca Omul să piardă, fiindcă atunci probabil nu-l mai crea, precum nu cred nici că ar fi fost o greșeală a Creației, atunci când a fost zămislit Omul din negurile Neîntâmplătoare ale Destinului.

Tot ceea ce cred este că Omul a pierdut atunci tocmai datorită divinului din el care se numește Iubire!

A pierdut fiindcă Iubirea raportată la Cunoaștere este cu totul altceva.

Dacă este astfel de ce nu și-a lăsat Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător amprenta asupra altui fel de atribut al Creației care nu era doar o Imagine sau o Oglindă fiindcă Cuvântul Matrice al Cunoașterii este de fapt Cuvântul Matrice al Oglinzii în realitate.

Și totuși cum putea Dumnezeu crea lumea odată ce El este Iubire iar Cuvântul Matrice al Creației se reflectă în Cunoaștere realizând imaginea Creației la fel precum Cuvântul Matrice al Iubirii care este Dumnezeu se reflectă

în Cuvântul Matrice al Cunoașterii realizând imaginea simțirii?

Simplu, Dumnezeu nu a creat lumea ci a contemplat creația simțind-o, iubind-o!

Astfel Dumnezeu a Creat Simțirea.

Cunoașterea nu este altceva decât reflectare sau oglindire.

Cunoașterea există în sinea ei doar dacă există această reflectare sau oglindire și nicidecum altcumva.

Sinele Cunoașterii este ceea ce se reflectă sau se oglindește în cadrul său.

Dacă în cadrul său se oglindește Iubirea aceasta nu înseamnă că este Cunoaștere ci ea rămâne la rândul său tot Iubire, doar că este oglindită de către Cunoaștere, sau Oglindă cum îi mai spun eu.

Dacă în Cunoaștere NU se oglindește nimic ea NU există.

Adevărul Absolut al Cunoașterii este tocmai Necunoașterea.

Dacă această Oglindă care e Cunoașterea, rămâne pur și simplu în faza în care să nu se mai reflecte nimic în cadrul său atunci ea nu mai are nici un Sine, nici un element, este la fel de goală și de steapă ca și cum nu ar fi. Astfel Oglinda este Necunoaștere mai degrabă decât Cunoaștere și devine Cunoaștere doar atunci când alte Amprente ale Cuvintelor Matrice se reflectă în aceasta.

Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător și-a lăsat amprenta pe un sol străin de El, dar pe care va încolți alături de alte și alte infinități de lumi și omenirea.

Cred că pierderea Sinelui Sacru de către Om la ruleta istoriei s-a datorat Cuvântului Matrice al Cunoașterii sau mai corect spus al Oglinzii, care a schimbat sensul Iubirii de Sine al omului cu sensul Cunoașterii de Sine!

Tocmai atunci când Omul a ajuns la Cunoaștere nu a mai știut nimic cu adevărat despre el, fiindcă tot ceea ce avea Omul era furat de către Cunoaștere pentru ca aceasta

să se Cunoască în propria sa oglindă nimicitoare a Marelui Neant, unde trebuiau ca Toate să fie reflectate născând Destinul. Și astfel Omului i s-a furat cunoașterea simțirii adevărate.

Doar Destinul a născut spiritualitatea și nimeni altcineva, fiindcă și aceasta este o formă care se reflectă în Marele Gol al Necunoașterii din cadrul Oglinzii Cunoașterii, pentru ca imaginea Spiritualității să fie cât mai apropiată de Marele Neant – Aneant.

Astfel doar Spiritualitatea este mai apropiată Marelui Neant-Aneant, care nouă ne este redat prin Moarte, și prin Destinul acestei Morți care poate fi la fel de tandru cu existența aceasta efemeră, pe cât de neiertător este cu Sinele Sacru al Omului.

Și atunci ce anume este ființa spirituală care nu-și cunoaște Sinele Sacru?

Dar a-l Cunoaște înseamnă a se raporta la Necunoaștere și odată cu aceasta a fi doar o Imagine din Necunoaștere.

Atunci repet. Ce anume este ființa spirituală care nu-și raportează Sinele Sacru la Necunoaștere?

Ființa Spirituală care nu mai este o Imagine a propriului său Destin în Necunoaștere?

Este această ființă cu adevărat spirituală atunci când Adevărul Absolut al Cunoașterii stă tocmai în Necunoaștere? Sau în Necunoașterea lui?

~ 8 ~

Ființa spirituală se vrea Destin, iar Destinul se vrea devenire, iar Devenirea se vrea Împlinire, iar Împlinirea se vrea Adevăr și vai, Adevărul se vrea în Cunoaștere, pe când el este întocmai Necunoaștere.

Și atunci am mers spre sorocul lumilor cu gândul împovărat de gloria minciunii acestei spiritualități false a omenirii care se sprijină pe Adevărul său propriu ca și cum acesta ar fi etern și nu efemer, ca și cum acesta ar sta la cumpăna Creației și nu la picioarele acesteea, ca și cum ar fi chiar Adevăr și nu Minciună!

Și m-am retras stingher în colțul meu de lume vrând iarăși să înțeleg neînțelesul și să cunosc, necunoașterea.

Ce am aflat?

Că în locul Toatelor stă acest mare Neant-Aneant, pe umerii căruia se sprijină propria noastră Viață, ce nu este decât o Imagine mincinoasă din adâncurile Marelui Neant-Aneant, un Destin.

Atunci am început să râd gândindu-mă la făuritorii de destine care realizează noi și noi imagini pe bandă rulantă, în cărți, televiziuni sau alte mijloace care furnizează imagini.

Și mi-am spus că și aceștia sunt Factori Creatori și Unic Întâmplători?

Și am privit pe fereastră. Ninge. Primii fulgi de zăpadă se așterneau tăcut pe solul înghețat. Deodată liniștea a fost tulburată de fâlfăitul unor aripi de porumbel. Abia atunci am Înțeles că Liniștea Marelui Neant-Aneant a fost tulburată de o singură Întâmplare Neîntâmplătoare, iar tot ce a urmat acesteia a fost o mare minciună cu nume de Imagine, care este Iluzie și Iluzia este Destin!

Evrika, mi-am spus de parcă aş fi descoperit paradisul Iluziei Vieții în care sperăm noi să ajungem după așa zisa moarte. Era un paradis al învingătorului. Doar că acest învingător care eram s-a considerat pe dată mai învins ca niciodată fiindcă era o victorie asupra unui imperiu al minciunii, al unei Iluzii al unui Destin, care a tulburat adânc Marele Gol al Neantului-Aneant cu minciunile și ipocriziile sale. Și mi-am spus sunt într-o capcană, vreau să scap de aici!

Unde să scapi, știi tu Omule încotro vrei să mergi pentru a ieși din acest infern al propriei tale existențe?

Nu, nu știu fiindcă sunt orb iar cunoașterea mea este de fapt o Iluzie a Vieții înveșmântată de Necunoaștere, care este Adevărul Absolut la fel de necunoscut mie precum îmi este de necunoscută Necunoașterea.

Am zăbovit cu ochii ațintiți spre nesfârșitul cerului, pe unde doar norii pot să zburde în voie înțelegând că eu chiar dacă voi depăși acei nori, chiar dacă voi cuceri întregul Univers nu voi cuceri de fapt NIMIC, fiindcă și acesta este o minciună, la fel de mare ca mine, o simplă Iluzie a Vieții mele sau a altor și altor iluzii nenorocite ale vieților altora care se pierd în reflectarea lor în alte și alte destine născând devenirea istorică a acestei minciuni iar odată cu aceasta cartea sfântă a spiritualității popoarelor, de fapt cartea sfântă a spiritualității iluziilor care au fost cândva reflectate ca niște imagini, asemenea unor flashuri în Marele Gol al Neantului-Aneant.

De ce am folosit terminologia de Neant-Aneant? Fiindcă și neantul are propriul său opus și acesta este Aneantul, precum Aneantul are drept opus Neantul, dar asta doar dacă raționăm pe baza Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gândi pe baza unui Coeficient logic mai mare de exemplu, alături de neant și aneant ar mai fi și alți opuși ai acestuia. Dacă am gândi pe baza Coeficientului Logic 1 , Coeficient Logic inferior nouă, atunci neantul nu ar mai avea nici un alt opus , deci nu ar mai exista Aneantul.

Cum noi cunoaștem doar imaginea Creației și nu adevărata Cunoaștere în care se oglindește Creația și care pentru noi e Necunoaștere, iar această Necunoaștere e Adevărul Absolut, înseamnă că moartea este un Adevăr Absolut fiind Necunoaștere?

După tezele pronunțate oricine își poate da seama că Cunoașterea se spijină pe Neant pentru a putea fi cunoscută, tocmai fiindcă sinele Cunoașterii este Aneantul, opusul Neantului, dar rog mare atenție, opusul Neantului nu

înseamnă că este acel „ceva” , că de fapt are o conotație de subzistență, nu! În nici un caz.

~ 9 ~

Aneantul ca opus al Neantului se definește ca fiind o Cunoaștere ca opus al Necunoașterii dar o Cunoaștere care reflectă și se raportează tocmai la Necunoaștere și astfel este o Necunoaștere care primește conotație de Cunoaștere tocmai fiindcă are posibilitatea să reflecte unicul lucru adevărat din Sinele său și anume Necunoașterea!

Întreaga noastră știință și spiritualitate despre care avem impresia că este o mare realizare a omenirii, a devenirii istorice a acesteia se bazează numai și numai pe Necunoaștere, pe raportarea la această Necunoaștere fiind de fapt o mare și importantă realizare a Necunoașterii.

De aceea suntem ființe umane părăsite de propriul nostru Sine Sacru?

De aceea vedem frumusețea rece a acestei naturi umane ca fiind adeseori străină de noi înșine, de aceea tot ceea ce credem că suntem noi, este de fapt străinul din noi, cel care ne înlocuiește propria noastră viață pierdută? Toate doar pentru că ne raportăm la Necunoaștere, la Adevărul său Absolut?

Ar fi o cale de a părăsi această tristă spiritualitate și viață meschină?

Ar fi o cale de a ne despărți de minciuna existenței noastre?

Ar fi o ELIBERARE?

Și dacă ne-am elibera de noi înșine, ar fi mai bine?

Oare ar mai putea ca vreodată să ne mai fie dor de noi?

Să ne fie dor de minciuna propriei noastre existențe,
de ce să ne fie dor?

De străinul din noi care ne-a înlocuit mereu propria
noastră viață?

Să ne fie dor de absurdul acestei lumi?

Nu, nu, nu, n-ar trebui să ne fie dor de nimic din
această lume decât de ce am iubit sincer în această absurdă
și deșartă viață.

Să ne fie dor de iubirile noastre, de primăverile care
nu se laudau prin ziare și nici nu-și făceau reclamă plătită,
să ne fie dor de ziua când....și iarăși ar mai fi motive pentru
care ar trebui să ne fie dor. Și iarăși mă reîntorc la răceala
acestei naturi umane sfidătoare, la impertinența cu care
pierduții Sinelui Sacru se cocoată în tot felul de poziții
sociale crezând că acolo își vor găsi în sfârșit liniștea, dar
se înșeală amarnic. Cu cât urcă mai sus cu atât sunt mai
debusolați și mai nenorociți fiindcă fericirea este o fata
morgana a acestei lumi sfidătoare.

Orice ai dobândi și oricât de mari avuții sau poziții
sociale ai avea toate sunt deșertăciune a deșertăciunilor,
toate sunt un fum prins în pumni sau un strigăt îmbrățișat la
sân, fiindcă toate devin imediat o normalitate și pe urmă o
plictiseală întregind nefericirea, dar mai ales deșertăciunea
care înveșmântă această lume unde totul este clădit pentru a
se dărâma, unde totul este o Iluzie a Vieții noastre, unde
adevăratul sens este nonsensul, iar adevăratul Adevăr este
întocmai Neadevărul.

Atunci ce oare este mai bine pentru Om?

Sinuciderea?

Doar astfel ființa umană va scăpa de propria sa
povară, de propria sa imagine, de propriul său Destin, de
deșertăciune, de amăgire și absurd, de răceala străină a
acestei lumi, alegând în sfârșit liniștea deplină a Nirvanei
pe care o căuta încă din devenirea sa istorică, o Nirvană
străină și absurdă până și ea raportată la ființa din ce în ce
mai umilă și neînsemnată în raportul său cu ea însăși, cu

străinul care o înlocuiește tot mai des și mai inuman, care o batjocorește determinându-i o societate din ce în ce mai meschină și mai absurdă.

Sinuciderea este soluția salvatoare a omenirii?

Oare nu poate fi o altă cale prin care Omul să alunge străinul din el, absurdul și angoasa ca astfel să-și regăsească Sinele Sacru care i s-a furat de atâtea și atâtea milenii?

Ce altă cale ar putea fi decât sinuciderea?

Prin Sinucidere, Omul va triumfa total împotriva Morții, împotriva a tot ceea ce-l înstrăinează de el însuși și care odată și odată a avut drept pretext tocmai Moartea, fiindcă nimic nu a fost mai sublim dar și mai rău în istoria devenirii sociale a ființei umane în viață decât Moartea, care era și este și acum chiar dacă în mod subconștient Absolutul de Sine al Omului! Și totuși trebuie să trăim!

Moartea ori devine reflectată ca cel mai mare Rău, ori devine cel mai mare Salvator.

Și iarăși ajungem că Salvarea constă în Moarte!

Cum ar mai putea fi salvată o asemenea societate absurdă și nedreaptă care chinuie cu înstrăinarea sa de sine ființa umană, înstrăinată și aceasta din toți răunchii săi?

Cum ar putea fi salvată o astfel de societate plină de mizerii de torturi dintre cele mai perfide, fiindcă mintea diabolică a Omului odată pierzându-și Sinele Sacru a avut grijă să născocască toate aceste fărâdelegi?

Cum am putea salva o atare societate?

Salvând Omul, explicându-i despre Sinele său Sacru?

Nu, nu cred, fiindcă despre Sinele Sacru al Omului nu se explică, ci va trebui ca acesta să realizeze pierderea imensă pe care a suferit-o, să și-l redobândească singur.

Va fi oare posibil vreodată așa ceva?

Cred că da, dar pentru aceasta va trebui să dispară cel mai mare Rău al omului, și anume bisericile, cu religia, care-l umilesc în fața unei divinități străine de sine.

O astfel de salvare va veni doar dacă Omul va ști să-și înfrângă teama de Moarte și de minciuna Vieții de Apoi a unor culte religioase care prin aceasta îl țin pe Om încătușat în absurd și înstrăinare de sine.

Dar până când vor fi toate acestea toți ceilalți oameni vor fi cobaii propriei lor vieți fiind ei trăiți de viața lor și nicidecum ca ei să-și trăiască propria lor viață.

Chiar și atunci când Omul își va regăsi Sinele Sacru nu va fi cu adevărat fericit ci va înțelege că viața lui Nu poate consta în fericire, ci în Echilibru.

De aceea decât o astfel de lume este infinit mai bine lipsa totală a ei!

De aceea le transmit celor care vor să aducă pe lume noi oameni, care își doresc copii, că fac un mare rău. Rezultatul este că vor aduce pe lume noi și noi ființe care se vor chinui căutând amăgirea fericirii.

De ce sunteți atât de sadici viitori părinți!

Regret că și eu am înțeles prea târziu acest lucru.

Știu că femeile au prin natura lor acest instinct matern prin care specia umană trebuie mereu și mereu să-și reîmprospăteze numărul de membri ai societății cu alți și alți nou născuți.

Știu că natura uitată a omenescului din Om vrea noi și noi victime care să urce Golgota acestei lumi chinuitoare și monstruoase.

Vor femeile ca cele șapte minuni ale lumii să fie admirate de noi și noi îngenuncheați ai sorții?

Vor femeile ca alți și alți nenorociți să laude și să se prosterneze în fața unor ticăloși notorii care au reușit să se ridice pe scara socială doar prin minciună, crimă, furt sau alte rele?

În această lume în vârful piramidei ajung doar cei care sunt pe placul lumii, iar cum lumea este absurdă, nedreaptă, mincinoasă și angoasă și cei din vârful piramidei trebuie obligatoriu să fie absurzi, mincinoși, nedrepti și angoasați.

Salvarea constă în a părăsi această lume.

Lăsați-i singuri pe toți cei aflați în vârful piramidei sociale, să se laude ei între ei, să se conducă ei pe ei și atunci veți vedea cum ar nega absolut totul ceea ce susțin azi cu emfază și plini de ambiția prostului care se crede atâteștiutor.

De ce am afirmat acest lucru cu privire la Sinucidere, fapt care s-ar putea să supere mulți filosofi sau liber cugetători ad hoc, tocmai pentru că nu cred că merită jertfa a încă atâtor generații pentru ca omenirea să ajungă în sfârșit să înțeleagă că și-a pierdut Sinele Sacru și că navighează în derivă de atâta amar de vreme.

Concret, pentru a se putea ajunge la o astfel de situație, în afară de instituțiile înrobirii și îndobitocirii sociale cum sunt cele ale cultelor religioase ce susțin actuala piramidă socială prin sintagma că asta ar fi Voia Lui Dumnezeu, ar mai trebui să dispară întreaga piramidă socială și odată cu aceasta BANUL care este simbolul înrobirii omului.

Abia atunci se va putea naște o societate cu adevărat stăpână pe Sinele Sacru al său.

Credeți că cei care dețin frâiele acestei lumi și se joacă cu miliardele de dolari sau euro sau orice alți bani și-ar lăsa de bună voie averile pentru o societate a dreptății și echității, a Sinelui Sacru?

Cu siguranță că nu.

Pe de altă parte chiar și atunci tot nu s-ar ajunge la o astfel de societate. S-a văzut în comunism, mai precis în fostul lagăr socialist ce artificii monstruoase poate aduce o astfel de egalitate care în loc să ridice ființa umană, să o înalțe canalizând-o pe calea către Sinele său Sacru, a coborât-o spre o îndoctrinare și o îndobitocire și mai accentuată decât în sistemul murdar capitalist. Astfel hoția și înșelătoria capitalismului a fost înlocuită cu minciuna și dictatura comunismului, cu restrângerea sau anularea celor mai elementare drepturi ale omului, drepturi care și în

capitalism încă le mai sunt încălcate multor oameni din diverse țări ale globului.

Nu se poate crea o societate perfectă pentru un Om imperfect.

Chiar dacă am transborda Omul actual într-o societate unde este regăsit Sinele Sacru, acest Om actual Nu ar fi nici fericit și nici împlinit într-o astfel de societate tocmai fiindcă NU ESTE pregătit pentru o astfel de societate.

Pentru el cea mai perfectă societate nu este sub nici o formă comunismul ci capitalismul, fiind un Om care visează că și el poate fi bogat într-o zi, că cele strânse de el vor crea un anumit capital, un Om pentru care înșelătoria, minciuna și furtul fac parte din cotidian, iar dacă le-am alunga pe acestea am alunga și Omul din el însuși.

Acesta este Omul actual și de aceea sistemul capitalist este unicul sistem în care deși se simte frustrat și angoasat în el, se crede eliberat de sine chiar dacă nu este nicidecum: Liber!

Când va avea loc o astfel de societate perfectă sau dacă va avea loc vreodată este o întrebare la fel de grea precum ar trebui să știm care va fi numărul războaielor care vor urma.

Cu toate acestea răspunsul meu constă în faptul că și dacă o astfel de societate perfectă a Sinelui Sacru, o societate spirituală ar exista, premisele prin care se poate ajunge la o astfel de societate sunt cumplite, dacă nu înfiorătoare, deoarece, pentru o astfel de societate va trebui schimbat umanul actual din Om și înlocuit cu Sinele Sacru al Omului prin care acesta să devină o ființă sacerdotală.

Cum credeți că se va putea realiza acest deziderat decât prin cele mai cumplite clipe prin care ar urma să treacă omenirea.

Cei de la puterea monstrului cu nume de ban, vor trebui să , înțeleagă că oricâte crime ar săvârși nu vor mai

putea opri declinul ca oamenii să mai poată fi ținuti drept sclavi ai acestui instrument.

Oamenii vor trebui să înțeleagă că întreaga lor ierarhizare socială este perimată, că oricâtă moarte și războaie vor mai veni pentru Ierarhie acestea sunt în van, că nu mai pot continua sistemele Ierarhice criminale și ticăloase, că deja vor fi o sumedenie de morți, de oameni care au înțeles că unica lor salvare nu este frica de Moarte ci tocmai Moartea: Sinuciderea!

Atunci ticăloșii Ierarhiei se vor întoarce cu fața la Omul încovoiat de mileniile trădării de sine și vor realiza că sunt în vârful acelei piramide tocmai datorită celui umilit și îndobitocit de către ei, elitele, care sunt elite datorită acestui OM! Vor realiza că fără acest OM nu mai reprezintă nimic și abia atunci vor ști că și ei nu mai sunt elite ci Oameni!

Abia atunci va fi detronat Banul! Abia atunci când NU vor mai fi mulți Oameni, când marea lor masă se va salva prin Sinucidere, abia atunci cei care vor rămâne o vor face pentru societatea spirituală, sacerdotală a Sinelui Sacru, pentru societatea în care viața lor va consta în aflarea Echilibrului de Sine!

Acesta este viitorul omenirii și în acest caz oare nu Sinuciderea este Calea către absolut, către absolutul din noi?

Adevărata religie a ființei umane trebuie să fie aceea care să înlăture teama de moarte!

Doar o astfel de religie mai poate salva Omul.

Nimic altceva fiindcă unica salvare a Omului este Sinuciderea.

În ce anume vedeți frumosul? În natura acestei lumi sau în natura divină a acestei lumi?

În natura divină a acestei lumi, fiindcă natura acestei lumi poate fi îngrozitoare prin calamitățile sale spirituale sau naturale, cutremure sau inundații, războaie sau cataclisme de tot felul.

Natura divină a acestei lumi implică pentru Om natura pură, absolută, starea de plenitudine ale acestei lumi, fiindcă acest lucru îl vede ființa umană prin divinitate fiind și ea la rândul său divină, se vede pe Sine.

Frumosul constă în natura divină a acestei lumi precum sublimul și perfecțiunea.

În toate acestea se află atât Binele cât și Răul. Nu putem vorbi de sublim sau perfecțiune de divin, fără a ști ce este Răul care se raportează Binelui acestui sublim, divin și perfecțiune.

Ierarhia actuală a societății omenești luptă împreună cu cultele numai pentru Bine înlăturând Răul, determinând astfel prin dictatura Binelui exacerbaria Răului.

Dacă divinul sunt toate aceste rele în Om, mai merită ca acesta să mai aștepte alte și alte vremuri grele în care să-și jertfească alte și alte generații pentru a ajunge la concluzia că tot vor fi ucise majoritatea viitoarelor generații pentru a lăsa o mână de nelegiuți din vârful piramidei sociale care vor realiza că nelegiuirea lor vine tocmai de la ierarhie și astfel odată ce ierarhia va dispărea fiindcă nu vor mai fi cei mulți și chinuți care să o susțină, vor realiza că adevărata Cale este societatea Sinelui Sacru.

Oare se merită toate acestea?

Are vreun sens acest Everest al suferinței care este lumea noastră?

Nu, nu are nici un sens pentru noi ființele umane care nu știm de ce ne naștem în această lume și nici de ce vom muri.

Nu știm nici măcar ce am fost înainte de a ne naște sau dacă am fost ceva întradevăr, precum nu știm nici dacă vom mai fi vreodată ceva.

Tot ce știm sunt tot felul de basme ce au primit titulaturi religioase, întocmai pentru că Omului în locul realității Morții și al neputinței de a răspunde la aceste întrebări de adineaori, i se pare mult mai confortabil să

declare basmele de adormit copii drept religii, deci basme de adormit copiii mari.

Omul trebuie să se trezească din acest somn și să înțeleagă că are o cale prin care poate pune capăt acestei ticăloșii care se numește societate umană sau lume, prin simplul fapt de a încerca pe cât posibil să-și inhibe instinctul natural de a avea urmași iar cei care vor să aleagă calea mai rapidă către salvare să se sinucidă.

Războiul este o cale către sinuciderea în masă dar nu Calea Coaxialismului Spiritual, fiindcă războiul este instrumentul ticăloșilor Ierarhiei sociale, prin care aceștia vor noi și privilegii. Nu este o cale a Omului de a se salva chiar dacă în mod indirect se salvează astfel prin moarte.

~ 10 ~

Societățile viitorului mereu în căutare de sclavi vor fi atât de averse de acest capital care este Omul, încât vor găsi tot felul de căi murdare de a-l îndobitoci religios sau cultural pe acesta până în a-l pedepsi aspru dacă va alege calea sinuciderii sau ideologia care arată adevărata Cale a salvării omenirii de către sine însuși.

Tocmai fiindcă vor înțelege că Omul este lumea și Lumea este Omul!

Această maximă va fi aceea care va prima pe fundalurile spurcate de atâtea crime a banilor acestei societăți care va fi antecamera societății Sinelui Sacru.

Dacă vor dispărea bisericile, cu ce anume vor fi acestea înlocuite? Răspunsul este simplu: Cu Omul!

Abia atunci se va întoarce Omul către propriul său Sine și se va întreba: La ce a folosit atâta suferință?

Aveau vreun sens toate mileniile acestea de suferință și dacă aveau vreunul care este acel sens?

Este ceva care beneficiază de acest sens?

Și iarăși va cădea Omul în bezna începuturilor de Sine știind că nici un sens nu poate fi sens fiindcă toate căile duc în cele din urmă spre nicăieri, spre deșertăciunea Necunoașterii la care se raportează Cunoașterea, că totul este doar o Imagine , o Iluzie, că întreaga Cunoaștere este de fapt o Imagine și o Iluzie, iar oricât de multe sensuri ar părea că ar avea la un anumit moment dat, ele vor dispărea asemenea fumului dus de vânturi către nicăieri.

Vor dispărea fiindcă așa zis marea și inefabila Cunoaștere nu are nici măcar picioare de lut, ci are picioare de fum fiindcă se bazează pe Necunoaștere și astfel devine și aceasta Necunoaștere precum Necunoașterea devine propria sa Cunoaștere fiindcă se bazează pe Cunoaștere și astfel Necunoașterea ajunge să-și Cunoască propria sa Necunoaștere, propria sa deșertăciune în lumile acestea infinite în care stelele luminează sau se sting iar timpii întineresc odată cu spațiile din ce în ce mai mari care se surpă peste legitatea lumilor devenind Neant și Aneant.

Și va veni o nouă zi și va urma o nouă seară, și Sinele Sacru al Omului va înțelege că înlocuind bisericile Răului dar și sublimului din el, al acelui Bine nescris, dar care nu a putut fi furat odată cu Sinele Sacru, va înțelege că în locul lor va trebui să pună ceva, că fără rugăciune și speranță, fără vis și poezie, fără blestem și durere, precum fără fericire și împlinire toate acestea, nu ar mai fi nici măcar o deșertăciune a deșertăciunilor.

Nu ar mai fi nici măcar o Iluzie a iluziilor, o pierdere de vreme, la fel cum s-au pierdut atâtea și atâtea vremuri sub acest soare rece și torid, calm sau neinteresat de ceea ce vede cu razele lui angelice sau demonice în funcție de visul pe care-l visa acest nehotărât, visător dar și lipsit de sens: OM!

Acest Om care nu va putea înțelege de ce Soarele mai are puterea să strălucescă dacă totul este deșertăciune, cum nu va putea înțelege de ce are și Soarele vârstă,

precum are și Universul cu toate galaxiile sale infinite, sau stelele sale fără de număr.

Nu va putea înțelege de ce toate acestea mor, de ce toate acestea vor fi într-o zi praf stelar și mai mult decât atât vor fi Neant și Aneant, vor fi nimicul deșertăciunii deșertăciunilor în deșertăciune.

Iar Omul se va întreba: Dar cel puțin să fi fost Blestem!?

Nu, nici măcar atâta nu pot fi.

Iarăși se va întreba: Să fie rugă sau credință!?

Și iarăși se va întoarce cu fața spre biserică, dar de data aceasta nu va mai căuta biserica în exteriorul său ci numai în interiorul său, găsind-o doar în Sinele Sacru, unde îl aștepta de atâta amar de vreme înfruntând vremurile, când Omul se înfrunta pe el.

Iar Omul va striga disperat Sinelui Sacru al său: De ce toate acestea? De ce deșertăciunea?

Abia atunci Sinele Sacru îi va răspunde: Pentru Tine! Toate pentru Tine Omule!

Pentru Mine? Va răspunde Omul Sinelui său Sacru.

Da Omule! Da Omule, Da Omule, îi va repeta la infinit Sinele Sacru!

Abia atunci Omul își va ridica fruntea către astrul vieții care a mângâiat cu razele sale atâtea și atâtea milenii de frustrare și angoasă de absurd și singurătate, de neputință și suferință. Va saluta Soarele și stelele și tot ceea ce-l înconjoară știind că acestea toate sunt deșertăciune a deșertăciunilor.

Deșertăciune a deșertăciunilor care-i va da sens Omului!

Această deșertăciune a deșertăciunilor îi va spune Omului că visează cu adevărat propria sa Iluzie a Vieții, că în sfârșit a aflat sensul!

Iar sensul Omului în acest vis al Iluziei Vieții sale este să se împlinească Omul, să știe că nu este nici pe departe mai neînsemnat față de Soare sau față de stele, să

știe că și astrul vieții precum și toate stelele Universului nesfârșit vor fi în cele din urmă același praf stelar la fel ca și Omul, că nici unele nu-i sunt superioare Lui.

Va ști că divinul din El a înfrânt întregul Univers dându-i un sens, acela de a fi o ființă care acceptă deșertăciunea, și tocmai prin această acceptare devine o ființă divină, care nu mai este inferioară Universului ci egală cu acesta, fiindcă în același praf stelar al Iluzei se vor pierde și aștrii galaxiilor precum se va pierde și Omul!

Aceasta va fi adevărata ființă umană sacerdotală care va privi în depărtarea spațiilor Universului cum timpii de miliarde și miliarde de ani, cu mult mai mult decât timpii cât a fost înrobuit Omul, se surpă către el stingând încetul cu încetul luminițele în care mai pâlpâie viața unei anume stele, ce poate fi oricând steaua Destinului său.

Prin deșertăciunea propriului său Univers, Omul își va găsi adevăratul său sens, acela de a fi egal cu Universul, de a nu fi el cel ingenuncheat și supus legiților acestuia.

Prin deșertăciune, Omul se va simți mai puternic fiindcă va realiza că nu este singur în această deșertăciune. Că nu este dator nici unei divinități și că este la fel de puternic precum orice divinitate în această deșertăciune.

Atunci deșertăciunea îi va deveni Omului biserică și scut, frumusețe și împlinire.

Abia atunci când Omul Sinelui Sacru se va uita uluit la cât de îngrozitor ar fi fost Destinul lui și al Omenirii în lipsa deșertăciunii, va afla că nimic nu poate fi cu adevărat cunoscut, că unica cunoaștere adevărată este să ști că totul e necunoaștere.

Ar fi fost poate adevărata crimă a divinității lipsa deșertăciunii, fiindcă deșertăciunea este cel mai de preț bun al Omului, tocmai fiindcă este sensul său, adevărata sa cale!

Ce s-ar fi întâmplat dacă această Cale ar fi dus către orice altceva și nu către deșertăciune?

Ce s-ar fi întâmplat dacă această Cale, acest sens al Omului ar fi bătut la o anumită ușă a Destinului, pe adresa căreia nu mai scria: Deșertăciune?

Omul nu ar mai fi fost liber, ci sclavul propriului său sens etern. Omul ar fi fost dominat de divinitatea sensului său fiindcă orice sens al Omului duce către divinitatea sa în cele din urmă.

În acel caz Omul era condamnat să fie etern un rob.

Tocmai deșertăciunea aceasta a deșertăciunilor care este visul Omului, Iluzia Vieții sale, este aceea care îi dă în cele din urmă Omului Libertatea de Sine prin faptul că poate fi comparat cu absolut orice astru, cu absolut orice se află în acest Univers, chiar și cu Universul, fiindcă toate se nasc și mor, toate vor fi praf și mai încolo Neant și Aneant cât alte și alte elemente, toate sunt o mare deșertăciune, nu doar Iluzia Vieții pe care o trăiește Omul pe acest Pământ.

Faptul că Omul nu este singur, că este solidar cu întregul său Univers chiar și prin deșertăciune, înseamnă un lucru major, înseamnă adevăratul sens al existenței lui, acela de a nu fi singur, de a fi un întreg Univers.

Sensul existenței Omului este acela de a nu fi singur chiar dacă este solidar cu Universul în deșertăciune.

Astfel sensul existenței Omului este deșertăciunea tuturor nu numai a propriei lui existențe.

Acest a tuturor implică Universul, cu toate galaxiile sale, cu toți aștrii lui măreți, Univers care nu ar fi existat niciodată dacă nu ar fi fost Cunoscut de către Om, fiindcă dacă acest Univers sau absolut oricare Univers nu este cunoscut, el nu poate exista, fiindcă există atât timp cât noi îl cunoaștem.

Înainte de a ne naște știam noi ceva despre existența acestui Univers? Cel puțin acum în această viață nu știm ce anume știam despre acest Univers, precum nu știm ce anume cunoșc despre acest Univers cei decedați.

Tot ce putem face este să fabulăm la gândul vieților de apoi sau la cele de dinainte. Chiar dacă și eu personal

cred în vieți de dinainte cât și în cele de apoi, nu pot susține cu exactitate dacă sufletul meu cât și sufletele celorlalți văd același Univers pe care-l vedem noi aici. Chiar și faptul că într-o astfel de Cunoaștere ar interveni anumite distonanțe, Universul respectiv s-ar schimba, s-ar modela după distonanțele respective.

Fiecare Univers devine existent în funcție de Cunoașterea care îl reflectă și nicidecum în lipsa acesteia.

Este cât se poate de adevărat că strămoșii noștri au văzut și înainte de a ne naște noi acest Univers și de aceea considerăm că Universul există indiferent de existența noastră.

Este o Iluzie la fel de mare precum este Iluzia Vieții noastre cu întregul nostru Univers, fiindcă și strămoșii noștri vedeau lumea prin intermediul acestor simțuri pe care le avem și noi, erau și aceștia Oameni, făceau parte din rasa umană.

Pentru membrii unui trib de exemplu Universul lor ține până acolo unde se află hotarele lor despre cunoașterea acestei lumi.

Dacă aceste hotare sunt foarte restrânse, lumea va fi mult mai restrânsă și invers. Pentru un animal cu siguranță Universul nostru va arăta total diferit, chiar dacă noi credem că și acesta vede aceleași imagini la fel ca și noi.

Este adevărat că noi în Iluzia Vieții noastre suntem conștienți că animalul vede aceleași imagini, doar că le va interpreta diferit, în funcție de nivelul lui de competență, fapt care va duce la zugrăvirea unui Univers diferit.

La fel ca și în cazul Oamenilor, care gândesc pe baza unui Coeficient Logic 2, aceștia nu pot concepe o lume unde ființele gândesc și concep un Univers pe baza unui Coeficient Logic superior celui al Omului.

Acea lume, cât și Universul care va include la rândul său lumea respectivă, va fi totalmente diferit față de cel care reflectă și include lumea noastră.

Atunci sensul existenței Omului în această lume care pentru noi este deșertăciune a deșertăciunilor, pentru o altfel de gândire ce ar aparține unui altfel de Coeficient Logic poate fi cu totul altceva.

~ 11 ~

Pentru Om deșertăciunea deșertăciunilor reprezintă mai înainte de toate solidaritate alături de propriul său Univers, iar această solidaritate este salvarea Omului, porțița prin care se va învinge în cele din urmă pe sine pentru a învinge odată cu această victorie întregul Univers ce va deveni o simplă anexă a propriului său Sine Sacru.

Atunci unde și cui se va mai ruga Omul?

Dar de ce trebuie acesta să se roage?

Ce anume l-a determinat pe Om să acceadă la rugăciune? Teama? Angoasa? Nefericirea? Durerea?

Din toate acestea câte puțin ce însemna foarte mult.

Dar atunci când Omul își va fi descoperit Sinele Sacru, va fi un Om puternic, lipsit de teamă, angoasă, durere, neliniște.

Este adevărat, dar Omul tocmai atunci se va ruga mai mult ca niciodată.

De ce?

Tocmai fiindcă va fi mai puternic ca niciodată fiind solidar cu Universul, cu divinitatea din care face parte. Întocmai solidaritatea cu acestea îl va determina să se roage propriei sale deșertăciuni salvatoare!

Să se roage Sinelui Sacru al Său, ca niciodată să nu uite de existența acestei deșertăciuni a deșertăciunilor salvatoare, care îl va duce în Paradisul pierdut al propriilor sale gânduri.

Ruga nu va fi nimic altceva decât solidaritatea Omului prin deșertăciune!

Iar deșertăciunea va fi această rugă care nu-L va părăsi niciodată pe Om!

Va fi, a fost și este Destinul Omului!

Dacă Omul nu s-ar ruga chiar și la nivelul de subconștient și-ar pierde deșertăciunea de sine aceea care-I va da libertatea Sinelui Său Sacru.

Ruga este simbolul deșertăciunii și nicidecum al prosternării în fața unei sau altei divinități, fiindcă prin rugă, și doar prin rugă Omul devine solidar cu divinitatea.

Odată ce Omul devine solidar cu Divinitatea cu Universul devine astfel Liber, fiindcă la baza acestei solidarități se află deșertăciunea deșertăciunilor! Devine Liber întocmai prin Deșertăciune, fiindcă toate sunt deșertăciune, întregul Univers și întreaga Divinitate a Omului!

Până a înțelege toate acestea Omenirea va trece prin suferințe greu de imaginat. Vor mai fi multe războaie din ce în ce mai nimicitoare, cu multe victime ucise în cele mai barbare feluri cu putință, și aceasta pentru ca unii să poată domina această lume, prin foc și sabie iar alții să rămână sclavii săi.

Omenirea va trece prin perioade cu noi și noi boli necruțătoare datorită unor viruși care în marea lor majoritate vor fi născuți în tot felul de laboratoare militare de genetică. Viruși care vor mai face un mare număr de morți aducând noi și noi suferințe.

Hărțile politice și administrative vor fi mereu într-o continuă schimbare, ca urmare a morților, ocupațiilor de tot felul.

Războaiele vor fi din ce în ce mai perfide, vor trece de la câmpul clasic de luptă în spatele sistemelor informatice ce vor contabiliza noi și noi baze care se vor construi sau se construiesc în secret, baze unde se vor afla rachete cu raze de distugere din ce în ce mai mari.

Toate acestea fac parte din viitorul dar și din prezentul omenirii, întocmai fiindcă fiecare națiune nu vrea

să fie călcată în picioare de către cei care vor să țină frâiele Omenirii ducând-o pe aceasta în mizerie din ce în ce mai pronunțată.

Într-o lume unde unii nu mai știu ce să facă cu atâta lux și avere mulți Oameni mor de foame sau dorm pe străzi, unii chiar pe treptele bisericilor care le promet o viață mai bună în ceruri, omițând să spună că cea pământească ar putea fi îmbunătățită dacă tocmai ele bisericile, nu ar susține ordinea mondială atât de nedreaptă, care în prezent face atât de multe victime.

~ 12 ~

Am fost mereu adevăratul susținător al mondializării, al unei religii mondiale care să arate Omului mai mult adevăr despre această lume, care să fie mai apropiată de Om.

O religie unde adevărata divinitate să fie Omul și nu ceea ce este străin acestuia.

Am spus de nenumărate ori că doar o religie mondială poate aduce cu adevărat pacea pe Pământ fiindcă o religie mondială ar fi în primul rând o libertate mondială..

Chiar și în cazul societății Sinelui Sacru sau al societății spiritualiste, cum văd omenirea viitorului, Omul va fi și va rămâne un etern Religios, fiindcă întreaga sa existență se va axa pe Ruga solidarității sale cu Divinitatea și Universul din Sine și exteriorul său, solidaritate datorată Deșertăciunii, la care sunt supuse toate acestea.

Dacă omul este o deșertăciune și divinitatea sa va fi aceeași deșertăciune.

Ruga Omului va deveni religia Sa!

Iar religia Omului va avea ca subiect principal deșertăciunea și nicidecum Divinitatea, fiindcă Toate câte sunt și Toate câte nu sunt, se datorează acestei

Deșertăciuni, chiar și Divinitatea care este, chiar și Divinitatea care Nu este, chiar și Universul, fiindcă Toate acestea sunt știute de Om, fiindcă dacă nu ar fi știute nici una dintre acestea nu ar exista!

Astfel Omul va fi și va rămâne mereu o ființă religioasă, iar dacă va încerca să alunge partea religioasă din Sinele Său nu va face nimic altceva decât să se alunge pe El din propriul Său Sine, cum de altfel este alungat acum când caută și vede religia în exteriorul Său.

Cum poate un astfel de Om să fie alungat din propriul Său Sine într-o lume plină de biserici, unde sunt clanuri și clanuri, tagme și tagme de sacerdoți, vraci, guru, preoți, pastori, rabini, muftii alți și alți reprezentanți ai cultelor? Aceștia nu arată devotamentul Omului față de religie, nu slujesc religia?

Ceea ce slujesc azi oamenii nu este o religie a omului care să-L identifice pe Om cu propria sa Divinitate ci o religie care îl identifică pe Om ca fiind sclavul unei Divinități externe, de parcă nu Omul ar fi cel care Cunoaște această lume ci Divinitatea externă.

Să presupunem că Divinitatea externă ar Cunoaște această lume care ar fi independentă de existența efemeră a Omului.

Atunci de ce această lume dispare odată cu Omul? Fiindcă este lumea Lui.

Lumea dinozaurilor exista și când nu era Omul, avem relicve din acele vremuri. Cine a visat lumea dinozaurilor?

Tot Omul actual, abia atunci când a descoperit-o fiindcă dinozaurii au văzut-o cu totul altfel decum o vede Omul, și chiar dacă ar fi fost Omul atunci tot ar fi văzut-o dinozaurii altfel, cum altfel văd lumea animalele sau păsările, peștii sau reptilele.

Nici un Univers nu poate fi independent față de Om și nu poate fi creat în afara Omului atât timp cât este Cunoscut de Om!

În momentul când un Univers devine Cunoscut el devine Creat!

Dacă Omul cunoaște Iluzia atunci toate Universele cunoscute de Om sunt Iluzii, fiindcă Omul Cunoaște Iluzia Vieții sale și nicidecum Adevărul Absolut, Omul Creează nașterea Universelor odată Cunoscute de el, dar ale Universelor Iluzorii și nicidecum a celor care formează sau fac parte din Amprenta Dumnezeului Nostru care este Factorul Creator și Unic Întâmplător, care ne sunt necunoscute și poate de aceea Răul este necesar la fel ca și Binlele, chiar dacă nu pentru Universele iluzorii ci pentru cele reale ale amprenteii Dumnezeului nostru.

De aceea Omul creează propriile sale Universe atunci când le Cunoaște pe acestea, iar aceste Universe nu pot fi niciodată dinaintea Omului fiindcă ele sunt doar niște simple imagini ale deșertăciunii deșertăciunilor care va întregi setea de solidaritate a Omului cu Nesfârșitul, Absolutul și Plenitudinea sa prăfuită de atât de multă pulbere stelară a propriei sale Imagini Iluzorii a Vieții.

A spune că Dumnezeul Omului este independent de Om este o născocire, fiindcă acest Dumnezeu este un Dumnezeu al Iluziei Vieții Omului fiindcă nu poate fi altfel, fiindcă doar astfel poate fi determinat și recunoscut de către Om, fiindcă acest Dumnezeu doar astfel poate să existe.

A spune că Factorul Creator și Unic Întâmplător, Cuvântul Matrice al Iubirii este un Dumnezeu al Omului o putem face doar prin extrapolare, prin abstracție, retrăgând Omul din acest periplu al propriului său Destin imaginar, fiindcă Factorul Creator și Unic Întâmplător este atributul Cuvântului Matrice al Creației și determină Imaginea Cunoașterii, este străin existenței chiar dacă el o determină.

Este străin și se află în exteriorul existenței fiindcă Existența devine doar o simplă Personalizare din infinitatea de alte Personalizări a Persoanei, iar existența la fel ca și alte Personalizări asemeni ei, are o infinitate de opuși, iar

Factorul Nostu Creator care este Iubire, determină Întreaga această infinitate de opuși ai Existenței, întregind astfel lumile infinite ale Cunoașterii, lumi ale Imaginii, lumi ale reflectării, lumi cu DESTIN!

Toate acestea sunt Imaginea Cunoașterii, Imaginea Cuvântului Matrice al Cunoașterii în care se reflectă Cuvântul Matrice al Iubirii și nicidecum Cuvântul Matrice al Cunoașterii în Sine, fiindcă acesta este definitivat de Adevărul Absolut iar Adevărul Absolut este tocmai Necunoașterea, deci adevărata față a Cunoașterii este Necunoașterea ce este Oglinda în care se oglindește Iubirea, și nicidecum Imaginea Iubirii în această Oglindă a Cunoașterii.

Oglinda în Sine este Necunoașterea definită astfel de către Adevărul Absolut, pe când Imaginea dată de reflectarea Cuvântului Matrice al Iubirii în această Oglindă care este Sinele Cuvântului Matrice al Cunoașterii, reprezintă Imaginea lumilor noastre, a lumilor cu Destin unde nici unele nu sunt Cunoaștere ci Imagine a Iubirii în Cunoaștere.

Astfel atunci când Omul Cunoaște un nou și nou Univers el realizează o Imagine a Iubirii sale față de oglinda Cunoașterii, o Imagine a iubirii sale pe care o raportează la această Oglindă a Cunoașterii care în sinele său este tocmai Necunoașterea.

Atunci când am afirmat despre atributul Cuvântului Matrice al Creației care este Iubirea ce devine Amprenta care va defini Cuvântul Matrice al Cunoașterii am făcut-o fiindcă Cunoașterea devine Cunoaștere abia atunci când devine Imaginea unei Oglinzi, iar Oglinda de față este Necunoașterea.

Ca să poată deveni o astfel de Imagine era necesară reflectarea unui alt Cuvânt Matrice în Oglinda sa.

De fapt atributul Cuvântului Matrice al Creației constă într-o Oglindă ce devine Cunoaștere abia atunci

când un alt atribut, acela al Iubirii se va reflecta în această Oglindă a Cunoașterii care e Necunoașterea.

Prin urmare Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător se află atât înainte de Cunoaștere cât și după aceasta cu întregul său Cuvânt Matrice al iubirii, întrucât Factorul Nostru Creator este tocmai Imaginea reflectată în Oglindă, aceasta este Amprenta sa, Amprenta Iubirii.

Cum am mai spus de atâtea ori, noi aceste suflete ale acestei lumi suntem Iubire, cumt tot ceea ce simte și trăiește în această lume cât și în toate celelalte lumi cunoscute sau necunoscute de către noi sunt Iubire, tocmai fiindcă Dumnezeu Nostru Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător este Iubire.

~ 13 ~

Ce alte explicații ar mai putea fi aduse asupra faptului că Dumnezeu Nostru este Iubire, că Noi suntem Iubire și că aceasta face parte din noi fiind la fel de divini ca și Iubirea ca și Dumnezeu?

Una dintre aceste explicații este aceea că până și în cadrul conștiinței noastre, cum am mai spus, se află alături de cognitivul și volitivul atât de false, Iubirea, afectivitatea, reprezentată prin afectiv.

De aceea Amprenta lăsată în Oglinda Cunoașterii care se reflectă determinând lumea Cunoașterii nu poate fi Creație, ci un atribut al acesteia, care este Iubirea.

Tocmai fiindcă întreaga lume există prin noi și raportată la noi, Oamenii, aceste fărâme de divinitate. Și atunci dacă tot ce avem noi în noi nu este decât Iubire, iar lumea noastră este Imaginea Iubirii care primește Destin, atunci ce anume poate fi acea Amprentă ce devine atribut al Creației, decât Iubire?

Bineînțeles că nu poate fi nimic altceva.

Și cu toate acestea de ce Iubirea din noi dispare după o lună, un an sau o perioadă, față de o persoană față de care suntem îndrăgostiți de exemplu.

De ce această Iubire nu ține o veșnicie decât în cărți sau romane cu miros de trandafiri și eternitate?

Toate aceste se întâmplă tocmai fiindcă Omul este Iubire iar dacă are loc cu adevărat o mare Iubire între două suflete aceasta nu moare niciodată ci se transformă în sfințenie cea mai superioară treaptă pe care noi o putem discerne a Iubirii.

Sfințenia nu mai este acea Iubire înflăcărată de început și nici neliniștea tulburătoare a așteptărilor lungi sau a plimbărilor sub clar de lună, ci este acea formă superioară a prieteniei care de data aceasta primește cu adevărat un aspect etern, al înțelegerii, al acceptării sacrificiului de sine pentru prietenie, înțelegere dar și complementaritate.

Sfințenia este atunci când cele două suflete față de care se realizează acest fenomen devin complementare, devin unul singur.

Când cele două devin Una, când unitatea nu mai poate fi destructibilă atunci Iubirea primește conotație de sfințenie.

Sfințenia este și pioșenie dar și credință, este împlinire dar și sacrificiu de sine, fiindcă sfințenia le cere pe toate acestea.

Credința este o caracteristică a sfințeniei, și de aceea este oarbă la multe din raționalizările cotidianului.

De aceea credința popoarelor este și devine parte complementară din acestea iar argumentul suprem pentru care religia va exista în Om atâta timp cât va fi Omul este că, atâta timp cât va fi Omul acesta va Iubi, tocmai fiindcă acesta este Iubire, iar cea mai superioară formă a Iubirii cunoscută de Om este întocmai sfințenia, care are ca primă caracteristică a sa credința.

Ce este sfânt pentru Noi Oamenii acum?

Ce putem Iubi noi cel mai mult în acest prim secol al celui de-al treilea mileniu, în acești primi ani ai celui de-al treilea mileniu decât imagini ale răstignirii unui Om pe cruce, al Fiului unui Om.

De ce Iubim atât de mult această Imagine cu Destin atât de crud și nu alte și alte Imagini?

Pentru faptul că noi Oamenii ne identificăm perfect cu acel Destin crud, devenim complementari cu el și astfel acel Destin face parte din viața și existența noastră ca un Tot unitar cu noi înșine care suntem la fel de agresiv sacrificați pe altarul Iubirii acestei lumi care în Sinele ei este Iubire!

De aceea noi Oamenii credem în biserica acelei Imagini cu Destin crud, ne închinăm ei și ne rugăm fiindcă Imaginea este sfântă pentru sufletele noastre, care se simt la fel de sacrificate pe o imensă cruce a Destinului propriu al fiecăruia.

Ce trebuie să facem? Să schimbăm imaginea crucificată a Cristului sau să ne schimbăm pe noi pentru a schimba Imaginea crucificată?

Cu toții vrem să nu mai avem acest Destin crud al propriei noastre existențe unde lumea Iubirii este o lume a crimelor, ticăloșiilor și hoțiilor de tot felul.

Cum le putem alunga pe aceste mizării din lumea noastră fără să ne alungăm și pe noi din această lume?

O lume atât de tristă în care cu durere o spun, cea mai superioară formă a Iubirii care este Sfințenia reprezintă un Crist răstignit pe lemnul unei cruci, însetat și batjocorit care primește oțet pentru a-și alina setea.

Acest Crist suntem Noi acum, acest Crist este Omul actual și Omul secolelor trecute care și-a pierdut Sinele Sacru în negurile propriei sale istorii.

Acest Crist va trebui înlocuit din noi din fiecare, dar nu forțat și nici ca în locul său să punem altceva. Nu!

În locul acestui Crist va trebui mereu să rămână un loc gol, pentru a ne aminti etern de unde am plecat, pentru a ști unde poate duce pierderea Sinelui Sacru.

Pentru a ști că până și cea mai superioară formă a Iubirii care este Sfințenia poate deveni însângerată și plină de suferință, că și această însângereare poate naște credință și sacrificiile necesare îndeplinirii la bun sfârșit a acestei credințe.

Care va fi viitorul religios al Omului?

Cu certitudine bisericile vor dispărea și în locul Cristului însângerat și chinuit va apărea un Om fericit și plin de viață care va înțelege că această lume nu trebuie să rămână o lume a Cristului răstignit sub nici o formă fiindcă acel Crist este Imaginea Omului chinuit și lipsit de speranță care primește oțet atunci când îi este sete și piroane în mâini atunci când vrea dreptate și bunătate, când nu vrea să fie un spus.

Ce perfidă poate fi natura Umană uneori atunci când este canalizată către Rău, tocmai această Imagine a Cristului care de fapt este Imaginea Omului cu Destin.

Imaginea Omului chinuit este luată și reprodusă în cel mai spurcat mod politicianist de către instituțiile bisericești, iar tocmai prin această Imagine, storc bani dar și o parte din sufletele oamenilor pentru a fi convertite la o credință care nu mai face parte din cea mai superioară formă a Iubirii Omului, la o credință a supunerii față de tagme, instituții și ierarhii oficiale, guvernamentale sau de orice altă natură ocultă.

Biserica a furat Imaginea a Cristului Răstignit, care este Imaginea sfințeniei Omului, fiindcă a dorit această Imagine tocmai pentru faptul că Omul s-a regăsit pe Sine în ea.

Atât de mult s-a regăsit și biserica pe Sine în această Imagine încât aceasta a atins cota superioară de Iubire a Omului aceea a sfințeniei.

Atunci ar fi putut deveni un moment prielnic de a regăsire a Omului cu Sinele Său Sacru, dacă această Imagine nu ar fi fost furată Omului de către biserică și instituționalizată ca atare, devenind în cele din urmă Imaginea care va înrobi Omul.

Este deajuns să ne aruncăm privirea asupra Evului Mediu, asupra Inchiziției dar și asupra societăților ultrareligioase care prin fanatismul lor, tot ceea ce nu este în acordul lor devine dușman și trebuie înlăturat.

Fapt care duce la amplificarea Răului de tip dictatorial, la cele mai monstruoase Imagini care pot fi reflectate în Oglinda Cunoașterii de această lume cu Destin.

Odată ce această lume are un Destin înseamnă că toate au avut loc doar o singură dată înainte de a fi lumea noastră în amprenta Factorului Nostru Creator, iar toate câte le vedem noi au mai fost înainte de noi, cu excepția că s-au „produs” totodată în aceeași Întâmplare Întâmplătoare, pe când în lumea noastră cu Destin se produc în cadrul unor succesiuni de Întâmplări Neîntâmplătoare.

Este o mare diferență totuși, fiindcă determină o frontieră între Iluzie respectiv Imaginea acestei Iluzii și Amprenta care s-a lăsat reflectată în Oglinda Cunoașterii.

Această diferență care acceptă succesiunea evenimentială a Întâmplărilor Neîntâmplătoare ce determină Destinul fiindcă sunt predestinate de Unica Întâmplare Întâmplătoare care este Factorul Nostru Creator ce are rol de Amprentă, această diferență ne face să avem o viziune de Liber Arbitru asupra lumii, fiindcă credem noi la modul Iluzoriu, toate Întâmplările Neîntâmplătoare pot fi influențate de Întâmplările precedente, fapt cât se poate de greșit, întrucât toate acestea sunt Întâmplări Neîntâmplătoare .

Dacă Liberul Arbitru nu există oare putem noi influența din alt punct de vedere în mod indirect o anumită desfășurare evenimentială care se produce iluzoriu în lumea noastră?

Cum de altfel am putea influența evoluția socială sau am putea grăbi revenirea Omului la Sinele Sacru?

Noi Oamenii nu putem influența cu nimic mersul viitor al lumii fiindcă toate câte sunt „scrise” să se întâmple se vor întâmpla fiindcă toate aceste întâmplări Neîntâmplătoare sunt succesiuni ale Întâmplării Întâmplătoare și Unice. Odată ce Totul este scris cum s-ar spune la modul figurat Noi nu putem să ne împotrivim Destinului, și nici să acționăm într-un fel sau altul.

Chiar dacă noi încercăm să ne schimbăm Iluzia Vieții noastre ea se va schimba doar în funcție de Destinul la care se supune și nicidecum la alte și alte acțiuni Iluzorii de ale noastre. Cu toate acestea faptul că Omul începe să se trezească din amorțeala milenară prin care a trecut, începe să nu se mai accepte Cristul însângerat, torturat pe lemnul crucii propriului său Destin inefabil, înseamnă un semn bun pe care-l aduce Destinul Omului și NU Omul.!

Repet: Nu Omul!, fiindcă Omul nu are nimic de spus asupra propriului său Destin fiindcă la fel cum istoria trecutului uman este scrisă iar acea carte nu mai poate fi schimbată la fel și viitorul care va face parte din istorie este scris și nici cartea acestuia nu mai poate fi schimbată.

Unicul mod liber dat Omului pentru a putea acționa asupra Destinului Său este de a iubi. Omul poate și are capacitatea să iubească sau să urască.

Omul posedând Iubire posedă Sfințenie și Credință devenind Religios.

Tot ceea ce este Sfânt primește alte și alte conotații în cadrul devenirii istorice. Termenul de devenire am mai spus că este impropriu într-o lume cu Destin, dar acest termen devine cel mai apropiat pentru ceea ce vreau să expim acum.

Sfinții sunt cei care primesc puteri supranaturale de la Om. Aceștia pot face Bine sau pot **interveni** în Destinul Uman.

Să fie posibilă o intervenție a sfinților, față de o intervenție a Omului asupra Destinului?

Este sfântul definit de către Om ca o treaptă superioară a Iubirii acestui Om capabil de a poseda cu adevărat un Liber Arbitru?

Pentru a răspunde la o atare întrebare va trebui mai înainte de toate să definim mai în amănunt noțiunea ca atare de sfânt.

Se cunoaște foarte bine de către toți ce anume sunt sfinții în cadrul diferitelor mitologii populare, dar ce anume sunt sfinții în cadrul Coaxialismului?

Sfinții sunt o formă superioară a Iubirii dată de către Om acestora, care nu sunt altceva decât o Imagine a Omului, un alter ego al acestuia, dar tocmai datorită Sfințeniei care este forma superioară a Iubirii, sfinții primesc anumite însușiri supranaturale prin intermediul cărora ar putea acționa asupra Destinului planetar.

Odată ce Omul este o Imagine prin Imaginea propriului său Destin, Sfinții devin o Imagine a Imaginii, acestui Destin, deci se identifică cu Creatorul Imaginii, cu Cel care poate surprinde Imaginea Destinului din exteriorul său fiind capabil să intervină asupra Destinului care este Imaginea ce se succede la infinit a Întâmplării Întâmplătoare Unice.

Creatorul chiar dacă poate interveni asupra Imaginii Destinului nu o va face niciodată fiindcă ar deveni o Întâmplare Neîntâmplătoare și ar dispărea definitiv.

Sfinții fac parte din această Întâmplare Întâmplătoare Unică, față de Om care este doar o simplă Imagine oglindită în Oglinda Cunoașterii acestei Întâmplări Întâmplătoare. Astfel prin Sfințenie, deci Iubire Omul poate privi dincolo de El și acționa în consecință.

Ce anume le mai dă această formă superioară a Iubirii care este Sfințenia?

Puritate, Putere, Strălucire, dar și Bunătate.

De ce bunătate fiindcă Omul este Bun cu el în străfundul sufletului său.

Se Iubește și de aceea și sfinții Iubesc, ei nefiind altceva decât o formă de perfecțiune a fărâmei de iubire, de divinitate din Om.

Sfinții primesc astfel calități care-i sunt interzise Omului, iar aceste calități se datorează tocmai faptului că Omul poate Iubi iar cea mai superioară formă a Iubirii este Sfințenia.

Ce este Destinul decât o Imagine a Amprentei Factorului Nostriu Creator care este Iubire.

Prin Iubire, Omul se apropie din ce în ce mai mult de Imaginea Destinului care se transformă astfel în Sfințenie pentru Om.

Sfințenia devine cea mai plauzibilă și apropiată Imagine a Destinului, iar Sfințenia este în mod de necrezut tocmai aceea care este rugată să intervină asupra Destinului.

Cine altul este rugat să intervină asupra Destinului decât tocmai Destinul care primește astfel conotația de Sfințenie prin Iubirea Omului, fiind Imaginea Iubirii reflectată în Oglinda Infinită a Cunoașterii.

Cine anume este Omul?

Oare nu este o fărmă din această Imagine a Iubirii care este Destin?

Deci Omul este Iubire sau Imagine a Iubirii?

Omul este Iubire fiindcă Imaginea Iubirii este Destinul Omului.

Este o diferență dintre Om și Destinul său?

Nu există nici o astfel de diferență.

Atunci Omul este atât Iubire cât și Imagine a acestei iubiri în această lume.

Iubind, Omul devine sfânt și astfel devine Destin!

Iubind, Omul acționează asupra sa, acționând asupra Imaginii proprii sale Iubiri cu Sfințenie și mai apoi asupra Destinului care este Imaginea Iubirii acestei lumi.

Astfel și numai astfel Destinul poate fi schimbat prin faptul de a i se Cunoaște de către Om cât mai mult din Imaginea sa, care rămâne neschimbată, iar aceasta este Sfântă.

Imaginea Destinului este Sfântă, fiindcă este forma cea mai superioară a Iubirii.

Privind Sfîntenia omului privim Destinul acestuia.

Prin Sfîntenie Omul acționează asupra Destinului Întelegându-L, cunoscându-și mai bine Imaginea Sa, proiectată în această Lume.

Aceasta este unica acțiune pe care o poate face Omul asupra Destinului, să cunoască cât mai mult din Destin, dar numai și numai prin Sfîntenie.

Cine sunt Sfînții?

Sunt Oameni care au reușit să iubească mai mult decât alții, care au aflat într-o măsură mai mare sau mai mică Calea Sinelui Sacru, calea către Împlinirea spirituală.

Sunt Oameni care au ajuns să înțeleagă faptul că doar mergând pe calea Iubirii pot să înțeleagă cât mai mult din infinitatea Destinului.

Sunt Oameni care mai știu că tot ceea ce știu din infinitatea acelui Destin este mai puțin decât un element raportat la o infinitate de alte elemente.

Aceștia sunt Sfînții Oameni care astfel au reușit să deprindă faptul că Liberul Arbitru Nu constă nicidecum în schimbarea Destinului printr-o intervenție sau alta asupra sa, ci tocmai prin cunoașterea a noi și nebănuite Imagini ale acestui Destin care nu pot schimba lumea, Sinele acestei lumi, dar însă pot schimba Imaginea acestei lumi.

De aceea Omul trebuie să fie mereu o ființă religioasă care să iubească, să iubească atât de profund încât să devină Iubirea Sfîntenie în care să creadă, iar credința religie.

Omul nu va putea schimba prin nici o credință Destinul acestei lumi însă prin credință va putea vedea o altă lume chiar dacă lumea în ansamblul ei va rămîne

aceeași, tocmai fiindcă doar prin credință va cunoaște mai mult din Destin.

Câtă nevoie are Omul de Sfințenie.

Doar prin adevărata sfințenie Omul va schimba cu adevărat Imaginea lumii dar nu și lumea. Cum se poate acest lucru?

Una este să privești o lume cu sufletul mâhnit de tristețe, debusolat și tulburat de tot felul de frustrări și angoase, și alta este să privești aceeași lume plin de fericire, de împlinire și de optimism.

Oare nu sunt două lumi diferite chiar dacă ambele ipostaze se petrec în aceeași lume.

Nu este o diferență majoră în modul de a vedea Imaginea lumii, între un nenoricit și un împlinit? Ambii vor vedea diferit aceeași lume.

De aceea, nu Destinul poate fi schimbat ci modul cum este privit acesta de către Sinele Omului.

În această diferență constă așa zisul Liber Arbitru imaginar de altfel al Omului.

Calea fericirii omenirii constă în atributele supreme ale Iubirii care sunt: Sfințenia, Credința și Religia.

Mare atenție însă pentru a nu fi din nou denaturate prin tot felul de intervenții viclene care vor încerca din nou să le instituționalizeze pe acestea și odată cu aceasta să promulge un nou Păcat Originar!

DUMNEZEU

~1~

Acum mi-aș dori să-L gasesc pe Dumnezeu în ochii neantului și văd ca îmi este imposibil,și de aceea oricât de mult ți-aș iubi trupul dragostea mea cea mare,nu voi putea vedea niciodată în el pe cel care ne-a simțit astfel pentru a putea iubi și noi la rândul nostru.

Nu-L voi putea vedea pe Dumnezeu în trupul tău fiindcă acesta este neant și face parte din Iluzia Vieții noastre oricât de mult aș iubi și acest neant fiindcă ne-am născut în mare parte pentru a iubi și neantul care întregește frumusețea acestei lumi.

Oricât de frumos ar fi acest neant zăgărit de visul vițeii noastre niciodată nu ni-L va putea reda pe Dumnezeu în adevărata sa strălucire fiindcă contrar neantului Dumnezeu este strălucirea iubirii pe când neantul trupurilor noastre sunt umbra acestei străluciri sub care se ascund uneori clipele propriului nostru Destin să se răcorească la Soarele devenirii noastre pe acest tărâm cu nume de lume, unde fiecare zi are un viitor al ei îngropat etern în trecutul uitat de calendarele unde se joacă stelele pentru a reda noi și noi zodii ale destinelor care se vor naște sub mantia altor și altor priviri ce vor muri la fel de predestinat precum s-au născut.

Atunci de ce te ascunzi de noi Doamne după storiile trase de vreme ale neantului din trupurile noastre?

De ce nu ne lași să clădim sensul înțelesului la umbra ochilor tăi și nu ai neantului?

De ce vrei să înțelegem lumina care ne arde și nu pe aceea care ne purifică de focul arderii clipelor noastre,care

ne lasă să trăim plenitudinea iubirii pe care ne-ai dat-o drept suflare în noi ce-i care învățăm să privim suflarea neînțelegând că suntem orbi pentru aceasta.

Și atunci ce faci cu noi Doamne? Încotro e lumina Doamne?

Nu o vedem datorită întunericului gândurilor noastre despre frumusețea neantului, cum nici nu o putem simți de teama morții ce va ucide neantul țărânei din noi și-l va alunga departe de simțirea noastră, sau odată cu aceasta Doamne?

Dacă și simțirea va muri Doamne?

Ce va rămâne în ochii ei?

Doar nuntirea sa cu neantul?

Va avea privirea goală a neantului în locul iubirii bune care spunea cândva, dragostea mea cea mare sau alte și alte cuvinte prin care te înțelegea pe tine Doamne?

Da! Doamne, atunci ne rugam cel mai mult la Tine, atunci când ne priveam în ochii sufletelor noastre și înțelegeam ce divină poate fi simțirea știind că este mâna Ta Doamne pe care ne-o întinzi în acest întuneric al neantului pentru a Te simți și a ști că nu suntem singuri.

Atunci înțelegeam mai mult ca niciodată că ne rugam ambii îmbrățișându-ne și sărutându-ne în biserica iubirii noastre unde nu aveam nevoie de nici o rugă ci doar de simțire.

Abia acolo te simțeam cu adevărat alături de noi Doamne, știam că în toată această Iluzie a Vieții se află marele tău adevăr care este simțirea prin care freacă în fiecare din noi flacăra vieții ce pâlpăie în bătaia vântului cu nume de Destin.

Atunci Doamne ne auzeam inimile cum bat clipele neantului ce ne despart de adevărul Tău, știind că trăim clipa eternă a iubirii noastre care nu se va mai întoarce niciodată.

Clipa unui Destin care în loc să se așeze în genunchi în țărâna iluziilor acestei lumi a preferat să facă dragoste în

praful etern al deșertăciunii clădind istoria unei viitoare amintiri pentru Tine Doamne.

Abia atunci am înțeles Doamne că viața este o trecere peste un Destin care ne-a prins aici, încremenindu-ne în imaginea lui, de parcă ar fi fost o clipă eternă pe care am fi locuit-o alături de marea mea iubire, cu frumusețe, de lumină, de împlinire.

Dar ce trist Doamne fiindcă abia atunci când am aflat de toate acestea Destinul ne-a spus ca fiecare clipă oricât de eternă ar fi îi aparține numai lui în această lume.

Și astfel nu am putut să locuim în nici una dintre aceste clipe decât trecător la fel ca și această viață la fel de curgătoare în cascada propriilor sale aspirații și amintiri viitoare sau trecute ce se vor strivi în pulberea uitării dusă de vântul clipelor nelocuite de nimeni, și ne iubite de nimeni, mai puțin de tine dragostea mea cea mare.

Și praful acelor clipe se va ridica iarăși în țăriile noilor orizonturi ce vor aștepta venirea altor lumi.

Și poate că le vei șopti din nou Doamne simțindu-le sau poate că le vei sufla asemenea copiilor, baloanele de săpun care vor fi preluate de același vânt și duse din nou pe calea deșertăciunii în cazul că nu se vor sparge de spinii neantului neiertător cu baloanele de săpun ale lumilor ce-i conturbă liniștea sa încremenită cu strălucirea lor multicoloră și gălăgioasă.

Și în fiecare astfel de balon de săpun vor fi vieți și iubiri care se vor vrea eterne.

Și clipele vor fi la fel de eterne și la fel de neprimitoare în eternitatea lor fiind alungate de Destinul mereu și etern trecător cât timp va fi Timpul în împărăția propriilor sale simțiri unde eternitatea lui nu poate însemna altceva decât trecere.

Dumnezeul Omului este Cuvântul Matrice Iubire, pe când Dumnezeul Dumnezeului Omului este Tot ce definește Totul dar și Totul din Spatele Totului.

Dumnezeul Omului este doar o etapă a Dumnezeului Tot sau o parte din acesta.

Este o mare diferență între Dumnezeu Totului și Dumnezeu Omului, fiindcă Dumnezeu Totului a determinat Dumnezeu Omului, inclusiv, Iubirea care este sufletul Omului și parte din Dumnezeu său.

Dumnezeu reprezintă prima și ultima frontieră a nemărginirii doar pentru Om fiindcă nu pot exista astfel de frontiere.

Dumnezeu este deasupra Creației.

Dumnezeu nu este Creație! Și Creația este un Dumnezeu la rândul ei ca și fiecare Cuvânt Matrice în parte, pentru sufletele care fac parte din aceasta fiind suflete ale Creației precum noi suntem suflete ale Iubirii.

Dumnezeul Omului conștientizează imaginea Creației reflectată în oglinda Cunoașterii, și de aceea și noi care avem suflet din Dumnezeu Omului conștientizăm la fel, imaginea Creației reflectată în oglinda Cunoașterii.

Dumnezeul Totului este dinaintea Creației doar raportat la Om fiindcă nu poate gândi decât prin termenii Coeficientului Logic doi, adică prin „dinainte” cât și prin „dinapoi”, fiindcă în realitatea definită de Adevărul Absolut nu poate exista nici înainte de Creație și nici după aceasta fiindcă ambele variante au o infinitate de opuși la rândul lor și toți acești opuși se pierd într-unul singur, în Tot!

Dumnezeu definește „Continuumul Infinit” dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Dumnezeu este Cauza ce nu poate fi dar și Efectul care se pierde în propria Sa Cauză!

Dumnezeu Nu va întregi doar Formele Intangibile caracterizate prin Funcția Asimptotică deoarece cele două drepte ale acestei funcții, sunt de fapt cei doi Coeficienți Logici prin care înțelegem noi lumea ce nu se unesc niciodată chiar dacă se vor apropia la infinit.

Acestea sunt modul prin care percepem noi Formele Intangibile aflate dincolo de orice tangențiabilitate cauzată de vre-o anume finitate.

Astfel Dumnezeu va întregi alături de Formele Intangibile aflate dincolo de „Continuumul Infinit”, și pe acest „Continuum Infinit” dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, cât inclusiv, un alt Tot infinit dar și opozabil la infinit al acestor noțiuni.

Dumnezeu poate fi definit astfel de către Om ca având următoarea devenire.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale devine Reper al „Continuumului Infinit”, tocmai pentru ca acesta să rămână etern „Continuu”. De aceea va trebui mai înainte de toate să considere “Continuumul Infinit” la rândul ei, drept Reper Infinit al Expresiei Unice al Conștiinței Pure Universale, devenind astfel Reper Infinit Întreg al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Acest Reper Infinit Întreg de fapt definește o Infinitate-Finită, prin Infinit (Infinitate) și prin Întreg (Finitate).

Partea Finității din cadrul „Continuumului Infinit” va fi un nou Cuvânt-Matrice, care se va Structuraliza în cadrul acestuia devenind prin Nedefinire din Întreg, o diversitate în diversitate, care va fi preluată de Funcția Asimptotică pentru a se putea relua ciclul respectiv.

Funcția Asimptotică este determinată de către Formele Intangibile aflate “dincolo” de acest “Continuum Infinit”.

De aceea Dumnezeu le va include în Sinele Său pe toate acestea.

Faptul că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale formată din totalitatea Cuvintelor Matrici devine un Reper față de “Continuumul Infinit” dar și “Continuumul Infinit” devine un Reper față de aceasta se datorează Formelor Intangibile responsabile de Funcția Asimptotică, care definește calitatea de Reper prin

reflectarea infinității în cadrul său, reflectare care determină prin intermediul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, tangențiabilitatea datorată modului de a “înțelege” “Continuumul Infinit” ca fiind structuralizat atât pe infinitate cât și pe finitate.

Cu toate acestea Dumnezeu este dincolo chiar și de toate acestea fiindcă este cu mult dincolo de cunoașterea noastră și posibilitatea noastră de a înțelege.

Dumnezeu nu poate fi Cauza dar nici Efectul acestora fiindcă atunci ar însemna ca și Dumnezeu a pornit de la un anumit punct ceea ce este imposibil.

Dumnezeu nu poate fi nici posesorul unei anumite funcții sau legități ale sale decât inițiatorul tuturor acestora fiindcă Dumnezeu nu este nici funcție și nici lege ci deasupra tuturor funcțiilor și legilor.

Dumnezeu determină Repere dar nu poate fi niciodată un Reper în Sine fiindcă nu va avea niciodată o Cauză sau un Efect în Sine deoarece nimeni nu va putea spune Cauza sau Efectul pentru care Dumnezeu sa află dincolo de toate câte sunt tocmai pentru a fi Totul!

Reperul despre care am vorbit a fost definit ca fiind un Reper al Negației care nu trebuie luat sub nici o formă ca o negare a negației fiindcă este departe de a fi așa ceva, întrucât Reperul Negației nu neagă numai Negația ci și afirmația.

Acesta devine negațional nu numai asupra înțeleșurilor celor din Coeficientul Logic 2 unde se află și lumea noastră ci devine negațional pentru întreaga infinitate de Coeficienți Logici fapt care duce la o caracteristică negațională diferită față de ceea ce înțelegem noi.

Chiar și negarea unei afirmații dintr-un alt Coeficient Logic poate defini o afirmație într-un Coeficient Logic diferit de acesta.

Astfel Reperul Negației atunci când vine vorba despre relaționări între diferiți Coeficienți Logici va defini

o negare asupra unei raportări total diferite față de aceeași negare a sa dar asupra altei raportări, care poate deveni chiar afirmativă.

Prin urmare Reperul Negației are menirea de a determina astfel Structuralizarea.

Devine astfel un motor, o călăuză către devenirea Structuralizării, una dintre caracteristicile de bază al Totului, fără de care Totul s-ar pierde în propriul său Neant întrucât doar Negația Reperului poate defini diferențierea de Neantizare.

Mult mai importantă este definirea unei alternative asupra Reperului Negației, alternativă care poate dar și trebuie să fie astfel definită tocmai fiindcă am definit Reperul Negației.

De ce?

Răspunsul constă întocmai în faptul că Reperul Negației oricât de important ni s-ar părea nouă Oamenilor care gândim pe baza Coeficientului Logic 2 el este doar o simplă anexă asupra imaginii noastre despre devenire întrucât se axează tocmai pe Coeficientul Logic 2 și pe interrelaționarea acestuia cu alți Coeficienți Logici.

Dacă am privi același Reper al Negației prin prisma unui alt Coeficient Logic am observa că are cu totul alte și alte însușiri că alături de caracteristica sa fundamentală aceea de negație mai sunt alte și alte infinități de caracteristici pe care noi Oamenii nu le vom putea defini niciodată fiindcă ele nu pot fi definite la rândul lor de către Coeficientul Logic 2.

Omul poate defini doar două aspecte: Afirmția și Negația.

Imaginațivă că alături de aceste două aspecte am mai putea defini încă câteva miliarde de opuși ai acestor aspecte. Cum ar arăta atunci Reperul Negației?

Dar Structuralizarea pe care o definește acesta?

Dar Nedefinirea unde se reîntoarce Structuralizarea pentru a se putea raporta pe sine?

De ce Nedefinirea?

Tocmai fiindcă inversul negațional al Structuralizării constă în Nedefinire, iar toate acestea devin caracteristici ale “Continuumului Infinit”.

Oare cum ar arăta aceste caracteristici privite prin cadrul altor Coeficienți Logici?

Dar “Continuumul Infinit”?

Ar mai fi acesta “Continuum”?

Răspunsul meu constă în faptul că toate caracteristicile dar și toate Cuvintele Matrici sau alte și alte înțelesuri provin de la o bază, în cazul acesta baza se află în “Continuitatea Continuumului”.

Dacă nu ar fi această “Continuitate” am avea un cu totul alt înțeles față de “Continuum”.

Cred că absolut orice alt înțeles ar primi Cunoașterea în cadrul altor Coeficienți Logici, înțelesul de “Continuitate” va avea mereu un corelat în ceea ce știm noi Oamenii că reprezintă “Continuitatea” fiindcă Totul stă în Toate și Toate stau în Tot, iar acest deziderat identifică o comuniune a Toatelor în Tot.

Astfel indiferent care ar fi înțelesul dat “Continuității” în cadrul altor “Coeficienți Logici” această “Continuitate” va fi definită ca având aceeași bază cauzală a Totului sau în cazuri mult mai complicate baza cauzală va fi definită prin repere sau repere multiple, poate chiar prin alte și alte interrelaționări semantice sau asemantice, etc, ale înțelesurilor.

Contraversiunea este unul din motivele Creației dar și efecte ale acestei Creații, fiindcă toate celelalte Cuvinte Matrici nu vor recunoaște Creația decât ca pe o simplă anexă a lor la fel cum astfel le recunoaște Creația la rândul său pe acestea.

Am mai spus, Dumnezeu este deasupra Creației, nu numai deasupra propriei sale Creații.

Dumnezeu nu a fost creat, doar față de noi Creează!

Creează fiindcă noi Cunoaștem iar Cunoașterea are ca fundament axiologic: Creația!

Întotdeauna adevărul va fi opusul propriului său determinant sau subiect.

Nici un adevăr nu poate fi definit decât dacă se opune în totalitate asupra a ceea ce definește adevărul respectiv.

Chiar și noi Oamenii, atunci când afirmăm o expresie oarecare, această expresie va fi adevărată tocmai prin opusul ei, prin faptul că poate să nu fie astfel, de aici survine contradicția și odată cu aceasta reliefația expresiei respective.

Dacă expresia respectivă conține spre exemplificare un neadevăr, chiar și atunci acel neadevăr devine adevărat tot prin faptul că s-ar putea să fie adevărat, deci tot prin opozabilitate.

Astfel Funcția Logică, care se determină prin “recunoașterea” de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale a “Continuumului Infinit” ca urmare a Funcției Asimptotice atribuită Formelor Intangibile aflate dincolo de acestea, va fi definită ca fiind adevărată doar prin opusul ei ce se proiectează ca fiind Adevărul Coaxiologic.

A merge pe calea acestui raționament care devine motorul “Continuumului Infinit” prin relativizarea, contradicția dar și asimptotismul determinat astfel înseamnă să acceptăm că și Formele Intangibile sunt paleativul unui Adevăr al lor ca fiind o proiectare opusă a acestor Forme Intangibile?

Sau Formele Intangibile nu sunt definite printr-un adevăr al lor?

Dacă nu sunt astfel definite înseamnă că nu sunt adevărate iar dacă nu sunt adevărate înseamnă că nu putem vorbi despre ele.

A nu fi adevărate înseamnă tot un adevăr dar de sens opus.

Chiar și atunci când susținem că un anumit lucru nu ar fi adevărat o facem tot prin reliefarea unui adevăr care menține această supoziție.

Și atunci?

Am putea vorbi despre lipsa de adevăr?

Cărei cauze I se datorează adevărul dacă nu Cunoașterii?

Înlăturați Cunoașterea și astfel veți înlătura Adevărul.

Acest fapt înseamnă că Adevărul este doar un simplu paleativ al Cunoașterii sau este o structuralizare a propriului său sine?

Pentru aceasta mai înainte de toate ar trebui să definim ce anume sunt structuralizări ale propriului sine.

Prin structuralizarea propriului sine se înțelege faptul că un lucru, fenomen, obiect, sau orice altceva care poate fi definit ca fiind acel “ceva”, are loc.

Dacă înlăturăm Cunoașterea și susținem că toate aceste structuralizări ale propriului sine ar fi parte din devenire sau determinant al acesteia atunci ar putea toate acestea să fie fără de Adevăr?

Înlăturând Cunoașterea care pune această schelă fiecărei structuralizări a propriului sine cu nume de Adevăr am putea susține că se poate ca absolut orice structuralizare a propriului sine să nu depindă sub nici o măsură de Adevăr decât în momentul când acestea sunt reliefate de către Cunoaștere.

Dacă nu depind de Adevăr ce anume poate să înlocuiască Adevărul pentru ca structuralizarea propriului sine, respectiv ceea ce definește aceasta, să fie parte a determinărilor sau determinanților?

Formele Intangibile sunt la frontierele ultime ale Cunoașterii.

Chiar și filosofia este axată tot pe Cunoaștere și termenii cu care operez sunt paleative ale Cunoașterii.

Formele Intangibile sunt ceea ce se poate vedea de pe tărâmul Cunoașterii dincolo de aceasta.

Acolo unde nu este Cunoaștere nu este Adevăr!

Astfel faptul că Funcția Logică ale cărei caracteristici constau în esențializarea celorlalte funcții se definește printr-un Adevăr Coaxiologic, care este imediat opusul acestei funcții determinând contradicția, asimptotismul și relativizarea, înseamnă că prin Cunoaștere doar astfel pot fi văzute acestea și nici într-un alt mod.

Degeaba am vrea noi să specificăm cum arată alte și alte lumi diferite de Cunoaștere când chiar și faptul de a ști cum arată este tot Cunoaștere.

Ce anume ar putea lua locul Adevărului Coaxiologic sau noțiunii de Opus dincolo de Cunoaștere?

În primul rând Opusul se datorează numai Cunoașterii fiindcă dacă aceasta ar lipsi, ar lipsi și Opusul reliefat în cazul de față prin Adevăr.

Lipsind Adevărul dispare Cunoașterea și odată cu aceasta întreaga lume sau imagine pe care vrem să o reliefăm.

Astfel Opusul este Adevăr și Cunoaștere.

Extrapolând această noțiune de opozabilitate care de fapt reflectă prin Opus Reperul și dacă în locul Reperului am mai adăuga alte și alte posibile noțiuni diferite de opus care să beneficieze de caracteristicile Reperului cum este de altfel în cazul Adevărului, am descoperi faptul că fără Reper și implicit, Adevăr, Totul nu se transformă nici măcar într-o mare Necunoscută, fiindcă și pentru Necunoscută există un Reper și Adevăr ci încremenește pierzându-și identitatea.

Astfel Totul se disipează în Nimic, fiindcă Totul este Adevărul și Reperul și Opusul iar Nimicul tot ceea ce nu Cunoaște Adevărul, Reperul și Opusul.

Ce este Dumnezeu în acest caz?

Dumnezeu este un Tot definit nouă pe baza Adevărului că Dumnezeu este.

Dumnezeu este un Reper al întregii noastre lumi. Este cel mai superior Reper pe care îl putem noi imagina dar și identifica.

Dumnezeu este Adevăr, fiindcă prin Dumnezeu noi Oamenii avem un reper a Tot ce poate fi atât aici cât și dincolo de limitele noastre.

Dacă am extrapola Adevărul l-am alunga astfel pe Dumnezeu?

Nu!Fiindcă Dumnezeu este un Adevăr doar pentru noi Oamenii fiindcă doar astfel putem accede la El, dar extrapolând Adevărul Dumnezeu rămâne același Dumnezeu doar că noi oamenii nu îl putem identifica sub o atare față.

Dumnezeu este dincolo de Adevăr, dincolo de Opus și de Reper.

Dacă noi am gândi cu un alt Coeficient Logic atunci am avea nu numai un Adevăr la Funcția Logică care ar fi Adevărul Coaxiologic descris de mine ci alte și alte Adevăruri, Opuși echivalenți cu numărul Coeficientului Logic.

Le-am denumit Adevăruri chiar dacă acești Opuși ai Adevărului respectiv pot fi cu totul altceva decât Adevărul opozabil al cunoașterii noastre bazate pe Coeficientul Logic 2.

Dumnezeu este peste toate acestea, doar că are o altă înfățișare văzut prin intermediul altor Coeficienți Logici.

Prin intermediul Coeficientului Logic 2, doar astfel poate avea loc devenire, asimptotismul și contradicția, pe baza esențializării Funcției Logice al cărei Adevăr realizează prima sa contradicție.

Este vorba de o contradicție a sa cu propriul său Adevăr ceea ce duce la “desfășurarea “ continuității “ Continuumului Infinit”.

Revenind la această contradicție de sine în cele din urmă, fiindcă Adevărul în fond nu este altceva decât

Opusul a ceea ce nu ar putea fi Funcția Logică, dar pentru asta este, nu putem să nu ne punem întrebarea ce anume stă la baza acestei contradicții?

Un asemenea răspuns ar echivala cu faptul de a creiona ce anume stă la baza Adevărului în cadrul Cunoașterii, și a afla în cele din urmă ce este Cunoașterea.

Pentru a afla ce anume stă la baza Adevărului care este mereu un Opus al structuralizării propriului sine, va trebui să definim cadrul necesității pentru care fiecare structuralizare a propriului sine se definește pe baza Adevărului, și numai a Adevărului în cadrul Cunoașterii.

Această necesitate constă tocmai în contradicție, și de aici se desfășoară în continuare întreaga Cutie a Pandorei în Cunoaștere.

De ce Contradicția?

Fiindcă Contradicția este baza Opusului și Adevărului.

Cunoașterea se axează numai pe contradicție iar contradicția este aceea care determină devenirea Cunoașterii.

Ce se află dincolo de Contradicție?

Dincolo de Contradicție se află Formele Intangibile unde Adevărul dispare.

În cadrul Formelor Intangibile nu putem vorbi de Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal fiindcă acestea sunt în cadrul “Continuumului Infinit” și nici de alte și alte paleative care ne-ar putea ajuta să definim o structuralizare sau orice altceva fiindcă Adevărul nu mai este un jucător în acel cadru.

Cu toate aceste tocmai faptul de a fi la baza Adevărului, contradicția ne arată că întreg eșafodajul “Continuumului Infinit” și al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale formată din totalitatea infinității Cuvintelor Matrici este într-o contradicție cu Formele Intangibile, atât timp cât Contradicția se află la baza Adevărului.

Ce fel de Contradicție?

A fi în Contradicție cu aceste Forme Intangibile înseamnă că și aceste Forme Intangibile dețin o formă de Adevăr a lor fiindcă altfel nu ar putea defini starea de Contradicție față de Cunoaștere și lumile sale.

Da! Înseamnă că Adevărul acestor Forme Intangibile este Opus celui al nostru, dar Tot Adevăr se numește.

Să fie un Adevăr al mai multor Opuși ca și în cadrul mai amplu reflectat de către Coeficienții Logici mai superiori sau o noțiune total inversată a Adevărului sau a ceea ce înțelegem noi prin Adevăr?

Cu certitudine că este o noțiune total inversată a ceea ce înțelegem noi prin Adevăr, posibil să nu fie definită prin opozabilitate față de structuralizarea propriului sine ci ca o definire de sine fără opozabilitate.

Acest deziderat duce la Contradicție.

Gândind mult mai departe, și depășind Formele Intangibile unde ajungem?

Odată ce Formele Intangibile sunt dincolo de adevăr dar care definesc Contradicția ce stă la baza Adevărului fiindcă doar prin raportarea la Formele Intangibile Adevărul devine Adevărat deci reper și Opus, ajungem să gândim că dincolo de Formele Intangibile nu poate fi nici măcar Forme care să definească Contradicția, tocmai fiindcă noi gândim doar pe baza Contradicției deci a Coeficientului Logic 2, și din această cauză, ce anume ar putea defini celelalte Forme de dincolo de Formele Intangibile ne este absolut imposibil de definit decât să observăm modul cum Totul devine Coaxial, cum este definit la fiecare nivel structural al său prin aceeași "tehnică" pe care o are Începutul-Infinit al Sfârșitului care este lumea noastră a Cunoașterii.

Cine este Dumnezeu?

Este Adevărul Absolut cel care devine simbolul Contradicției sau este mai presus de acesta?

Dumnezeu este dincolo nu numai față de Formele Intangibile ci și de Tot ceea ce ar putea fi definit ca determinant sau determinat, Dumnezeu este dincolo de Cunoaștere, este dincolo de noi, este Tot ceea ce nu suntem noi pentru a fi!

Contradicția determină asimptotismul fiindcă Funcția Logică nu va deveni niciodată incidentă cu Adevărul Coaxiologic fiind într-o continuă opozabilitate cel puțin privită prin prisma Cunoașterii Omului.

Contradicția stă la baza paralelismului dintre Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică care definește „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Universale prin Adevărul Coaxiologic opozabil acestei Funcții Logice deci „Continuumului Infinit”.

Astfel Continuumul primește prin intermediul celor două, respectiv Funcția Logică și Adevărul Coaxiologic caracteristica de continuitate deci de Întreg care se continuă la infinit, într-un cuvânt, caracteristica de Infinit-Finit și Finit-Infinit adică de „Continuum” al Totului în Toate și al Toatelor în Tot.

Această Contradicție este cauza apariției celor două mari domenii din cadrul „Continuumului Infinit” și anume Limbajul Pur Universal (diversitatea) și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale (unicitatea).

Funcția Logică este determinată de către Funcția Asimptotică care survine din cadrul Formelor Intangibile.

~ 2 ~

Funcția Asimptotică este total diferită de asimptotismul definit de Funcția Logică, care este un cu totul alt fel de asimptotism, generat de către Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică față de Funcția Asimptotică care este o funcție eminamente exterioară „Continuumului

Infinit” ce definește Formele Intangibile ca fiind total deschise fără nici o tangentă cu vreun domeniu al “Continuumului Infinit” de unde am denumit-o Funcție Asimptotică fiindcă această funcție nu are un Adevăr opozabil al său pentru a realiza o incidență cu acesta și o posibilitate de a determina o finitate oarecare astfel.

Funcția Logică va fi aceea care cu toate că-și trage obârșiile din cadrul Formelor Intangibile definite mai ales de Funcția Asimptotică , va fi aceea prin intermediul căreia Funcția Asimptotică va sta la baza “Continuumului Infinit” determinând domeniul logic definit de mine ca fiind “Continuumul Logic” compus atât din “Continuumul Infinit” respectiv din Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, generând astfel un asimptotism “Continuu” între aceste două părți ale “Continuumului Logic”.

Mai mult decât atât, Funcția Logică este de fapt Funcția Asimptotică care devine asimilată de către “Continuumul Infinit” pe care l-a determinat, formând astfel “Continuumul Logic”.

Marea diferență dintre Funcția Asimptotică de dinainte de a determina “Continuumul Logic” și Funcția Asimptotică de după determinarea sa din cadrul “Continuumului Logic” constă în faptul că pe lângă asimptotismul pur al Funcției Logice din cadrul Formelor Intangibile, aici intervine și Tangențiabilitatea, fiind de fapt o îmbinare între tangențial și asimptotic deci un Tot în Toate, un Finit în Infinit dar și un Infinit în Finit.

Aceasta este marea diferență dintre asimptotismul anterior al Funcției Logice unde nu exista Infinitul în Finit, decât Infinitul Asimptotic dintre Formele Intangibile.

De aceea le-am și denumit pe aceste Forme ca fiind Intangibile.

Funcția Asimptotică devine Funcție Logică odată cu Adevărul Coaxiologic care o definește și față de care poate realiza atât asimptotismul prin contradicția eternă dar și

tangențiabilitatea datorate acestei contradicții față de sine, structuralizată în cunoașterea noastră sub forma Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Degeaba ar fi toată infinitatea de Cuvinte Matrici a Limbajului Pur Universal fiindcă dacă nu ar fi Expresia Unică a acestora toate acestea s-ar disipa, fără nici o logică.

Legitatea constă mai înainte de toate în logică, fiindcă fiecare legitate are logica ei.

Funcția Logică este cea care devine responsabilă de legitate în cadrul “Continuumului Logic”, și astfel ajungem la tangențiabilitate, fiindcă fără tangențiabilitate Funcția Logică ar fi rămas doar Funcție Asimptotică cum era “înainte” de a determina “Continuumul Logic”.

Tangențiabilitatea se datorează Adevărului Coaxiologic.

Nu pot să afirm dacă și pentru Formele Intangibile ceea ce denumim noi că ar fi Funcție Asimptotică este de fapt Funcție Asimptotică.

Poate că pentru aceste Forme Intangibile Funcția Asimptotică are cu totul și cu totul alte și alte relevanțe, în cazul că pot exista chiar și relevanțe, dacă nu și acestea sunt totalmente schimbate.

Faptul că “Continuumul Logic” este reperat de către Formele Intangibile ca fiind o Funcție Asimptotică se datorează modului cum interrelaționează dual, și etern în raportul față de aceste Forme Intangibile. Când am afirmat termenul de dual, mă refer la Finit-Infinit, Asimptotic și Tangențial.

Față de Formele Intangibile, ”Continuumul Infinit” nu are aceleași caracteristici în ceea ce privește Simbolul, Înțelesul și Sensul său pe care le are față de alte și alte Repere printre care se află și Omul, adică acelea de continuitate a unui etern nou și nou finit în infinit sau finit care se reproduce la infinit.

Toate acestea dispar sau primesc noi și noi valențe și conotații.

Formele Intangibile sunt responsabile de aceasta relativizare a înțelesurilor, simbolurilor și sensurilor tocmai datorită faptului că prin caracteristicile sale de a fi Intangibile, sau de Neatins din punct de vedere al Înțelesurilor, Sensurilor și Simbolurilor, Formele Intangibile nu fac altceva chiar și la nivelul conștiinței noastre, decât să le schimbe pe toate acestea, inversându-le astfel propria lor menire.

De aceea Funcția Asimptotică are conotații profund Tangențiale la nivelul Formelor Intangibile iar aceste conotații tangențiale sunt transmise „Continuumului Infinit” tocmai prin și pe baza Asimptotismului, fapt care determină acea finitate în infinitate pentru devenirea eternă a „Continuumului”.

Această inversiune stă la baza Funcției Logice, fiindcă Funcția Logică este definită ca fiind „legitatea” care definește inversiunea ca atare dându-i acesteia o conotație de esențialitate fiindcă fără conotația de esențialitate, adică fără propria sa esență a inversiunii dintre Formele Intangibile și Asimptotismul generat de acestea pentru a determina „Continuumul Infinit” nu ar fi putut fi determinată Funcția Asimptotică.

Prin urmare odată cu determinarea Funcției Asimptotice și a „Continuumului Infinit” apare și Funcția Logică, dar atenție, Funcția Asimptotică precede Funcției Logice fiindcă aceasta provine din cadrul Formelor Intangibile unde avea un alt corelat al consistenței sale fiind cu totul altceva.

Datorită inversiunii amintite adineaori, aceasta se transformă căpătând înfățișarea cunoscută de către noi ca fiind asimptotism și abia acum survine Funcția Logică care recunoaște această înfățișare în calitate de Reper față de Funcția Asimptotică, reper care devine esența Funcției Asimptotice fiindcă se proiectează în acesta și odată cu proiecția respectivă survine „Continuumul Infinit”.

Astfel „Continuumul Infinit” este determinat de Funcția Asimptotică în concordanță cu Funcția Logică care și ea la rândul său e determinată de Funcția Asimptotică dar „înainte” ca aceasta să determine „Continuumul Infinit” fiindcă dacă ar fi „după” sau „odată” cu acesta, Funcția Asimptotică nu ar putea avea Reperul în care să se proiecteze pentru a avea esența necesară determinării „Continuumului Infinit”, Reper care este și constă indubitabil în Funcția Logică.

Astfel Funcția Logică este primul determinant al Funcției Asimptotice care stă la baza „Continuumului Infinit”, determinant care definește astfel inversiunea de consistență a ceea ce este acceptat a fi Funcție Asimptotică din partea Formelor Intangibile și a ceea ce este acceptat a fi Funcție Asimptotică din partea „Continuumului Logic” în cadrul căruia se structuralizează „Continuumul Infinit”.

De ce „Continuumul Logic”?

Datorită faptului că continuitatea apare odată cu Funcția Logică, fiind o continuitate care are drept Reper Formele Intangibile, care înlocuiesc pentru Funcția Logică Finitul ce devine „Continuu” în cadrul „Continuumului Infinit” tocmai prin inversiunea amintită des adineaori.

Formele Intangibile sunt un Reper pentru Funcția Logică iar orice Reper chiar dacă este infinit doar calitatea de Reper înseamnă finitate deci finit, fiindcă prin noțiunea în sine te raportezi la ceva chiar dacă infinit.

Orice raportare este o delimitare iar orice delimitare chiar și față de infinit înseamnă finitate, și odată cu această finitate putem vorbi de „continuitatea” unei finități deci de „Continuumul Logic”, care raportat la rândul lui Formelor Intangibile în calitate de „Continuum Logic” devine „Continuum Infinit” fiindcă pentru aceasta se raportează la Formele Intangibile, nu numai un Reper al acestora în care Formele Intangibile își proiectează infinitatea ci se raportează tocmai Reperul care s-a raportat la Infinitate devenit „Continuum”.

Astfel Formele Intangibile se raportează la acest „Continuum Logic” care devine atunci un Finit (odată cu raportarea Funcției Logice la infinitatea Formelor Intangibile) ce se dezvoltă la Infinit (odată cu raportarea Formelor Intangibile la „Continuumul” determinat prin prima raportare și care se delimitează devenind astfel un Finit)

~3~

Dumnezeu este Funcția Asimptotică sau Funcția Logică care stau la baza “Continuumului”?

Poate fi Dumnezeu toate astea? Sau toate acestea sunt doar lucrarea lui Dumnezeu cum spun unele Biblii?

Nu pot fi nici unele dintre acestea lucrarea Lui Dumnezeu fiindcă Dumnezeu NU este Creație și nici nu se implică în Creație decât Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător care este Dumnezeul Nostru dar NU este Dumnezeul Totului, al Formelor Intangibile dar și al “Continuumului Logic” sau “Continuumului Infinit” în care sunt o infinitate de numere deci o infinitate de Factori Creatori și Unic Întâmplători, unde fiecare număr reprezintă un astfel de Factor Creator pentru noi Oamenii dar și un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal.

Cine este atunci Dumnezeu?

Atunci când vorbim de Dumnezeu vorbim de Tot dar și de Totul din Spatele Totului cum am mai spus deseori.

Dar în Spatele Formelor Intangibile nu mai este nimic?

Întotdeauna va mai fi ceva etern dar și infinit la fiecare astfel de spate.

Dumnezeu este mult mai departe decât Cunoașterea noastră și mult mai diferit față de ceea ce credem noi că

este Dumnezeu fiindcă nu putem sub nici o formă să-l definim pe Dumnezeu .

Dacă nu-L putem defini pe Dumnezeu atunci El nu există?

Dumnezeu este dincolo cu mult față de Cunoaștere și implicit de existența reflectată de aceasta.

Dacă Dumnezeu este dincolo de Cunoaștere nu înseamnă că nu există ci doar că nu poate fi descoperit.

Chiar și Formele Intangibile ne sunt reliefate tot prin Cunoaștere fiindcă doar astfel putem vorbi despre ele.

Dumnezeu este dincolo de Formele Intangibile dar și de Funcția Asimptotică sau "Continuumul Logic".

Dumnezeu fiind dincolo este omniprezent deoarece doar ceea ce nu este în Cunoaștere poate fi prezent în noi iar ceea ce ne este Cunoscut devine străin fiindcă face parte din Iluzia Vieții noastre.

De aceea Dumnezeu este prin divinitatea Sa în noi, în fiecare doar că nu poate fi descoperit vreodată, cum nu putem nici noi să ne descoperim în totalitate vreodată chiar și dacă ne-am afla Sinele Sacru.

Acest lucru nu înseamnă că ne-am descoperi vreodată ci doar ne-am aminti că suntem alții și alții, dar mereu alții și niciodată noi. Acesta va fi marele adevăr despre noi.

Dacă Dumnezeu ar veni în Cunoașterea noastră atunci noi am dispărea imediat de pe fața acestei Iluzii a Vieții fiindcă noi nu suntem și nu vom fi niciodată ceea ce părem și știm că suntem.

Dincolo de Dumnezeu nu poate fi nimic și tocmai de aceea este o frontieră!

Dincoace de Dumnezeu iar nu poate fi nimic și tocmai de aceea este a doua frontieră, dar întotdeauna ceea ce se află între frontiere deci e mărginit, nu poate fi Dumnezeu!

Atunci unde altundeva decât mereu Dincolo?

Întotdeauna Omul îl va vedea în Tot pe Dumnezeu ca fiind o Întâmplare Întâmplătoare neștiind că el în calitate de Om nu este altceva decât Imaginea reflectată în Oglinda Cunoașterii ale acestei Întâmplări Întâmplătoare, ale acestui Tot Imagine care este tocmai Întâmplarea Neîntâmplătoare, Destinul, adică: Omul și lumea Sa.

Totul este „Continuumul Infinit” cu Limbajul Pur Universal și Expresia Pură Universală, dar și Formele Intangibile cât și Totul din spatele Totului care determină un alt și alt Tot. Astfel Totul nu a fost Creat fiind o Întâmplare Întâmplătoare la fel ca și Cuvintele Matrice care se află în Tot și sunt fiecare în parte o Întâmplare Întâmplătoare.

Omul se află într-un Tot care este o Întâmplare Întâmplătoare deci este necreat. Creația îi survine Omului în mod fals fiindcă este imaginea Cuvântului Matrice al Creației din acest Tot reflectată în Cunoaștere la nesfârșit asemeni unei imagini care se perpetuează între oglinzi paralele.

Astfel Omul creat este o simplă Imagine a unei Oglinzi, o Iluzie, precum este Creația ce-i survine Omului ca fiind omniprezentă în lumea acestuia.

Nimic nu este Creat, Totul este o Întâmplare Întâmplătoare!

Nici Factorii Creatori nu sunt Creați ci determinați de Factorul Primordial, care la rândul Său e determinat de către ”Continuumul Infinit”, nefiind altceva decât Limbajul Pur Universal luat ca Unitate indestructibilă de către Expresia unică a Conștiinței Pure Universale, identificându-se ca fiind tocmai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Acesta este Factorul Primordial cel care se scade mereu și etern din infinitatea Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Denumirea de „Creatori” dată de mine este neconformă întrucât nici unul nu Creează ci definește sau

determină, doar că pentru OM absolut orice definiție sau determinare este sub auspiciile Creației care în realitate este un simplu Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Doar Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător determină Persoana , de fapt o proiectare a Sa în Cunoaștere, și odată cu aceasta a Întâmplării Unice Întâmplătoare în Întâmplarea Neîntâmplătoare care este Destinul Devenirii lumilor din care și noi Oamenii facem parte.

Persoana este la rândul ei un cumul succesional de Întâmplări care se succed Întâmplării Întâmplătoare, iar fiecare astfel de Întâmplare ce succede Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător prin Persoană este o Personalizare a Persoanei, adică o finitate în infinitatea Persoanei.

Una din infinitatea de Personalizări este Existența noastră, sau lumile care aparțin existenței.

Se observă cum „Continuumul” căruia îi aparține și Întâmplarea Întâmplătoare a Factorului Nostru Creator se reflectă prin intermediul acestuia ca Întâmplare Întâmplătoare în toată succesiunea infinită de Întâmplări Neîntâmplătoare ce aparțin Persoanei, fiind fiecare în parte o Personalizare care se află în Destin.

Destinul Omului este reflectarea perpetuă a Sinelui Său Sacru care este Iubire în oglinda infinită a Cunoașterii, fiind de fapt o Imagine paralelă cu Sinele Sacru al Omului și diferită de acesta.

Astfel Destinul este cu totul altceva decât cel care pretinde că-L trăiește, anume: Omul!

Atunci când mă refer la Dumnezeu nu mă refer la acesta ca fiind o ființă supremă, tocmai fiindcă Dumnezeu nu e ființă ci mult mai mult decât aceasta.

Dumnezeu este Iubire doar pentru noi, ființele umane care în lipsa Cunoașterii și implicit, odată cu aceasta a Voinței, nu ne rămâne din cele trei elemente de bază ale Conștiinței care sunt cognitivul, volitivul și afectivul decât

afectivul fiindcă celelalte două în realitate lipsesc cu desăvârșire.

Dacă noi Oamenii am Cunoaște,atunci Dumnezeu nu ar mai fi Unic și Întâmplător ci ar fi Creat,întrucât Cunoașterea noastră are elemente care ne parvin ca fiind Întâmplătoare, dar Unicul Întâmplător este numai Dumnezeu.

Ce altă cauză mai sugestivă ar putea fi decât aceasta în privința lipsei Cunoașterii adevărate și a menținerii tezei referitoare la Iluzia Vieții?

De câte ori nu știm că un cutare lucru sau fenomen este pur Întâmplător?

De câte ori nu am realizat că ne-am întâlnit cu cineva din Întâmplare?

Acea realizare a Întâmplării de către noi este dovada incontestabilă că propria noastră lume este o Iluzie iar Unicul Întâmplător este numai Dumnezeu.Ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi Dumnezeu Unicul Întâmplător?

În primul rând în acel caz Dumnezeu ar fi fost Creat fiindcă tot ce este Neîntâmplător este determinat de un precedent care-i dă sensul de Neîntâmplare, ceea ce este imposibil, tocmai fiindcă Dumnezeu nu poate fi Creat, iar până și Cuvântul Matrice al Creației simbolizează Creația doar referitor la lumea noastră iluzorie și nicidecum în sinea lui unde,acesta,în calitate de Cuvânt Matrice poate simboliza orice altceva.

Ce-ar fi dacă alături de Dumnezeu ar mai fi și alte Întâmplări Întâmplătoare nefiind Dumnezeu doar Unicul Întâmplător?

Sunt și alte Întâmplări Întâmplătoare definite de infinitatea Cuvintelor Matrici unde fiecare în parte este o Întâmplare Întâmplătoare la fel ca și Dumnezeul Nostru care și El la rândul său este un Cuvânt Matrice.

Niciodată un Cuvânt Matrice nu ar putea să se includă ca Unic Întâmplător în cadrul altui Cuvânt Matrice, decât ca fiind Neîntâmplător față de acesta sau raportat la

acesta fiindcă rezultatul reflectării a două sau mai multe Cuvinte Matrici este unul determinat de aceste Cuvinte, deci de Întâmplările Întâmplătoare ale lor care devin odată cu determinarea de către ele ca rezultat al reflectării Neîntâmplătoare având deja un precedent în propriile lor caracteristici Întâmplătoare.

De aceea niciodată în cadrul Cuvântului Matrice ce definește Dumnezeuul Nostru și care pentru noi este Iubire nu va putea fi niciodată o altă Întâmplare Întâmplătoare decât aceea a Dumnezeuului Nostru precum în cadrul altor Cuvinte Matrici nu vor putea fi niciodată alte Întâmplări Întâmplătoare, nici chiar a Dumnezeuului Nostru, decât a Cuvântului Matrice respectiv.

Astfel în cadrul altor Cuvinte Matrici Dumnezeuul Nostru este o Întâmplare Neîntâmplătoare dar în cadrul propriului său Cuvânt Matrice care este Iubire, Dumnezeuul Nostru este Unicul Întâmplător și orice alt Cuvânt Matrice devine Neîntâmplător în cadrul Iubirii.

Ceea ce avem Iluzia Vieții că am Cunoaște, nu este Cunoașterea, ci reflectarea acestor Cuvinte Matrici în Sinele Nostru sacru care este o parte din Dumnezeu.

Faptul că aceste Cuvinte Matrici au anumite înțelesuri pentru noi și pe baza lor putem stabili anumite raționamente este cât se poate de adevărat, doar că toate raționamentele sunt false, întrucât pentru a fi aceste raționamente ale noastre adevărate ar trebui să excludem cu desăvârșire Întâmplarea.

Totul este Coaxial .

Lumea nu a fost creată ci doar s-a Întâmpnat odată în Factorul Nostru Unic Întâmplător, iar tot ceea ce vedem noi ca fiind lume, este Imaginea reflectată în Cunoaștere, într-o infinitate de succesiuni Neîntâmplătoare a adevăratei lumi care s-a Întâmpnat doar o singură dată.

Această Imagine reflectată într-o infinitate de succesiuni este Destinul.

De aceea tot ce moare sau se naște pentru a muri moare pentru a se naște și se naște pentru a renaște.

Nu există Om Întâmplător decât Om Neîntâmplător, o imagine perpetuă a Întâmplătorului reflectată în Cunoaștere.

De aceea nu există Om Primordial, precum orice apocalipsă este doar o simplă trecere dintr-un stadiu în altul, iar orice trecere este o Iluzie a unei imagini reflectată în oglinda Cunoașterii.

Trecerea este întotdeauna doar Neîntâmplătoare și niciodată Întâmplătoare ca opusul ei, Eternitatea, dacă e vorba de Timp, Infinitatea dacă este Spațiu, sau Moartea dacă este vorba despre Viață.

Și totuși depinde care Moarte.

Nimic nu este sfânt de la sine și independent de Om fiindcă sfințenia este forma superioară a Iubirii, iar doar cel ce iubește poate sfinți imaginea și nu imaginea este cea care se sfințește pe sine, în lipsa Iubirii.

Omului îi e dat să vada cea mai superioară formă a Iubirii în sfințenie dar mai sunt și alte trepte și mai superioare sfințeniei care nu îi sunt date spre cunoaștere Omului.

Nu există divinitate superioară și nici inferioară cum Universul mic este la fel de infinit precum Universul mare. Omul este divin la fel ca și Factorul Său Creator și Unic Întâmplător.

Factorul Creator și Unic Întâmplător poate fi numit creator doar din perspectiva Omului, fiindcă Omul vede succesiunea reflectată la infinit în propria sa Cunoaștere a Întâmplării Unice drept Creație, chiar dacă în realitate nu este Creație ci o Întâmplare Unică care nu se repetă dar nici nu se succede decât în reflecțiile imaginare ale Cunoașterii pentru a desăvârși Iluziile acesteia, printre care și Iluzia Vieții.

Omul este religios fiindcă divinitatea din acesta este Iubire și oricât va încerca să fugă de religie, se va adânci și mai mult în meandrele sale.

Religia este parte a sfințeniei fiindcă începe odată cu aceasta, iar sfințenia este o treaptă a Iubirii, iar Omul este reflectare în Cunoaștere a Iubirii din Factorul Său Creator și Unic Întâmplător.

Orice nume sfânt, orice simbol sfânt, orice nume important sau oricare alte nume cu semnificații ale sfințeniei sau ale cultelor, precum și nume de importanță crucială în existența noastră cum ar fi Timpul, Spațiul, Viața trebuie respectate fiindcă ele reflectă Destinul Omului, unica imagine a Lui Dumnezeu cunoscută de Om. Orice batjocură la dresa lor este un mare păcat, care-L îndepărtează pe Om de Sinele Său Sacru.

Nici un Om nu este inferior vreunei divinități, iar orice rugă sau cult nu poate fi făcută spre adorarea sau îmbunarea vreunei divinități, ci doar pentru regăsirea propriului Sine Sacru al Omului Divin în el însuși.

Omul este parte din Dumnezeu precum Dumnezeu este parte din Om.

